ONS ZUIDEN

PANORAMA

3 MAART 1938 – No. 9

LOSSE NUMMERS 15 CENT

Aanschouwelijk onderricht aan leerling-verpleegsters. Een kijkje op 't amphitheater uit de operatiezaal. De eerste drie rijen toeschouwsters wonen voor de eerste maal een operatie bij.

VERPLEEGSTERS WORDEN GETRAIND

Drie jaren duurt de opleiding in de Roosevelt Hospital School of Nursing

Hoe houden ze het uit ? is de vraag, die menigeen op de lippen komt, wanneer hij ook maar eenigermate van meer nabij in aanraking komt met 't verplegend personeel onzer ziekeninrichtingen.

Dat voor het veeleischend, zwaar en ingespannen arbeid vragende beroep van verpleegster ten slotte alleen goed getraind personeel, en dit zoowel geestelijk als lichamelijk, in aanmerking komt, is een waarheid, welke nog niet zoo heel lang geleden niet algemeen werd ingezien.

Gelukkig heeft ons kleine land in dit opzicht zich weinig te verwijten en is er de opleiding tot verpleegster reeds sinds jaren tot in de puntjes geregeld. De jonge vrouwen, die in de ziekenverpleging haar roeping en levensbezigheid vinden, hebben een langen en verre van gemakkelijken studie- en oefentijd door te maken. Een all-round verpleegster is dan ook iemand, die haar weetje weet, en, zooals men wel eens pleegt te zeggen : „een halve dokter".

Ook in het land van den dollar heeft men sinds jaren aan de jonge vrouwen, die de ziekenverpleging tot beroep hebben gekozen, een opleiding gegeven, welke haar bij uitstek geschikt moet maken voor haar edel, menschlievend, maar zwaar beroep. En het is wel eens interessant, een kijkje te nemen in zulk een op Amerikaansche leest geschoeid instituut, de

Een der eerste oefeningen in de praktijk der ziekenverpleging. Het bedopmaken, eerst met een pop, later met een collega als patiënt geleerd. Wanneer de novice dit onder de knie heeft, mag ze in de ziekenzalen bij het bedopmaken behulpzaam zijn.

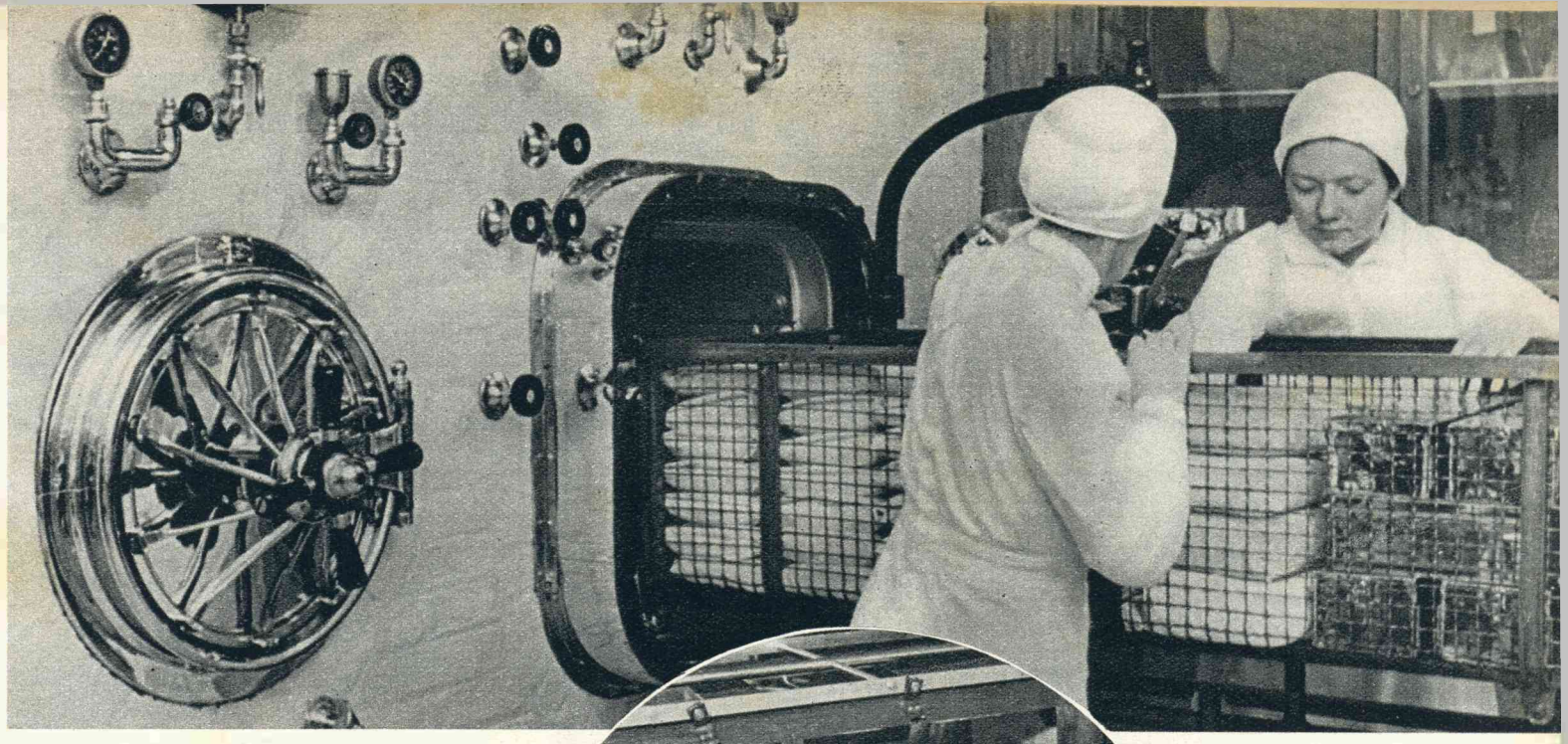

Roosevelt Hospital School of Nursing, waar de toekomstige verpleegsters worden ingewijd in alle details, haar vak betreffend, en waar zij zich naast de geestelijke kwaliteiten ook de lichamelijke hoedanigheden kunnen eigen maken, welke van haar ideale verpleegsters moeten maken.

En het gaat ook hier zooals bij elk gespecialiseerd onderwijs. Reeds in de eerste weken blijkt, dat niet allen, die zich geroepen hebben gewaand tot dit beroep, ook inderdaad de opleidingsstudie tot een goed einde zullen brengen. Doch dezen vallen spoedig af, soms reeds in de eerste dagen, een ervaring of een teleurstelling rijker.

In de opleiding gekomen, direct van wat men in Amerika de hoogere scholen noemt — bij ons te vergelijken met een H. B. S. — vangt de eerste cursus den 15en September aan. Een goed half jaar later, op den 15en Maart, valt een belangrijke datum in haar opleidingscarrière. Dan worden de studeerende verpleegsters namelijk in een intieme plechtigheid door de directrice van de school „gekapt", wil men het anders zeggen: „gemutst". Zooals men op onze foto's kan zien, is het Amerikaansche verpleegsterskapje iets kleiner dan dat van onze Nederlandsche verpleegsters, en het laat veel van den haardos vrij. De proeftijd is dan ten einde, en de pas „gekapte" leerlingen worden als de novicen in de groote zustergemeenschap van verpleegsters opgenomen. Twee en een half jaar later zullen zij opnieuw verschijnen voor een belangrijke plechtigheid, namelijk om het gouden insigne te ontvangen, dat haar kenmerkt als gegradueerde verpleegster.

Al het linnengoed, dat in de Roosevelt Hospital School of Nursing in gebruik is, wordt wetenschappelijk hygiënisch behandeld: in den steriliseeroven.

Rechts: Een patiënte in de z.g. „ijzeren long" wordt behandeld.

In dien tusschentijd echter zullen ze hard hebben geblokt op microbiologie, hygiëne, medicijnleer en natuurlijk niet te vergeten op ziekenverpleging, op voedingsleer en psychologie, om het voornaamste te noemen, en zullen zij een respectabel aantal verplegingsuren achter den rug hebben. Zoodra toch de studeerende verpleegster haar „kapje" heeft gekregen, is haar dagindeeling minder een aaneenschakeling van lesuren en lezingen dan een in praktijk brengen van het in 't eerste halfjaar geleerde in de verpleegpraktijk zelve. Na haar eerste jaar en een korte zomervacantie begint een nieuwe periode van hard werken in een meer gespecialiseerde richting. In December zal zij dan successievelijk als helpster hebben gewerkt in de verschillende afdeelingen, welke een modern ziekenhuis kent.

De dag begint vroeg. Men staat om zes uur op, ontbijt om half zeven, ten einde om vijf voor zeven aan de toegewezen taak te beginnen. De lunch vindt plaats tusschen twaalf uur en half twee. De rest van den dag is verdeeld in verpleegarbeid, twee klasuren en drie rust- of studie-uren. Om zeven uur zijn de studenten vrij. Ze kunnen dan uitgaan, lezen in de bibliotheek, zich onder elkaar vermaken in de ontvangzaal of zich in de keuken te goed doen aan zelfklaargemaakte lekkere hapjes.

Maar ten slotte is niet het heele verpleegstersbestaan uitsluitend en alleen maar gewijd aan studeeren, aan hard werken en draven van het eene ziekbed naar het andere, van den vroegen morgen tot den laten avond. De boog kan niet altijd gespannen zijn, en indien dit zoo ware, zou de toch al zoo vaak gestelde vraag „hoe houden ze het uit" niet eens gesteld behoeven te worden. Dan zou het inderdaad zelfs voor het sterkste gestel niet om uit te houden zijn, en zouden de verpleegsters spoedig zelf een verpleegster noodig hebben.

Het volgen van een operatie door leerlingen van het eerste (zonder kap), van het tweede en derde jaar (met gestreepte japon) en door reeds volleerde verpleegsters (in 't wit). De opereerende geneesheer (midden, rechts van de tafel) legt de pathologie van het geval uit en de techniek van de chirurgische behandeling. Links van hem en aan den anderen kant der operatietafel zijn beide helpers. Aan het hoofd van de tafel de anesthetist, die den ether toedient. Links en rechts naast de instrumententafel de assisteerende zusters.

Een typisch detail: de verpleegstersschaar steekt achter tusschen den schortband, zoodat men de verpleegden er niet mee kan verwonden, terwijl men over het bed gebogen staat.

Onder: Na arbeid volgt ontspanning. Zaterdagsavonds mogen de leerlingen van de Roosevelt Hospital School of Nursing uitgaan tot twaalf uur. Een drietal cursisten — thans in avondtoilet gekleed — verlaat het verpleegstersverblijf.

NURSES RESIDENCE

De hoofdverpleegster van den dag deelt de werkzaamheden uit: de verpleegsters in gestreepte japon hebben haar studietijd nog niet voltooid, die in witte uniform hebben haar volledigen titel als verpleegster gehaald.

Het tegenwicht voor de zware studie en den harden arbeid wordt dan ook gevonden in sociale gezelligheid en in de sport. De moderne verpleegster doet aan gymnastiek, zwemt en beoefent andere sporten, zij mag ook dansen, wanneer ze daar zin in heeft, kortom, zij leidt het leven van 'n gezonde jonge vrouw, die op velerlei wijzen zichzelf fit houdt voor haar taak. Zij weet maar al te goed, dat wetenschap alleen voor de verpleegster van heden niet voldoende is, evenmin als goede wil alleen dit ooit was.

Vroeger was, ook in Amerika, het beroep van verpleegster gemakkelijker toegankelijk voor iedereen. Thans is het er 'n veeleischend beroep geworden, waarvoor alleen de allerbesten worden uitverkoren en met groote zorg opgeleid. Ze moeten van goeden huize zijn, middelbare scholen hebben doorloopen, boven de 18 en niet ouder dan 30 jaar zijn. Na drie jaren op 't instituut te hebben doorgebracht en één vol jaar als verpleegster in een groot ziekenhuis te hebben gewerkt, worden de zusters in staat geacht zelfstandig een post in de verpleging te kunnen vervullen. Menigeen onder haar treedt dan in dienst van een of ander openbaar lichaam, waar zij al haar gaven als leidster eener gezondheidsafdeeling kan ontplooien, waar zij werkzaam kan zijn tot 't welzijn van haar medemenschen in dorp en stad.

Het gereed maken van dieet-rauwkost.

EEN KUS EN VIJF SHILLINGS

DOOR

JOHN D. CLAVERTEN

Als men in Londen de King William Street inloopt, tegenover de Greenwich Pier, dan komt men aan een nauw poortje, dat toegang geeft tot een oude matrozenherberg, „Sailor's Resthouse". Jarenlang stond Tom Dake er achter de toonbank en na hem zijn vrouw en zijn dochter Mary.

Mary was een vroolijk jong meisje, met kastanjebruine haren, blauwgrijze oogen en een knap gezichtje. Er was geen klant van „Sailor's Resthouse", of hij was al eens min of meer ernstig verliefd op haar geweest — of had zich althans verbééld het te zijn. Philip Broke verbeeldde het zich niet, voor hem was Mary de heele wereld.

Philip Broke was derde stuurman op de wilde vaart. Hij was zes jaar ouder dan Mary en toen hij voor het eerst „Sailor's Resthouse" bezocht, was zij pas vijftien jaar. Zij noemde alle klanten bij den naam, maar tegen hem zei ze meneer, omdat hij stuurman was. Een jaar later noemde zij hem oom en dat bleef voortaan zoo. Philip had er jarenlang vrede mee — totdat hij op een dag thuisvoer van een reis van anderhalf jaar. Tom Dake was in dien tijd gestorven en Mary had haar twintigsten verjaardag achter den rug. Hij keek zijn oogen aan haar uit en plotseling kreeg hij een hekel aan dat „oom". En twee weken later, toen hij op het punt stond weer uit te varen, zei hij het haar. Op een manier, waarvan zij de beteekenis niet kon misverstaan.

„Zeg 'ns, nu moet het maar eens uit zijn met dat oom Philip," begon hij op een toon van streng vermaan, toen ze alleen in de keuken zaten. „Ik heb er nu genoeg van."

„Wat moet ik dan zeggen ?" vroeg Mary lachend.

„Gewoon — Phil."

„Phil," herhaalde zij. Toen begon ze opnieuw te lachen. „Het klinkt erg vertrouwelijk tegenover een tweeden stuurman," voegde zij er ondeugend aan toe.

„Dat zal je toch ééns moeten worden.... tegenover je man...."

Het hooge woord was eruit. Philip strekte zijn hand naar haar uit, maar zij trok de hare snel terug.

„Doe niet zoo dwaas, oom Philip," vermaande zij hem blozend.

„Noem je dat dwaas ?" voer hij verwijtend uit. „Wat heb je op me tegen ?"

Toen eerst begreep zij, dat hij het meende. Zij schudde haar kastanjebruine haren en keek heel ernstig. „Neen, Phil," zei ze eenvoudig. „Op je tegen heb ik niets, maar toch kan ik je vrouw niet worden."

„Waarom niet ?" vroeg hij stug.

Mary schudde opnieuw het hoofd. Dat zij haar eigen droomen had en romantischer verlangens, durfde zij hem niet te zeggen — uit vrees, dat hij haar uit zou lachen. „Daarom niet," antwoordde ze raadselachtig. „Vraag het me maar niet meer, want je zou het toch niet begrijpen."

Philip keek naar haar blozend gelaat — naar het kuiltje in haar kin en haar neergeslagen oogen, en kreeg het plotseling warm. „Is dat je láátste woord ?" vroeg hij diep ademhalend.

„Ja," antwoordde ze vast.

„Het spijt me.... het spijt me waarachtig," zei hij tot tweemaal toe, terwijl hij opstond. Hij wilde haar nog vragen, of zij zich eens wilde bedenken, aarzelde echter en stak haar plotseling een hand toe. „Ik ga maar," vervolgde hij terneergeslagen. „Ik heb nog vijf shillings schuld, maar dat komt den volgenden keer wel in orde."

Mary knikte, wenschte hem goede reis en hoorde hem een oogenblik later de deur uitgaan. Zij kon er niets aan doen. Oom Philip was aardig genoeg, maar de sprookjesprins, waarvan zij droomde, zag er heel anders uit....

Het leven drijft vaak wreed den spot met jongemeisjesdroomen. In haar eentje op haar kamertje, als het nachtelijk rumoer aan de dokken haar slaap verdreef, droomde Mary zich een soort paradijs in de groote wereld, waarin zij op gelijken voet zou verkeeren met de voorname dames, die zij in Rotten Row vaak paard had zien rijden en die in dure automobielen gingen winkelen. Die eerzuchtige verlangens schenen dwaas, maar er zijn dwazer verlangens in vervulling gegaan. Zij was knap en gracieus, had een behoorlijke opvoeding genoten en in „Sailor's Resthouse" was genoeg geld verdiend, om haar tot een begeerenswaardige partij te maken.

Op zekeren dag, een half jaar na het laatste vertrek van Philip Broke, verscheen er echter zoo'n dure automobiel voor het poortje van „Sailor's Resthouse". Er stapte een jonge, elegante heer uit, met het ernstige gezicht van een dokter of rechtsgeleerde. Hij vroeg naar haar moeder en werd achter gelaten. Nieuwsgierig wachtte zij op zijn terugkeer. Voor haar was die bezoeker een verschijning uit de wereld, waarvan zij droomde en al was zij niet zoo naïef te gelooven dat hij voor háár kwam, toch vroeg zij zich af, welke beteekenis het bezoek voor haar kon hebben. Aan een noodlottige beteekenis dacht zij echter geen oogenblik.

Pas een half uur later kwam het jongmensch weer te voorschijn. Haar moeder kwam niet verder dan de gang, haar oogen waren rood en haar gezicht stond wanhopig. Toen vernam zij van haar moeder, dat de bezoeker de compagnon was van haar ouden zaakwaarnemer en gekomen, om hun mee te deelen, dat de bank, waarop hun geld was geplaatst, failliet was gegaan. Al hun geld was verloren en zij waren weer even arm, als toen Tom Dake dertig jaar geleden na een reis naar West-Indië „Sailor's Resthouse" geopend had.

De noodlottige tijding maakte een diepen indruk op Mary. Maar een ongeluk komt nooit alleen en die verarming trof haar niet zoo verpletterend als het onheil, dat erop volgde. Een week later stierf plotseling haar moeder en bleef zij alleen en berooid achter. Er braken wanhopige dagen voor haar aan. „Sailor's Resthouse" werd gesloten, de inventaris verkocht en van de opbrengst werden de schulden betaald. En op een dag vond Mary zichzelf terug op een dakkamertje in East End met een armzalig beetje meubilair en bijna zonder middelen. Al haar droomen lagen vergruizeld en toen zij dien eersten nacht slapeloos en met een behuild gezicht lag te luisteren naar de sirenes en de schepen op de Theems, bespotte zij zichzelf om de eerzuchtige verlangens, die zij gekoesterd had. Thans was zij arm en verlaten door haar vrienden. Zelfs van Philip Broke had zij niets gehoord, hoewel zijn schip precies op den dag van haar moeders overlijden thuis was gevaren.

Inderdaad was de „Kidbrook", waarmee Philip vertrokken was, in Londen teruggekeerd. Philip was echter niet meegekomen. In Rio de Janeiro, vanwaar de „Kidbrook" de thuisreis zou aanvaarden, had de gedachte aan Londen hem af doen schrikken van de terugreis en was hij overgestapt op een andere boot. Hierop maakte hij een reis naar China, vervolgens naar de Goudkust en zwierf ten slotte de havens van den Pacific langs, voor hij naar Engeland terugkeerde.

Hij was twee jaar uit Londen weg geweest, toen hij op een dag tot zichzelf zei, dat hij genezen was en de thuisreis aanvaardde. Op een zonnigen morgen stapte hij in Londen aan wal. Zijn eerste bezoek gold „Sailor's Resthouse". Toen hij King William Street inliep, vertraagde hij onwillekeurig zijn schreden en aarzelend ging hij het poortje onderdoor. Uiterlijk was er niets veranderd aan het oude huis en daarbinnen evenmin. Alleen stonden er vreemden in de tapkast — een jongeman, met iets in zijn houding van een zeeman, die vrij van wacht is gekomen, en een donkere jonge vrouw. Hij schrok er even van, maar stelde zich terstond gerust. Mary zou wel getrouwd zijn en haar moeder rentenierde — of was misschien gestorven.

Hij zette zich voor de toonbank en bestelde een kop thee. „Is de vorige eigenares verhuisd ?" vroeg hij.

„De oude vrouw is dood," antwoordde de jongeman. „Een ongelukkige geschiedenis, stuurman. De bank, waarop ze hun geld hadden, ging failliet en dat was de doodsteek voor de vrouw. Het meisje is verhuisd, waarheen weet ik niet."

Philip vroeg niet verder. Zijn onrust keerde terug en spoedig vertrok hij. Hij liep regelrecht naar de Greenwich Pier, waar een oude vischventer stond, die vroeger tot de leveranciers van „Sailor's Resthouse" had behoord.

„Hallo, Laddy, weet je ook, waar Mary Dake tegenwoordig ergens uithangt ?" vroeg hij, toen hij den man gevonden had.

Laddy keek bedenkelijk. „Het laatst woonde ze in Litnew Street, maar ik zou er geen eed op durven doen, dat ze daar nog te vinden is, stuurman. Het gaat haar niet te best, weet je, en ze is al eens van hier naar daar en van daar naar hier verhuisd."

Philip liep door. Hij zei tot zichzelf, dat er heelemaal geen reden was, om Mary niet op te zoeken. Hij was genezen van die kinderachtige dwaasheid en bovendien was hij haar nog vijf shilling schuldig. En arm of rijk — zij kon er niets op tegen hebben, dat hij zijn schuld kwam betalen.

Het huis, dat hem in Litnew Street was aangeduid, was oud en verveloos. Toen hij het naderde, stond er een slordig uitziende vrouw aan de deur, die bezig was af te rekenen met een melkboer.

„Woont Mary Dake hier nog ?" vroeg hij haperend.

„Vijf hoog onder het dak — tweede deur," zei de vrouw, terwijl zij hem nieuwsgierig opnam.

Philip kreeg een gevoel als stak iemand hem met een scherp voorwerp in zijn hart. „Ik zou haar willen spreken, kan iemand haar soms waarschuwen ?" hernam hij.

„Niet noodig," zei de vrouw met een stekeligen lach. „Gaat u maar naar boven. Als ze thuis is, doet ze wel open als u klopt en hoort u niets, dan is ze niet thuis."

Aarzelend ging hij naar binnen en klom de uitgesleten trap op. Er hing een weeë etenslucht in huis, die hem dreigde onpasselijk te maken, hoewel hij aan boord aan benauwender geuren gewend was. Op de derde verdieping hoorde hij plotseling een kijvende stem van boven — het scheen, dat er een deur was opengegaan.

„Dus u onthoudt het wel, hè ? Langer dan tot morgen wacht ik niet — de huur moet op tijd betaald worden."

„Ja, juffrouw," antwoordde een bedeesde stem.

Die stem zou hij uit duizenden herkend hebben, ofschoon hij er nog nooit zoo'n ongelukkigen klank in had gehoord. Hij werd beurtelings warm en koud en klom met groote passen hooger. Op de vijfde trap kwam hem een vrouw tegemoet met een nijdig gezicht, die verbluft bleef staan om hem te laten passeeren. De deuren daarboven waren dicht en driftig klopte hij aan.

„Ja," riep een bevreesde stem.

Philip begreep, wie zij terug verwachtte — hij deed de deur open en stond met één pas in het armoedige vertrek, waar Mary Dake haar moeilijke dagen sleet. Zijn blik viel allereerst op een bloemenkorf — toen keek hij naar de gestalte aan tafel. Hij staarde in een verkommerd gezicht, waarop zich beurtelings schaamte, verbazing en een heftige ontroering afteekenden. De blauwgrijze oogen, die hem tegenblikten, vulden zich met tranen en de lippen bewogen zich zonder geluid voort te brengen.

„Mary...." bracht hij eindelijk uit. Zijn mond glimlachte, maar zijn keel zat bijna dichtgesnoerd van medelijden en ellende. Hij kon geen woorden meer vinden, doch plotseling dacht hij aan het doel van zijn bezoek. „Ik kom mijn schuld betalen van twee jaar geleden," voegde hij er stotterend aan toe en greep in zijn zak, waar zijn hand een rinkelende muziek teweegbracht.

Mary slaakte plotseling een diepen zucht. De aanval van zwakte, die haar bij dit onverwachte weerzien bevangen had, week en langzaam stond zij op. „Phil...." zei ze. Toen viel er een traan op haar handen. Philip Broke vroeg niets meer en zei evenmin iets. Met twee passen stond hij bij haar, legde een arm om haar schouder en kuste haar. En toen scheen het Mary Dake eensklaps toe, alsof zij ontwaakte uit een nachtmerrie, die haar jarenlang gekweld had. Haar blik dwaalde naar het venster, dat dof beslagen was van het stof en het roet, dat de Londensche mist erop had achtergelaten. Slechts flauw kon zij de zon zien schijnen over de bouwvallige daken en huizen. Maar het aanschijn van de wereld scheen plotseling veranderd. Zij staarde uit op een paradijs — zonder te zien en zonder te kunnen denken.

„Phil," zei ze met een snik, terwijl ze haar betraand gelaat tegen hem aandrukte, als om bescherming bij hem te zoeken, „mijn droomen zijn toch nog uitgekomen. Een kus en vijf shillings — het is de prijs van mijn paradijs...."

De maharadja van Limbdi (links)

De voorzitter der vorstenkamer Z.H. de Maharadja van Dholpur (in het midden). Zijn voorvaderen hebben zich in verschillende oorlogen aan de zijde der Engelschen onderscheiden.

De maharadja van Jodhpur op de trappen van het stadhuis. Zijn staat telt ± 74.000 inwoners.

Maharadja's

De sprookjessfeer van hun paleizen afgeschud

Het stadhuis van Bombay, gelegen te midden van prachtige tuinen, waar de vergaderingen der vorsten en inlandsche ministers worden gehouden.

☆

NUCHTERE POLITICI

De maharadja van Patiala, sir Bhupindar Singh, de vroegere voorzitter der vorstenkamer, een figuur van groote beteekenis. In 1925 verscheen hij als afgevaardigde der Indische vorsten in de vergadering van den Volkenbond te Genève. De staat Patiala telt anderhalf millioen inwoners.

De maharadja van Bijawar (rechts), een staat in Centraal-Indië met een inwonersgetal van ± 120.000. Zijn staat is rijk aan bosschen en mineralen.

Twee prinsen van Baroda op weg naar de vergadering. Baroda is een der belangrijkste staten van Britsch-Indië met een bevolking van ruim twee millioen.

De maharadja van Gondal (links) (167.000 inwoners).

spoeden zich ter vergadering...

De maharadja's en inlandsche ministers, die over verschillende staten van Britsch-Indië regeeren, komen op geregelde tijden in het stadhuis te Bombay ter vergadering bijeen. De fabelachtig rijke vorsten, over wier sprookjespaleizen de meest fantastische verhalen de ronde doen, toonen zich hier, te midden van't rumoer der grootstad, volkomen op hun gemak: het zijn nuchtere politici, die in niets voor hun Europeesche collega's onderdoen.

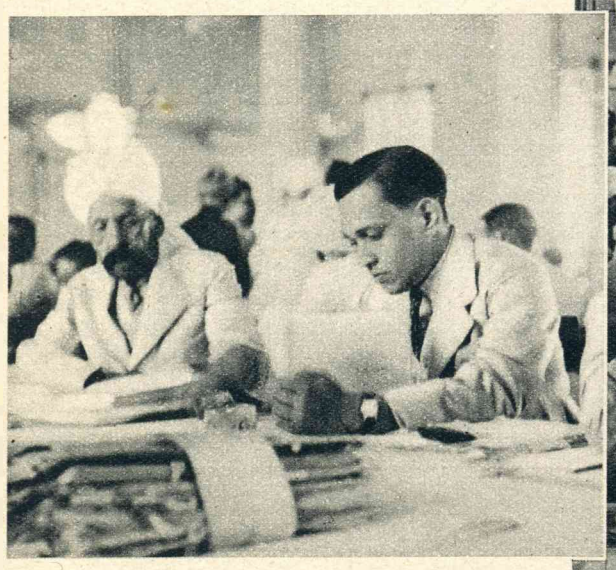

De minister-president van Indore (links) in gesprek met zijn raadslieden.

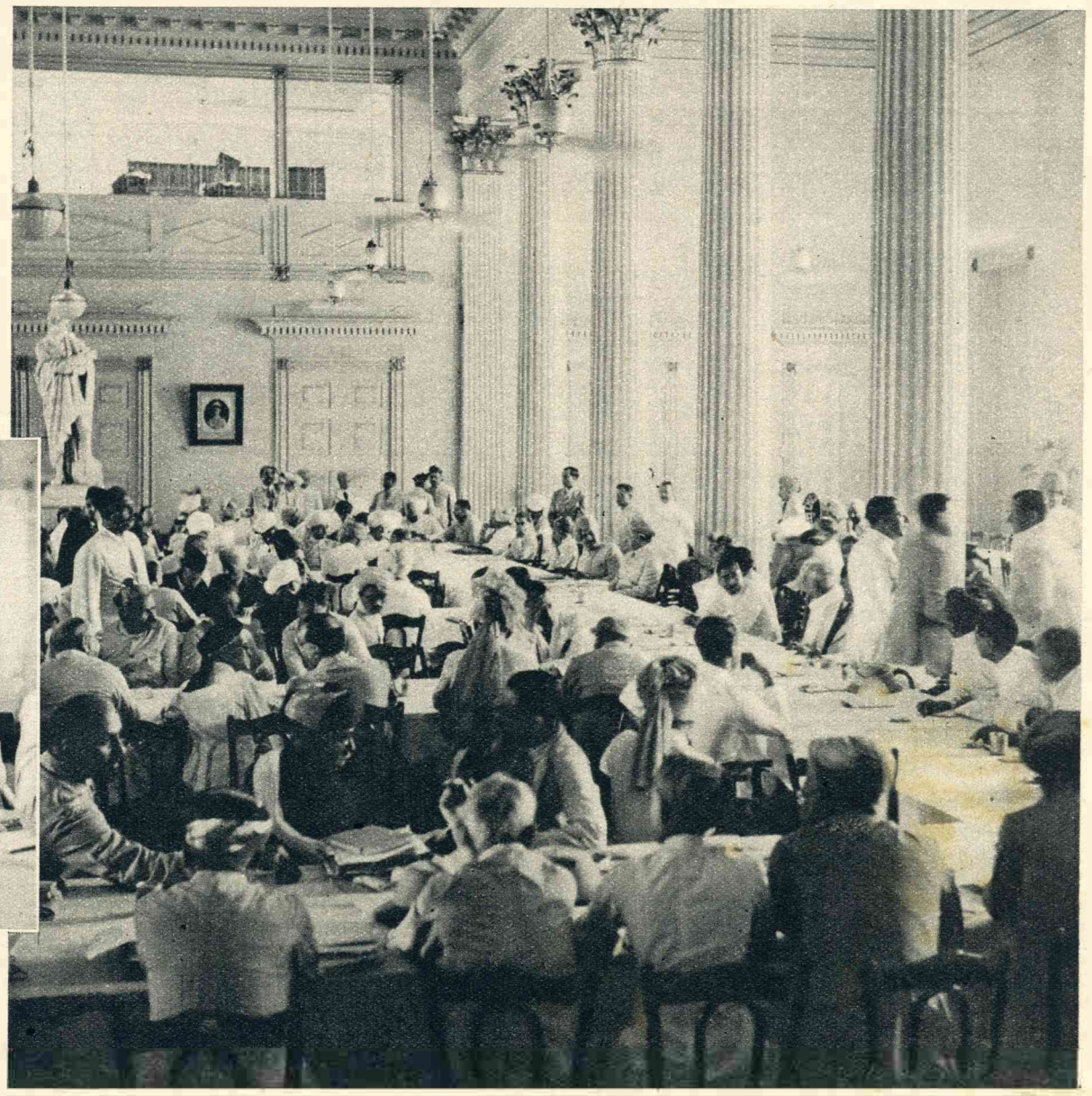

Een levendige foto tijdens de vergadering der maharadja's en ministers in het stadhuis van Bombay.

DRINK
LEKKERE
KOFFIE
HARKER
DOUWE
D·E
EGBERTS
ANNO 1753
drink
DOUWE
EGBERTS
KOFFIE

ONS ZUIDEN
LIMBURG IN BEELD - MAASTRICHT, STATIONSSTRAAT 20, TEL. 5851 ·
BRAB. ILLUSTRATIE - DEN BOSCH, STATIONSWEG 27, TEL. 1215

In de ruim een kwart kilometer lange sluiskolk van het Maas-Waalkanaal.

WIJ KIEKTEN TE HEUMEN

Onder moeders paraplu.

Als de hefbrug op is kunnen de schepen binnenvaren.

De dorpsstraat met het gebouw der Nederlandsch Hervormde kerk, waarin het gedachtenismonument der graven Lodewijk en Hendrik van Nassau.

In den zuid oosthoek van 't Land van Maas en Waal, in het z.g. Rijk van Nijmegen, ligt, aan het Maas- en Waalkanaal, de gemeente Heumen, omvattend de dorpen Heumen en Malden. De bevolking bestaat er hoofdzakelijk van land- en tuinbouw, terwijl er ook eenige industrieele ondernemingen gevestigd zijn: 'n kunststeenfabriek en een klompenfabriek. Het zandgebied ten noorden van 't dorp is vooral gedurende de laatste jaren sterk ontgonnen. In 't kerkje der Ned. Herv. gemeente, dat dateert uit de 13e eeuw, bevindt zich een monument ter gedachtenis aan de graven Lodewijk en Hendrik van Nassau, die in 1574 in den slag op de nabij gelegen Mookerhei sneuvelden. De sluis bij Heumen, welke men op onze foto ziet, is niet minder dan 260 meter lang en is een der langste sluizen van Nederland.

Over de brug.

De witte boerderij.

De grootste zee-tinbaggermolen „Karimata" welke voor rekening van de N.V. Mij. Billiton op de werf van J. en K. Smits te Kinderdijk werd gebouwd, is Zaterdag j.l. met goed gevolg te water gelaten.

Van eigen bodem

De „Tromp", 't grootste Nederlandsche oorlogsschip, werd naar een proefstoomplaats te Amsterdam gesleept, om een proeftocht te maken.

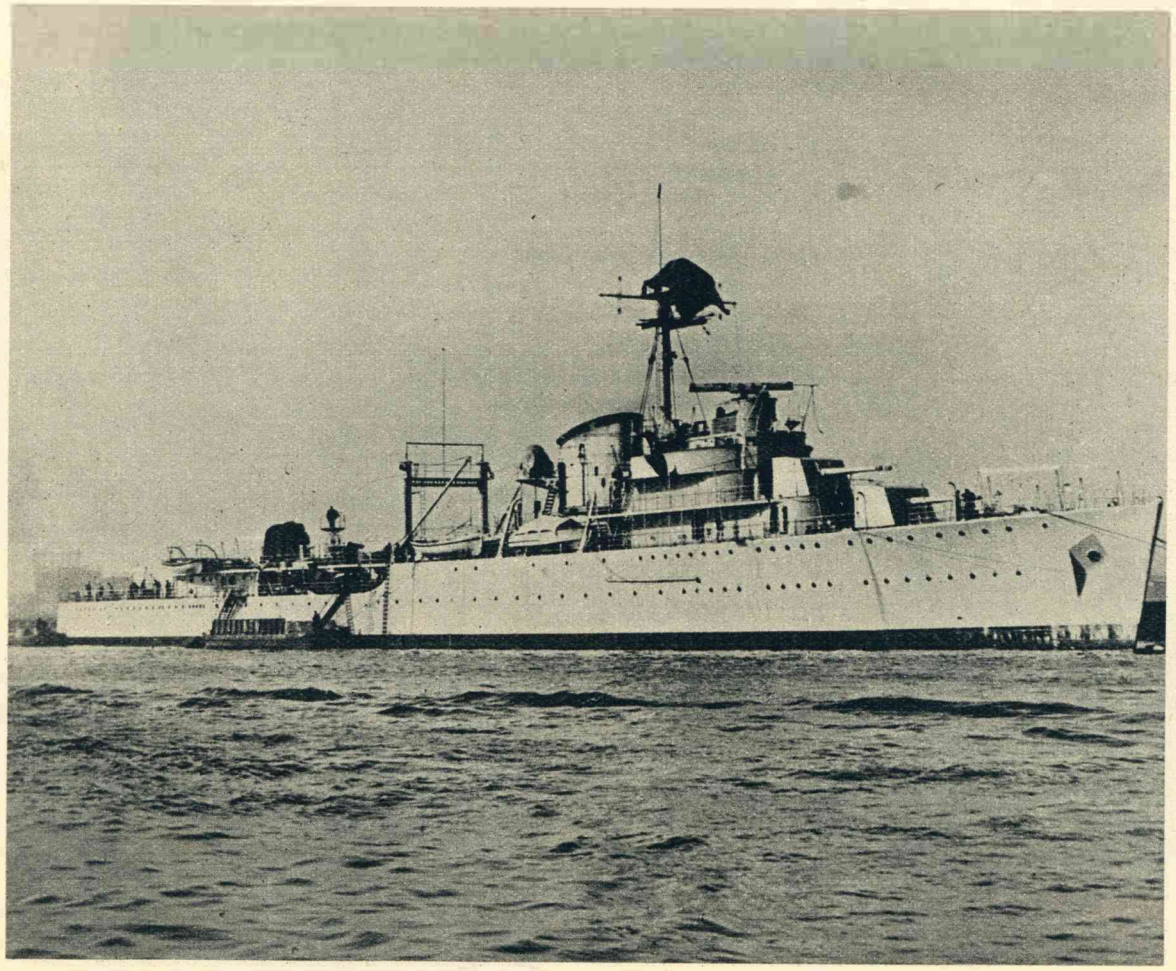

Een heistelling op den Katendrechtschen Lagedijk te Rotterdam viel tegen een gevel aan en veroorzaakte aanzienlijke schade — persoonlijke ongelukken deden zich echter niet voor.

De installatie van prins Thuur I. te Roermond, door den grootmeester van den Uil, was zeer feestelijk, zooals de foto toont.

CARNAVAL!

Van het kinderbal te 's-Hertogenbosch. — Prins Carnaval omgeven door bloemenmeisjes.

Zoo heeft men alom in het zuiden weer volop carnaval gevierd.

Men vermaakte zich kostelijk, voor een oogenblik vergetend de zorgen des levens. Kleurig en fleurig was het feest, vol van lach en leut. Interessant was de bonte mengeling te zien van de feestende menschen, die vroolijk en uitgelaten waren als kinderen. En welk een vreemde gedaanten zag men verschijnen onder het glanzende kunstlicht en langs den weg! Op prettige wijze werd veel onvolmaakts dezer wereld in de maling genomen en veel grappigs naar voren gebracht. Prins Carnaval heerschte weer voor enkele dagen, voor eenige uren en met hem zijn trouwe pages: de jool, de vreugde, de zorgelooze pret! We plaatsen hierbij enkele foto's van het carnaval, voor zoover deze ons tijdig konden bereiken. Wellicht dat enkele andere nog volgen. We geven slechts een greep uit het vele, dat zich zoo kleurig aan oog en hart voordeed.

Vreemde figuren. — Een zonderling gezelschap zagen wij in den Maastrichtschen stoet.

In Sittard bleek de belangstelling voor den optocht ook zeer groot. Een aardige groep „op den boegspriet".

De man met de venijnige tong, op 't carnaval te Bergen op Zoom.

OVOMALTINE FEIT No. 2

OVO en de K.L.M.

Driemaal per week naar Indië met de regelmaat van een klok! Een recordprestatie voor menschen en materiaal. Daarom is het begrijpelijk, dat de K.L.M. bij de proviand voor passagiers en bemanning altijd Ovomaltine bijvoegt!

Ovomaltine heeft al duizenden geholpen, die het tijdelijk moesten afleggen tegen het jagend tempo van dezen tijd! Ovo geeft U fut, Uw oogen staan helderder en dat gejaagde gevoel verdwijnt al na eenige weken.

Begin met Ovomaltine, liever vandaag dan morgen!

OVOMALTINE
meer
levenskracht

Bij apothekers en drogisten in busjes van 60 cent af

KAUW! KAUWEN

voor een gaaf gebit en frissche adem.

Wrigley's zorgt er voor, dat U **behoorlijk kauwt.** Het versterkt het tandvleesch en helpt U de tanden schoon en gezond te houden, verfrischt de adem en - door de grootere speekselafscheiding - bevordert het bovendien de spijsvertering.

Wrigley's P.K. kalmeert de zenuwen en houdt U monter en frisch. Koopt nog heden een pakje.

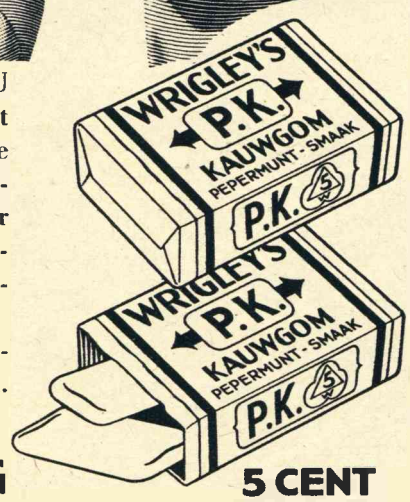

KAUW REGELMATIG

5 CENT PER PAKJE

WRIGLEY

H.S. 1

STERKER DAN DE LEER

EEN VERHAAL VAN DE KAAP

DOOR KAY MARYS

Het zachte windje streelde een knap meisjesgelaat, dat warm zag van inspanning, en speelde met een weelde van goudblond haar, dat in zijige krullen tot op de schouders neerviel. Het ging er vroolijk toe op het voorerf van de Kaaphoeve, maar toen John Murphy het meisje in het oog kreeg, was zijn belangstelling voor al het andere zoek.

„Ken je dat meisje ?" vroeg hij Dick Arran, met wien hij terzijde van het erf stond.

„Dat blondje ?" Dick Arran woonde al vijftien jaar in de Kaapkolonie, had haar in de lengte en breedte doorkruist en kende elke familie van eenig aanzien bij naam en toenaam. „Lenie Daandels, een dochter van den eigenaar van Vredehof."

„Aardig meisje," zei John Murphy bewonderend.

„Knap meisje," antwoordde Dick Arran op een eigenaardigen toon. „Aardig is anders."

„Hoe bedoel je ?"

Dick Arran gaf geen rechtstreeksch antwoord. Thijs, de speelman, had juist een ouderwetsche polka op zijn harmonica ingezet en er ontstond een levendige beweging van danslustige paren op den ongelijken dansvloer. „Wou je je geluk eens beproeven ?" vroeg Dick spottend. „Als je niet bang bent je hoofd te stooten, vraag haar dan vlug voor die polka."

Het meisje was in gesprek met een bejaarde boerin en John Murphy liet zich die kans niet ontsnappen. „Mag ik eens met u dansen ?" liep hij vlug op haar toe. Het volgend oogenblik had hij spijt van zijn voortvarendheid.

„Neen," zei het meisje bijna bits, terwijl op haar vroolijk gelaat een stroeve uitdrukking verscheen.

„Eén dans slechts," hield hij aan, in de hoop zijn figuur te kunnen redden.

Het meisje schudde zoo wild haar hoofd, dat het scheen, of haar blonde haren gouden vonken rondsprankelden, wendde hem plotseling haar rug toe en liet hem staan, of hij nog slechts lucht voor haar was. John Murphy keerde geïrriteerd en verbluft op zijn schreden terug.

„Wel ?" vroeg Dick Arran lachend.

„Dat had je me terstond wel kunnen zeggen," knorde hij.

„Troost je," grinnikte Dick. „Je bent niet de eerste Engelschman, die een blauwtje bij haar loopt."

John Murphy floot even. „Een antipathie jegens Engelschen ?"

„Precies. Uit chauvinisme, vooroordeel, of weet ik wat. Er zijn er meer, die ons niet kunnen luchten of zien. In sommige van die oude Boerenfamilies gaat de haat nog over van geslacht op geslacht."

„Jammer," zei John Murphy spijtig. „'t Is een verduveld knap meisje." Zijn oogen zochten haar tusschen de dansende paren, doch zij scheen de hoeve reeds te zijn binnen gegaan. „Kom mee," vervolgde hij kortaf. „Zoo'n Boerenbruiloft is wel aardig om te zien, maar de pret is er voor mij af...."

„Met een blauwtje," vulde Dick Arran half spottend aan.

Zoo verliep die mislukte kennismaking van John Murphy met Lenie Daandels en zij was ontmoedigend genoeg, om menig ander te doen besluiten van verdere pogingen af te zien, om met haar in kennis te komen. Maar John Murphy was volhardend en gaf den moed zoo gauw niet op. En het toeval stijfde hem in zijn opzet.

John Murphy was werkzaam op het landbouwkantoor voor de Kaapkolonie. Twee of driemaal in de week werd hij op den motor uitgezonden naar ver afgelegen boerderijen en vaak passeerde hij dan Vredehof. Het was een der grootste boerderijen van de kolonie en zij grensde aan uitgestrekte woeste gronden, die doorsneden werden door eenzame, slecht begaanbare wegen. Vredehof was tevens het eenige benzinedepot in den omtrek en het middel, om opnieuw met het meisje in aanraking te komen, lag dus voor de hand.

Een paar weken later verscheen John Murphy op het erf van Vredehof. Het was een heete dag en hij had een verren rit achter den rug. De kaffers, die in de schaduw van de schuren lagen uit te puffen, negeerde hij en stapte regelrecht op de woning toe. Er sloeg een hond aan en een oogenblik later verscheen er een meisje in de deuropening. John Murphy glimlachte — het was het meisje, dat geweigerd had met hem te dansen. Er kwam een lichte frons tusschen haar oogen, toen zij hem zag ; blijkbaar kende zij hem nog.

„Kunt u me misschien een gallon benzine verkoopen ?" vroeg hij met een onschuldig gezicht.

Het meisje knikte en klapte in haar handen. Uit de schaduw van de schuur verrees een kaffer, die naar binnen verdween en terugkeerde met een gallon benzine. John Murphy ledigde de bus zelf. Het meisje sprak geen woord, maar hij voelde dat zij hem gadesloeg, terwijl hij bezig was.

„Ziezoo, nu haal ik de stad wel," zei hij glimlachend. Zijn poging tot toenadering had niet het minste succes, het meisje bleef onverschillig zwijgen. Hij betaalde, zei haar goedendag en kreeg een korten groet terug. Het was ontmoedigend, maar John Murphy had haar gezien en dat was althans iets, dat de moeite loonde.

Bij dat weinige scheen het echter te blijven. Drie of viermaal in de maand deed hij Vredehof even aan, sprak met de bewoners, kreeg een spaarzaam antwoord, betaalde de benzine en verdween weer. „Stug volk," mompelde hij na elk bezoek en nam zich voor er niet meer terug te keeren. Maar een paar dagen later verscheen hij opnieuw, glimlachte tegen het meisje, trachtte vruchteloos een gesprek met haar te beginnen en vertrok teleurgesteld. Totdat hij eindelijk, na maanden, het vruchtelooze inzag van zijn toenaderingspogingen en zich liever 'n omweg getroostte, dan den Vredehof aan te doen om zijn dorstigen motor te lesschen.

Een vrouwenhart is een wonderlijk iets. Lenie Daandels was opgevoed in de oude, haatdragende leer, die in elken Engelschman een „Rooinek" zag, die 't op den ondergang van de Boeren had voorzien — een leer, die hier en daar nog wel 'ns opgeld doet aan de Kaap en elders. Zij mocht John Murphy dan al niet haten — in ieder geval was hij haar volkomen onverschillig. Zij miste zijn bezoeken nauwelijks en werd zich zijn langdurig wegblijven eigenlijk pas goed bewust, toen zij hem maanden later onverwacht op het erf zag verschijnen. Het had reeds dagen lang geregend en

de stoffige wegen waren herschapen in een modderpoel.

John Murphy droop van het water. „Hebt u een gallon benzine voor me ?" vroeg hij beleefd.

Een kaffer hielp hem en terwijl hij het reservoir vulde merkte zij op, dat achter op den motor een zware tasch gebonden zat. Het viel haar in dat die tasch geld moest bevatten, waarmee hij onderweg was, om de Boeren voor hun producten te betalen.

„Ik tref slecht weer," zei John Murphy, terwijl hij zich oprichtte. „En het is nog een heel eind naar de „Kruisboom" en „Kaap's Welvaren."

„Ja, 't is allesbehalve prettig, om in dien regen op een motor te zitten," gaf Lenie toe. Het waren meer woorden, dan zij ooit bij elkaar tegen hem gesproken had en haar toon was niet zoo stug als anders. John Murphy was echter te veel ontstemd door dien neerplassenden regen, om die verandering op te merken. Hij betaalde, mompelde een groet en reed weg.

Hij was nauwelijks vijf minuten vertrokken, toen er een auto voor het erf stopte. Doordringend snerpte de claxon en het volgend oogenblik kwam er een man het erf op. Hij was gekleed als een heer en had blijkbaar zeer veel haast. Zijn klop klonk driftig en toen zij de deur geopend had, zag zij een man voor zich van ongeveer vijftigjarigen leeftijd, met een paar breede kaken, sluwe oogen en onrustige manieren.

„Hebt u vijftig liter benzine voor me ?" vroeg hij in gebroken Engelsch.

„Jawel," antwoordde Lenie. Aan zijn accent hoorde zij, dat de man een Kaapsche Portugees was. Zij gaf een van de kaffers 'n wenk en bleef in den deurpost op zijn terugkeer wachten.

„De weg naar de „Kruisboom" loopt rechtuit en dan linksaf ?" vroeg de vreemde.

„Rechtuit en den eersten weg linksaf," beaamde zij. „Ongeveer negentig kilometer."

De man knikte, aarzelde even en keek haar opnieuw aan. „Hebt u hier zooeven een motor voorbij zien rijden ?" vroeg hij plotseling.

Terwijl Lenie bevestigend antwoordde, overviel haar plotseling een onrustig gevoel. Zij dacht aan John Murphy en in een oogwenk tijds werd zij bestormd door tal van angstige vermoedens. Die onrust en angst grepen haar zoo hevig aan, dat zij verbleekte en op haar beenen stond te beven.

De chaos van aanstormende gedachten maakte plotseling plaats voor koel overleg. Er viel haar een denkbeeld in, dat haar aanvankelijk dwaas toe leek, doch waarin zij het volgende oogenblik het eenige redmiddel zag.

„Moet de benzine in uw tank ?" vroeg zij, zoo rustig als het haar mogelijk was.

De man aarzelde. „Neen," zei hij plotseling, „ik zal wel zien hoever ik kom. Laat dien kerel liever haast maken."

Lenie werd bleek — haar toeleg was mislukt. Maar toch.... misschien....! schoot het haar te binnen. „Eén oogenblik," verzocht zij. „Ik zal zeggen, dat hij haast maakt — hij moet de blikken zeker nog vullen...."

Zij snelde door den stroomenden regen naar het golfijzeren loodsje, waar de benzine was geborgen. Een halve minuut later verscheen de kaffer. Met trage passen bracht hij twee blikken naar den auto, keerde terug en haalde er nogmaals twee. Het laatste nam de vreemde zelf mee. Lenie vergezelde hem naar den auto. Hij moest lang zoeken voor hij het geld bij elkander had en zij verdacht hem ervan, dat 't eigenlijk zijn bedoeling was geweest er zonder betaling tusschen uit te gaan. Met een snauw nam hij achter het stuur plaats en terwijl hij in den regen verdween, snelde Lenie naar huis terug.

Toen zij binnentrad, zag zij op de klok dat John Murphy hoogstens een kwartier voorsprong had. Haar angst en onrust keerden terug en kortbesloten greep zij de telefoon. Zij kreeg verbinding met de stad en eenige oogenblikken later was zij in gesprek met de politie. Het was een Kaapsche inspecteur, dien zij trof, en zenuwachtig, met horten en stooten, deelde zij hem haar angstige vermoedens mee. Die angst verliet haar zelfs nog niet, toen zij nauwelijks een kwartier later een snellen politieauto voorbij zag stuiven. Zij herkende hem aan het waarschuwend „tatutatu" van den hoorn. Als een schim suisde hij voorbij en toen overviel haar eensklaps een verwonderde vraag : waarom stond zij eigenlijk zoo'n angst uit om John Murphy, dien Rooinek....?

Toen John Murphy laat in den middag van Kaap's Welvaren naar de stad terugkeerde en nog slechts dertig kilometer van Vredehof verwijderd was, zag hij aan den kant van den weg een auto staan, die bewaakt werd door een gekleurden politieopziener. De man hief zijn hand op en gehoorzaam bracht John den motor tot stilstand.

„Bent u mister Murphy ?" vroeg hij in het Afrikaansch.

John Murphy knikte hem verbaasd toe. En daarop hoorde hij 'n verhaal aan, waarvan hij slechts de helft verstond doch dat hij niettemin zeer goed begreep. De politie had 's morgens 'n man achterhaald, wiens bedoeling het scheen te zijn geweest hem op weg naar de „Kruisboom" te berooven van de vierhonderd pond, die hij bij zich had gehad. Hij was zwaar gewapend, maar missie Lenie van Vredehof had lont geroken en de politie gewaarschuwd....

„Missie Lenie ?" vroeg John Murphy verbluft en ontsteld. „Hoe wist zij dan van dien toeleg af ?"

De kleurling grinnikte. „Hij kwam om benzine en uit zijn vragen begreep zij genoeg. Toen heeft ze ons opgebeld, maar wij zouden waarschijnlijk toch nog te laat gekomen zijn, als de auto niet op deze plek was blijven staan. In plaats van benzine had missie Lenie hem water verkocht. Zij hoopte dat hij niet zou kunnen starten, maar dat was een misrekening. Toch had hij een strop aan dat koopje, want toen hij hier zijn reservoir had gevuld, kon hij niet verder...."

John Murphy reed als een dolle door. Twintig minuten later stapte hij gloeiend van opwinding op het erf van Vredehof van zijn motor. Hij liep op de deur toe en klopte driftig aan. Hij hoorde trage schreden in de steenen gang en daarop ging de bovendeur open. Daar stond Lenie en haar wangen waren vurig rood.

John Murphy keek haar aan, alsof zij een wonder was. „Ik heb er alles van gehoord," begon hij aarzelend. „Hoogstwaarschijnlijk heb ik u mijn leven te danken. Ik had veel geld bij me en dom genoeg was ik ongewapend uitgegaan. Ik had zooveel zorg om m'n bescheiden persoon nauwelijks durven verwachten...."

Hij deed zijn best om aan die laatste woorden een vroolijken toon te geven, doch dit gelukte hem niet. Hij sprak ernstig en het klonk, alsof hij om opheldering vroeg. Lenie keek hem een beetje vreemd aan, sloeg daarop haar oogen neer en deed een zwakke poging om te glimlachen.

„Misschien," zei ze aarzelend, maar even ernstig als hij, „misschien was de natuur sterker dan de leer...."

„Dàt klinkt als een openbaring," hernam John Murphy met een lach en zonder tegenstribbelen liet zij toe, dat hij allebei haar handen nam.

Captain v. Heel, die Zondag zijn 60en wedstrijd voor het Nederlandsch elftal speelde.

De winnende Oranjeploeg. Van links naar rechts: v. Heel, Wels, Mijnders, Paauwe, Smit, Vente, v. Spaandonk, Caldenhove, Weber, Anderiesen, v. Male.

SPORT VAN DE WEEK

Het kan toch vreemd toegaan in de voetballerij. Daar zaten we nu met een team, dat door een groot deel van de Nederlandsche pers van tevoren reeds als verliezer gedoodverfd was. Daar waren er onder de 45.000 toeschouwers heel veel, voor wie het alleen maar de vraag was, met hoeveel doelpunten verschil de Oranjemannen zich door de Roode Duivels zouden laten kloppen. Daar zaten wij ruim veertig minuten op een doelpunt te wachten en ons af te vragen, wie van de Hollandsche aanvallers er überhaupt één zou kunnen maken. En vult u nu zelf het eindresultaat maar in.

Zeven doelpunten scoorde Nederland, nadat het eerste bijna drie kwartier op zich had laten wachten. Enfin, wie er Zondag na de match gelachen hebben, de leden van de technische commissie zeker wel het meest.

Toch zal men er naar onze meening goed aan doen, zich niet al te zeer door de cijfers te laten verblinden. Ons vertrouwen in het Oranjeteam was ook niet buitengewoon groot en wij geven gaarne toe, dat het de verwachtingen heeft overtroffen. Aan den anderen kant dient echter te worden vastgesteld, dat het spel van de Oranjeploeg niet het peil van de vette jaren heeft bereikt. En ook dient er de aandacht op gevestigd, dat wel niet de overwinning, doch zeer zeker het aantal doelpunten, waarmede de zege werd behaald, voor een belangrijk deel te danken is aan het buitengewoon in vorm zijn van één speler, n.l. den Haarlemmer Smit. Dit alles doet aan de fraaie prestatie weinig of niets af, doch men kan daarvoor evenmin de oogen sluiten.

Van onze spelers heeft v. Male, behoudens een foutje, hetwelk ons een doelpunt kostte, goed voldaan. Bijzonder moeilijk werk heeft de lange Rotterdammer niet te doen gehad. Caldenhove trad niet zoo op den voorgrond als dit tijdens de laatste wedstrijden het geval was, doch het wederopnemen van Weber bleek goed gezien.

In de halflinie was Anderiesen uitstekend op dreef. Gaarne brengen wij den Ajacied hiervoor ons compliment. Het vette terrein bleek allerminst moeilijkheden voor hem op te leveren. Van Heel's zestigste wedstrijd was niet zijn beste, doch hiermede is lang niet gezegd, dat de captain niet heeft

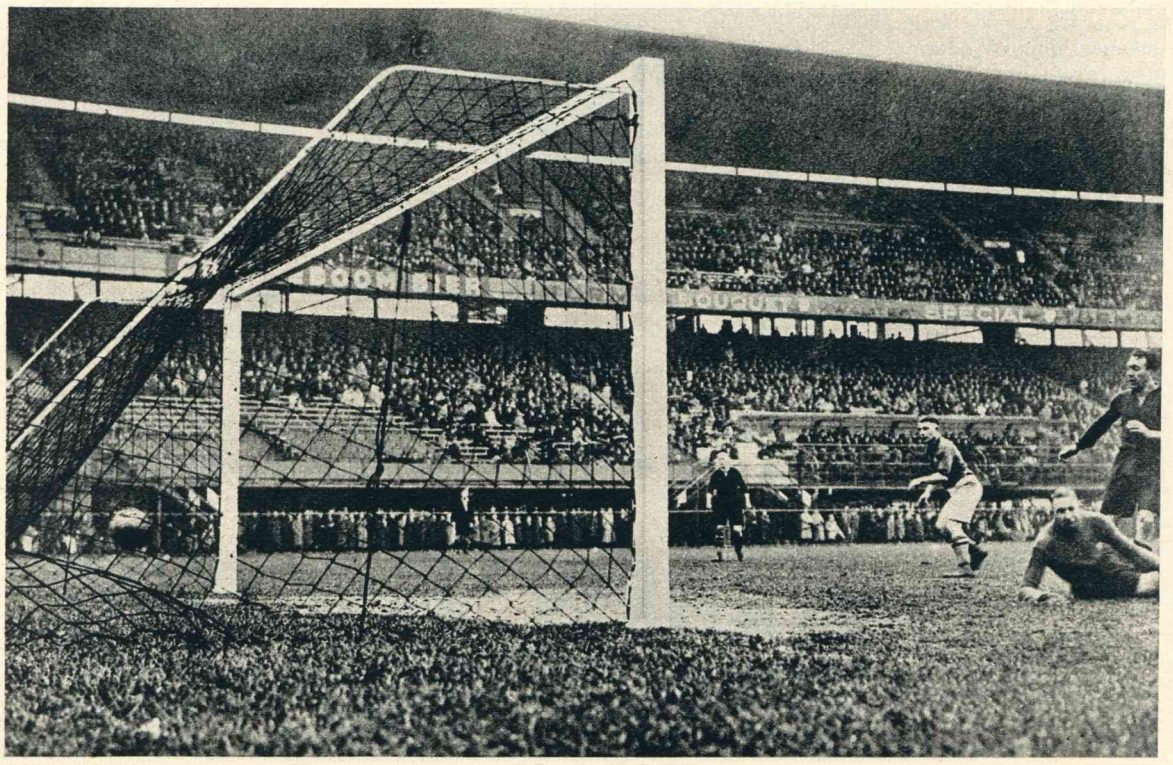

Onze verdediging in actie in den wedstrijd Nederland-België. Caldenhove ziet toe hoe v. Male een moeilijk schot tot corner heeft verwerkt.

Het eerste doelpunt der Belgen. Braine passeert keeper v. Male.

Het Belgische elftal. V.l.n.r.: Smellinckx, Paverick, Dalem, Braet, v. d. Eynde, De Winter, Ceuleers, Capelle, Voorhoof, Braine en Maertens.

Smit, de held van den dag Zondag j.l., scoorde 4 doelpunten tegen de Belgen.

voldaan. Paauwe trad met Anderiesen ditmaal meer op den voorgrond.

In den aanval was Smit na de rust de groote kracht. Vente werkte van het begin tot het einde ontzettend hard en het zal, behalve hemzelf, wel iedereen een genoegen hebben gedaan, dat hij zijn zwoegen ten slotte ook nog met een goed doelpunt beloond zag. Van Spaandonk kon ons minder bekoren. De Neptunusman doet soms goede dingen, maar is voor het doel toch zwak. Wels was vooral na de rust zeer goed op dreef, evenals Mijnders trouwens, die tijdens het eerste gedeelte van de match een opvallende verwaarloozing onderging.

De Belgische ploeg is na een goed begin zeer tegengevallen. Maertens, den nieuwen spil, merkte men nauwelijks op, terwijl de kanthalfs, twee oude beproefde krachten, minder voldeden dan wij van hen gewoon zijn. En de Belgische aanval ? Ja, dit is den laatsten tijd zooiets vreemds bij onze tegenstanders. In het veld spelen de Roode Duivels zeer goed, doch voor het doel demonstreeren zij een opvallende schotloosheid. Zelfs Braine, die toch wel schieten kan, doet dit veel te weinig naar onzen smaak. Na de rust werd de aanvalslinie op aanraden van Braine gewijzigd. De Belgen stonden toen echter reeds voor een verloren taak. Toch had Voorhoof als rechtsbuiten uitstekende dingen gedaan en was het eigenlijk jammer, dat hij zich zoo vaak aan off-side bezondigde.

Begin April krijgen de Belgen gelegenheid om revanche te nemen. Dat thans de noodige wijzigingen in de Belgische ploeg zullen worden aangebracht staat wel vast. De papieren voor Holland staan thans weer gunstig, doch de wedstrijd van Zondag j.l. heeft ons weer eens doen zien, hoe raar een voetbal rollen kan.

Een hevig duel voor het Belgische doel.

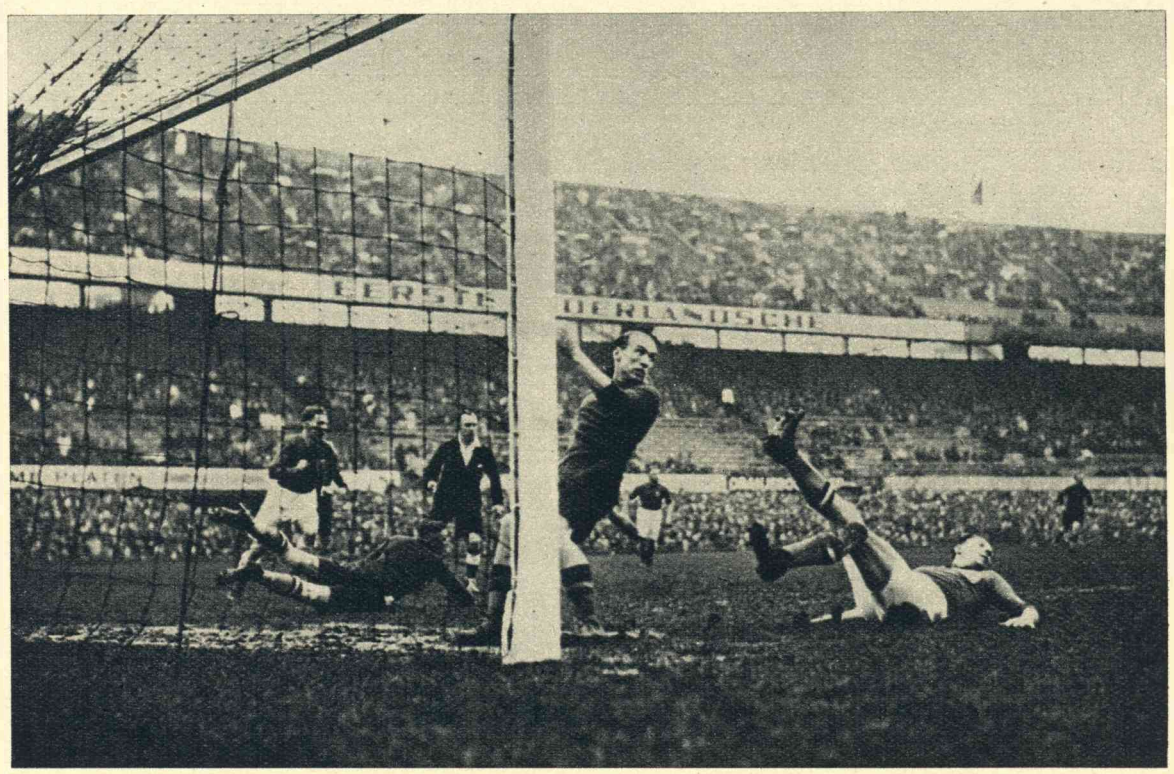

Het Hollandsche doel in gevaar. Capelle in strijd met onze verdediging. v. Male en Anderiesen op den grond.

Bij de zwemwedstrijden, die in het Oostelijk Zwembad te Rotterdam zijn gehouden ter gelegenheid van het vijfentwintigjarig bestaan der Rotterdamsche Dameszwemclub, behaalde Rie van Veen een schitterende overwinning op Ragnhild Hveger tijdens de 200 m. borstcrawl. Hier een plaatje na dezen spannenden wedstrijd : v.l. n.r Willy den Ouden, mevrouw P. v. Wuyckhuise, Rie van Veen en Ragnhild Hveger.

Op den grooten weg, langs 't witte huis.

HET WITTE HUIS TE LOON OP ZAND

Werkelijkheid of sprookje?

Loon op Zand is het oord der boomen.

Van vele hooge boomen, die samen, als broeders, bijeen zijn en zich heffen naar de hooge luchten.

Van boomen, die lange lanen vormen, met geheimzinnig lichte uitzichten aan het einde.

Van oude, trouwe boomen, die zijn als wachters langs den weg, of rondom de huizen.

Onze fotograaf vond zoo'n huis tusschen de hooge, ranke boomen. Een wit huis, dat de woning uit het sprookje kon zijn van een prins of prinses.

Daarom noemde hij zijn fotoserie: „Rond het witte huis te Loon op Zand." Hij kiekte dat huis van verschillende zijden. Maar vooral kiekte hij onze „vrienden", de boomen.

Stijn Streuvels kan daarover ontroerende verhalen doen.

Wij herinneren ons een klein, wit boekje, getiteld: „De boomen."

Zongetoover in het dal.

Langs het fietspad.

De voorzijde van het witte huis.

Het typische bruggetje.

Kijkje op het dorp.

Hij beschrijft daarin een rij boomen in de buurt van een boerderij. Jaren lang, niemand weet den tijd, hebben die boomen daar gestaan, in de brandende zomerzon, of gedost in hermelijnen winterkleed. Zij stonden er dan weer doodstil in een verkwikkenden regen of heftig heen en weer bewogen in den rukkenden najaarswind.

In de lente waren zij getooid met een teeder voorjaarsgroen, des zomers droegen zij de weelde van het zware, schaduwrijke loover, in den herfst zetten zij de omgeving in een klaren kleurengloed en des winters waren hun vormen zoo schoon en teekenachtig te aanschouwen tegen de bewolkte, grijze luchten.

Het leven op de boerderij kenden ze goed, door al die jaren. Geslachten hadden ze zien komen en gaan. Goede en slechte tijden hadden ze meegemaakt, ze waren getuigen geweest van liefde en leed, van vreugde en droefenis.

Streuvels schetst dat alles prachtig in zijn fantasie.

Maar dan sterft het geslacht der bewoners uit en huis en land worden verkocht, komen in vreemde handen.

Mannen betasten, zonder eenig gevoel, de oude stammen, alleen maar hun handelswaarde berekenend en plakken groote papieren op hun lange lijven.

Het is natuurlijk slechts pure verbeelding geweest van den schrijver, maar wat hij wilde doen uitkomen is, dat men vertrouwd kan raken met en liefde kan voelen voor dingen, die ons omringen en die wij alle dagen aanschouwen bijna alsof zij levende, bezielde wezens waren zooals wij.

Wij moesten aan dat verhaal denken, 't welk wij hier vrij weergeven, toen we de fraaie foto's aanschouwden van al die hooge boomen in Loon op Zand. We zien hierop groote groepen boomen, die daar typisch bijeen staan, als hielden ze een conferentie. Ook zien we diepe lanen, waar, klein en nietig tusschen die reuzen, een mensch getreden komt.

Op andere foto's werpen de boomen weer geheimzinnige schaduwen over den weg, waar een man en een vrouw gaan, of waar fietsers zich bewegen.

Het is daar, te Loon op Zand, als in een woud en iets van de plechtigheid en stilte, die daar heerschen, omgeeft dit landelijk plaatsje, waarvan we voorts nog een aanzicht geven.

Te midden van die boomen echter is het witte huis, het sprookjeshuis, dat onze fantasie even opwekt, want we houden immers veel van het sprookje, we willen er graag in gelooven, te midden van het vele nuchtere onzer samenleving.

We geven deze fotoserie dan ook als een symphonie van schoonheid der boomen, geweven om het blanke kleinood, het witte, wondere huisje van Loon op Zand, dat onzen cameraman zoo zeer boeide.

H.

Wandelaars op den stillen weg.

Rechts : De lange laan.

Het witte huis te Loon op Zand.

Ik was boos op mijn oudste dochter...

En dat gebeurt anders zelden! Zij is een lief, aardig kind. Maar toch dacht ik, dat zij met het koken den laatsten tijd niet meer zoo haar best deed. Tenminste - het eten smaakte minder goed dan vroeger. Ik dacht: ik moet eens een oogje in 't zeil houden met dat koken. Tegen etenstijd liep ik 'ns de keuken binnen - en

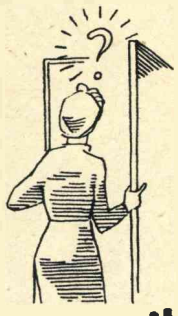

wat zag ik ?

„Maar kind", zei ik, „gebruik dan toch ook MAIZENA fabrikaat DURYEA! Die is reeds 100 jaar beroemd!" En werkelijk: de verbetering was opvallend. Mijn man wist niet van mijn keuken-inspectie, maar hij zei, den volgenden dag aan tafel: „dat heeft me op 'n ouderwetsche manier gesmaakt!" Het zat 'm niet in „minder goed haar best doen", maar in - het bindmiddel! Let er dus op, dat U in de keuken heeft:

MAIZENA

FABRIKAAT

DURYEA

PAS OP! Er zijn onverantwoordelijke zaken, waar men een bindmiddel aanbiedt met de onware bewering „'t Komt ook van Duryea". MAIZENA wordt echter alleen verkocht in de bekende pakjes met de afbeelding van het Indianenkamp en met den naam van den uitvinder „DURYEA".

Tegen inzending van een bovendeksel van een pak MAIZENA fabrikaat DURYEA ontvangt U kosteloos een receptenboek met 72 groentenrecepten.

HOE KREEG DE MENSCH ZIJN KLEEREN VAST?

Zij bemint mij -- zij bemint mij niet — zij bemint mij — zij bemint mij niet — zij bemint mij — zij bemint mij niet....

Dat gaat heel eenvoudig ; maar er heeft heel wat moeten gebeuren, vóór er zes knoopen aan een vest zaten !

De antieke mensch, die — achttienduizend jaar geleden, zegt men — ook wel eens uit wou, als 't regende, had geen moeite om dekking te vinden. Dierenhuiden had hij bij de hand ! Maar hij wist niét zoo aanstonds, hoe hij 't velletje bevestigen moest, wilde hij 't niet voortdurend vasthouden, gelijk aan 't andere einde der beschaving een dame 't haar knooploozen bontmantel doet.

Het schijnen Indianen ergens bij Kaap Hoorn geweest te zijn, die op 't idee kwamen, huiden met een snoer om hun lichaam te binden. Anderen namen stukken van het gebeente der dieren, die zij verorberd hadden, bonden die aan de huiden en staken ze door lussen, die ze aan den anderen kant gemaakt hadden. Ook werd een doorn of een vischgraat gebruikt, om met een prik de randen der huid samen te hechten.

Maar toen de jaren vorderden, vond het schoone geslacht het niet aangenaam in kleeren te loopen, die met dierenbeenderen waren versierd ; de dames gaven de voorkeur aan balletjes gladgeschuurd hout, of metaal, om als hechtmiddel te gebruiken, en zij gingen strikken spannen en weven uit de verschillende soorten wol en draad, die zij ter beschikking hadden, om die voorgangers der knoopen op te vangen. Ook andere soorten bevestigingen waren in gebruik. Bij de herinneringen aan Europeesche paalbewoners, die kortelings gevonden zijn, waren er ook vele spelden, sommige versierd, andere in wier vorm 't princiep van de veiligheidsspeld terug te vinden is, en weer andere van naarstig bewerkt brons.

De speld, zeggen de geleerden, is een heelen tijd ouder dan de naald. Het eerst werd de plantendoorn als hechtmiddel gebruikt, toen volgden bronzen nabootsingen, en zoo ontwikkelde zich geleidelijk de gewone speld. In de vijftiende eeuw was zij al een belangrijk product der Engelsche nijverheid : toen werd althans de invoer van spelden bij de wet verboden !

De eerste naalden hadden geen oog. Men prikte er gaatjes mee in de huiden, om daar lange plantenwortels of reepjes leer doorheen te kunnen halen. Later werd er een gaatje geboord in 't eene einde van den steenen of bronzen naald, om daar den wortel of het riempje in te steken en vervolgens door het prikgat in de huid te trekken.

Steenen naalden met oogen aan 't niet-puntige einde zijn gevonden in overblijfselen uit het steenen tijdperk. Beenen naalden met oogen zijn o.a. ontdekt in de rendiergrotten in Frankrijk, in de paalwoningen van Midden-Europa.

Omstreeks 3000 v. Chr. kwamen de meer bewerkte, genaaide kleeren in zwang en vonden de dames de knooplussen van draad uit. Cretenzer vrouwen, 1500 jaar later, bediendden zich van 'n soort broches en van knoopen, menigmaal gouden. De dames van Minos hielden haar lange, wijde gewaden met gordels dicht.

In Egypte droegen de mannen, tot de achttiende dynastie (omstreeks 1500 v. Chr.) witte rokjes, met schouderbanden opgehouden, en korte manteltjes, die zij evenals de Perzen, aan de schouders met juweelen spelden vastmaakten.

De Egyptische dames droegen nauwe gewaden, aan weerszijden dichtgenaaid.

Het is natuurlijk niet mogelijk, den heelen gang van den eersten beenen gesp tot onze patentsluiting na te gaan. Ieder tijdperk en ieder volk had een eigen methode, om den kleeren het afvallen te beletten.

Van de Grieken komt de broche, die de eigenlijke voorvader is van de veiligheidsspeld : zij hield beide kanten van het kleedingstuk bijeen door ze inderdaad te doorboren. Een even fraai als eenvoudig kleedingstuk was de Jonische chitoon, van 't middel af dicht, het bovenstuk met fraaie speldjes dichtgehouden, vlak bij den arm. Over de tuniek werd gewoonlijk een ceintuur gedragen, soms door de mannen een metalen gordel, die sinds de jeugd dicht zat genageld, zoodat de heeren dunne middeltjes hielden !

De Romeinen hadden geen zorg voor knoopen of spelden : zij droegen hun toga's over den schouder geslagen. Wél moesten zij handig zijn in hun bewegingen, om hun losse, golvende gewaden in toom te houden ! De Romeinsche vrouwen gebruikten spelden, gespen en gordels.

In de Middeleeuwen kwam de kleermakerij op en ging men kleeren vervaardigen, die zich bij de lichaamsmaten aansloten. De tunieken, korter en nauwer, werden door een gordel met gesp op hun plaats gehouden. Zucht tot versiering ging ijverig meespreken. De tunieken waren vaak van fluweel of zijde, met borduurwerk of bont, en de mouwen werden ingewikkelde apparaten met veters of knoopjes. Leeren of wollen broeken werden met een riem om 't middel opgehouden. De keurslijfjes der dames werden van voren vastgeregen, de rokken van achter. De lussen werden verdrongen door het knoopsgat. In de zestiende en zeventiende eeuw echter waren banden nog meer in gebruik dan knoopen. De knoopen zijn hun loopbaan begonnen als ornament, later dienden ze met lussen ter bevestiging, en nog later kwamen de knoopsgaten.

De haakjes en oogen hebben een eigen, aparte geschiedenis. Het waren krijgers van den ouden tijd, gelijk de Noormannen, die gespen gebruikten : het eene stuk metaal in het andere lieten grijpen ; en de Romeinen hielpen de uitvinding verder op weg, door 't eene stukje metaal om te buigen, en in 't andere 'n gaatje te maken, waar 't eerste in paste. Dit is de oervorm van het haakje-met-oogje.

Als nog vroegere voorvader mag misschien een overoud stelletje beentjes van een schaap of hert worden aangezien. De heupgordel eindigde in een ring, en daar werd het kleedingstuk met een puntig stuk been doorheen geduwd. Dit is echter niet het uitgangspunt geweest naar onze haken en oogen, of die onzer grootmoeders, waarmee onze grootvaders zich urenlang zoet konden houden, als zij mee uit moesten.

De negentiende eeuw kwam van haak-en-oog naar den drukknoop, twee stukjes metaal, zoo gemaakt, dat men ze maar in elkaar liet klikken, en het houdt. Van den drukknoop voerde de weg van den vooruitgang naar de patentsluiting, aldus vervaardigd, dat de ééne kant als haak, de andere als oog dienst doet. Nu is één handbeweging genoeg, om een kleedingstuk sluitend te maken — onze voorouders echter hebben de ééne uitvinding na de andere moeten doen, om tijdens de wandeling geen last te krijgen van afzakkertjes!

Parelblanke tanden geven U een streepje voor!

Gezonde, blanke tanden maken een prettige indruk - en vaak is dit de eerste stap op weg naar succes. Verwaarloos Uw tanden dus nooit; borstel ze met het *werkzame* schuim van Colgate's Tandpasta! Het dringt door in alle spleetjes in en tusschen de tanden en verwijdert de voedselresten, die zoo licht tandbederf veroorzaken. Colgate maakt Uw tanden parelblank, zonder het glazuur aan te tasten en houdt Uw adem zuiver!

COLGATE

In tubes van **25, 40** en **65** cents.

Alka-Seltzer

heeft

DUBBELE WERKING

bij

Hoofdpijn, Oprispingen, Verkoudheid, Maagbrand, Neuralgie, Spierpijn en andere pijnen.

Niets van al hetgeen U tot nu toe geprobeerd heeft zal U zoo'n vlugge, doeltreffende hulp geven als Alka-Seltzer

Een tablet in een glas water vormt een sprankelenden, alkaliseerenden drank met belangrijke tweeledige uitwerking. Eerstens geeft het onmiddellijk verlichting van de pijn en tweedens neutraliseert het 't overtollige zuur in Uw lichaam hetgeen meestal de oorzaak is van Uw stoornissen.
Blijft niet onnoodig lijden, maar verschaft U vlugge, doeltreffende verlichting door Alka-Seltzer.

Weest verstandig: alkaliseert met ALKA-SELTZER

Imp. G. Lindner & Co. Singel 115, A'dam-C.

De stad Teruel is na hevige gevechten door de nationalisten op de regeeringstroepen heroverd. Een foto van 't Gobiernoplein, dat van de beschietingen zwaar geleden heeft.

Laatste Nieuws

Een rijke zonderling te Toronto (Canada), die in 1927 stierf, vermaakte een bedrag van 500.000 dollar aan dat gezin in de stad zijner inwoning, waarin gedurende een tijdperk van 10 jaar de meeste baby's geboren zouden worden. De rechtbank heeft nu beslist dat de erfenis over vier families verdeeld moet worden. Hiernaast drie der gelukkige moeders gefotografeerd in het gebouw van justitie te Toronto.

Een walvisch van 20 meter lengte raakte in de haven van San Francisco verdwaald en bracht de scheepvaart een week lang in gevaar. Ten slotte werd het geweldige dier tijdens een zwaren storm op het strand geworpen, vlak bij 't wrak van de „Ohidan", welke eenige maanden tevoren aan de kust verongelukte.

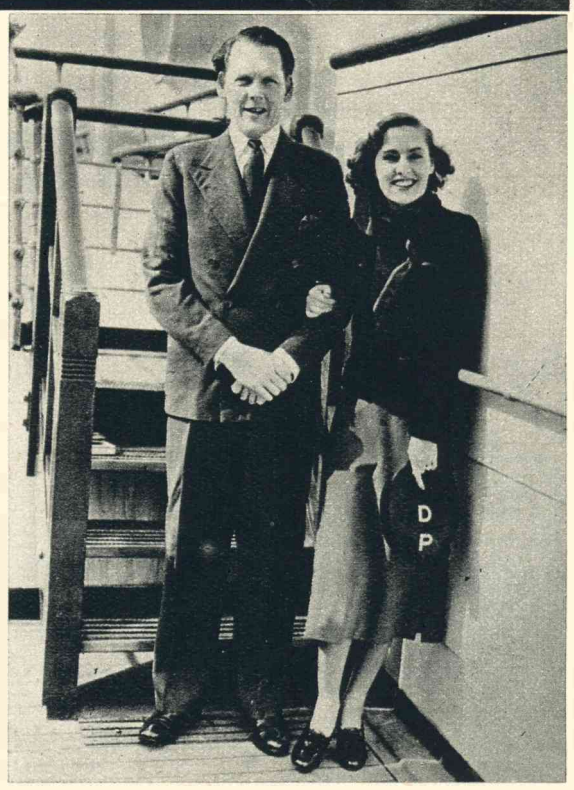

Lord en lady Plunket, vrienden van den koning en de koningin van Engeland, kwamen bij een vliegongeluk in Californië jammerlijk om het leven. Het toestel, waarin ze hadden plaats genomen, raakte verdwaald in een dichten mist en stortte tusschen San Francisco en Los Angeles brandend naar beneden.

Duidelijk komt op deze fraaie foto de ligging van het natuurlijke Treasure-eiland en het kunstmatige tentoonstellingseiland uit tusschen beide enorme bruggen.

DE WERELDTENTOONSTELLING 1939 TE SAN FRANCISCO

Twintig millioen bezoekers worden verwacht op het tentoonstellingseiland, dat in de zonnige baai van San Francisco werd aangelegd.

In tal van publicaties heeft men reeds kunnen lezen van de reusachtige wereldtentoonstelling, welke in 1939 haar poorten zal openen in de zonnige baai van San Francisco. Met den opbouw ervan is men reeds geruimen tijd bezig, en de grootste attractie van deze show is eigenlijk wel hierin gelegen, dat zij zal worden gehouden op een door menschenhanden gemaakt eiland, aangelegd op de Yerba Buena-banken in de baai van San Francisco. Het is een ingenieurswerk van ongekende grootheid, dat wordt uitgevoerd onder toezicht van officieren der Amerikaansche genie. Met bijna kinderlijke voldoening vermelden de Amerikanen de „cijfers", die hierbij een rol spelen. Zoo bij voorbeeld, dat er daarvoor achttien millioen kubieke meters zand — kosten 4 millioen dollar — moesten worden gestort binnen een zeewering met een omtrek van meer dan vijf kilometer : dat het hierdoor gevormde eiland vier meter boven den zeespiegel ligt, dat het een vierkanten kilometer land aan de kaart van Amerika toevoegt, dat het gelegen is tusschen de grootste brug ter wereld en de pas nieuw gebouwde brug over de baai, die de grootste spanning van alle bruggen ter wereld heeft. Als u dat niets zegt, moogt u nog weten dat president Roosevelt negentig natiën heeft uitgenoodigd om er te komen exposeeren, dat er reeds vijftig hebben gehoor gegeven aan die uitnoodiging

De baai van San Francisco met de Golden Gate-brug op den voorgrond. Op den achtergrond de voorsteden Oakland en Berkeley.

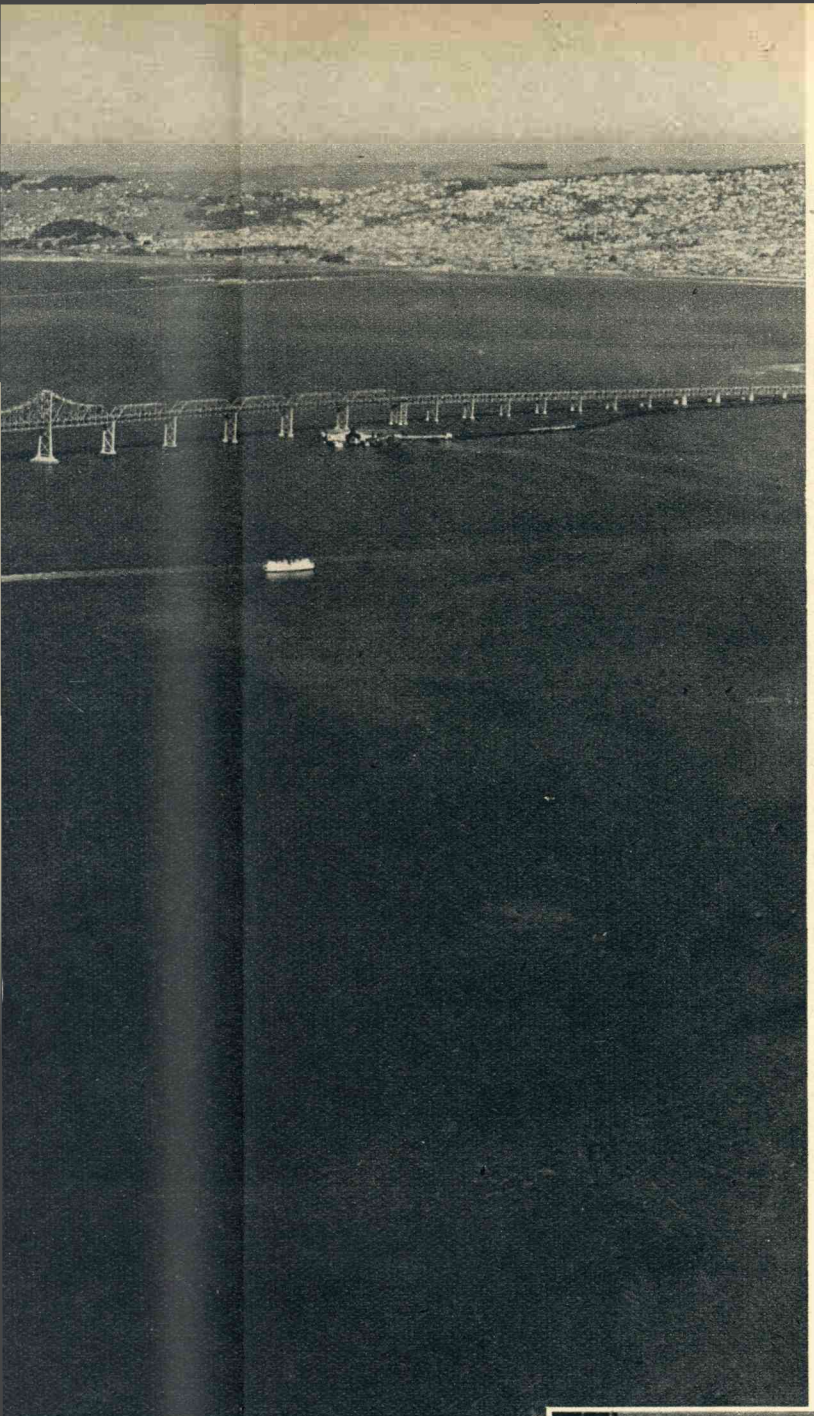

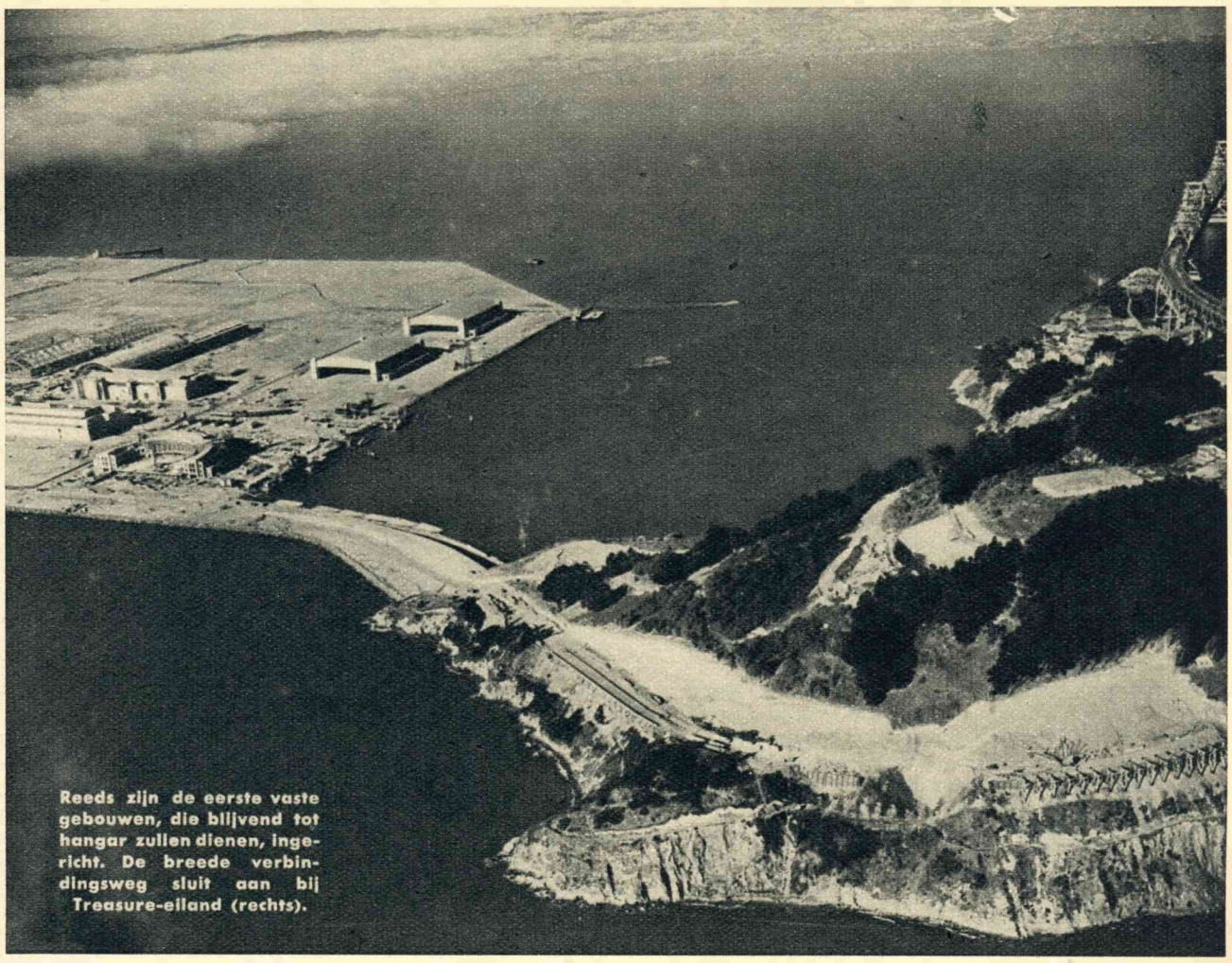

Reeds zijn de eerste vaste gebouwen, die blijvend tot hangar zullen dienen, ingericht. De breede verbindingsweg sluit aan bij Treasure-eiland (rechts).

dat men er twintig millioen bezoekers verwacht en dat het kasregister, dat ieder half uur het aantal zal bijhouden, twintig meter hoog is ! De opsomming van de tonnen ijzer, die er aan moeren, bouten en schroeven zullen worden verwerkt sparen we u, om ten slotte nog slechts te memoreeren, dat het tentoonstellingsterrein na afloop der expositie in gebruik zal worden genomen als luchthaven van de wereldstad aan de Californische kust.

Als een reisje naar San Francisco u lokt, wel, u hebt nog ruim een jaar om ervoor te sparen !

G 1939
RANCISCO

kunnen lezen van de reusachtige wereldtenen zal openen in de zonnige baai van San en reeds geruimen tijd bezig, en de grootste attractie van deze show is eigenlijk wel hierin gelegen, dat zij zal worden gehouden op een door menschenhanden gemaakt eiland, aangelegd op de Yerba Buena-banken in de baai van San Francisco. Het is een ingenieurswerk van ongekende grootheid, dat wordt uitgevoerd onder toezicht van officieren der Amerikaansche genie. Met bijna kinderlijke voldoening vermelden de Amerikanen de „cijfers", die hierbij een rol spelen. Zoo bij voorbeeld, dat er daarvoor achttien millioen kubieke meters zand — kosten 4 millioen dollar — moesten worden gestort binnen een zeewering met een omtrek van meer dan vijf kilometer : dat het hierdoor gevormde eiland vier meter boven den zeespiegel ligt, dat het een vierkanten kilometer land aan de kaart van Amerika toevoegt, dat het gelegen is tusschen de grootste brug ter wereld en de pas nieuw gebouwde brug over de baai, die de grootste spanning van alle bruggen ter wereld heeft. Als u dat niets zegt, moogt u nog weten, dat president Roosevelt negentig naties heeft uitgenoodigd om er te komen exposeeren, dat er reeds vijftig hebben gehoor gegeven aan die uitnoodiging,

De „Gouden Poort-brug" met haar reusachtige spanningen, stout geworpen over de Oakland-baai.

DE TALISMAN-RING

Vervolgverhaal door Georgette Heyer

KORTE INHOUD VAN 'T VOORAFGAANDE:

Sir Tristram Shield wordt aan het sterfbed geroepen van z'n oudoom lord Sylvester Lavenham. Lord Sylvester heeft zijn bezittingen aan zijn kleindochter Eustacie de Vauban vermaakt en wil haar, voor hij sterft, met Tristram getrouwd zien. De Beau, eveneens een achterneef van den lord, is ook op het kasteel aanwezig. Lavenham's kleinzoon Ludovic, de eigenlijke opvolger van den lord, had destijds voor een speelschuld zijn kostbaren talisman-ring als onderpand aan Matthew Plunkett gegeven. Kort nadien werd Plunkett in een bosch vermoord; de prachtige ring was verdwenen. Ludovic werd van deze misdaad verdacht en moest voor de politie vluchten. Lord Sylvester sterft plotseling. Eustacie voelt niets voor een huwelijk met Tristram. Ze vlucht en sluit zich aan bij 'n bende dranksmokkelaars, waarvan Ludovic het hoofd blijkt te zijn.

☆

Zij kwamen tusschen de boomen uit op een stuk meer open grond. Er dreef op dat moment een wolk langs de maan, maar zooveel licht bleef er wel over, dat de vervolgers het voortvliegende paard konden zien. Twee schoten knalden bijna tegelijk, en Eustacie voelde den arm, die haar omsloot, een vreemden ruk geven, en zij hoorde haar neef scherp den adem inzuigen. „Zoowaar raak!" zei hij. „Wie had ooit kunnen denken, dat een kommies zoo goed kon schieten?"

„Ben je gewond?" riep Eustacie.

„Niet om te noemen," was het vroolijke antwoord. Hij keek snel over zijn schouder. „Vier stuks geloof ik. Ze rijden hard. Een kommies draaft altijd door.... Zoo gaat 't beter."

DERDE VERVOLG

Ze hadden weer dekking en hij liet Rufus den pas inhouden tot een draf en rustig mende hij hem naar links en naar rechts door de uitloopers van het bosch. Die dooltocht werd Eustacie al heel spoedig een raadsel, maar blijkbaar kende haar neef het bosch op zijn duimpje, want zij drongen steeds dieper het donker in. Achter hem klonk de vervolging, alsof die moeite had, maar kwijt waren ze haar nog niet; Ludovic hield zelfs een keer stil, om ze dichterbij te laten komen, en toen het leek, dat de jacht werd opgegeven, schoot hij uitnoodigend zijn tweede pistool af. Dit had de begeerde uitwerking; het bosch daverde van de schoten en zij repten zich weer voort, noordwaarts.

Het was een vol half uur later, toen zij de kommiezen heelemaal kwijt waren, en Ludovic zat te zwaaien in het zadel.

„Je bent wèl gewond!" zei Eustacie ongerust.

„Och kom, een schrammetje!" mompelde hij. „In ieder geval, we hebben ze zoo mooi rond laten toeren, dat ze nu elkaar nazetten, tot 't licht wordt."

Eustacie legde haar handen over de zijne en hield Rufus staande. „Waar ben je gewond?" vroeg zij.

„Linkerschouder. We moeten 't er maar op wagen, vind ik, en naar den Vijfsprong zien te komen."

„Ja, maar ik verbind eerst je schouder. Bloed je erg?"

„Als een rund," zei Ludovic.

Zij liet zich op den grond glijden, stijf en wat pijnlijk, en zei bevelend: „Stap af! Als je bloedt als een rund, ga je dood, en dat wil ik absoluut niet."

Hij lachte, maar steeg af, en voelde zich gesteund door twee kleine maar vaardige handen. Hij wankelde en viel op zijn knieën. „Vervloekt," zei hij, „'t schijnt erger te zijn dan ik dacht! Neem jij 't paard maar en laat mij schieten."

„Ik laat je niet schieten," antwoordde Eustacie, terwijl zij kloek de strook van haar rok scheurde. „Ik breng je naar den Vijfsprong."

Zij kreeg geen antwoord, keek hem aan en zag met ontsteltenis, dat hij flauw was gevallen. Een oogenblik wist zij niet, wat te doen, maar toen zij hem aanraakte en haar hand bebloed terugkwam, begreep zij, dat ze vóór alles de wond moest verbinden; en aanstonds begon zij te werken, om zijn jas uit te krijgen. Dit was lang niet makkelijk, maar zij bracht het toch zoover, en zoo goed als het zonder licht ging omwikkelde ze zijn schouder met de strooken van haar rok. Terwijl zij het verband zoo stijf mogelijk aantrok, kwam hij bij kennis, en even lag hij naar haar te staren en te knipoogen.

„Wat weer.... o, ik weet 't al!" zei hij zwak. „Geef me wat brandewijn. Flesch in mijn jaszak."

Zij legde een stevigen knoop, haalde de flesch uit zijn jas, tilde zijn hoofd op en hield de flesch aan zijn lippen. Hij kwam er voldoende door bij om overeind te krabbelen en zijn jas weer aan te trekken. „Zeg, 't zou zonde geweest zijn, als ze jou aan Tristram vergooid hadden," zei hij. „Help me even in 't zadel, we halen den Vijfsprong nog wel."

„Jawel, maar nu zal ik mennen," zei Eustacie.

„Zooals je wilt, meiske," zei hij mak.

„En je armen om me heen slaan en er niet afvallen."

„Wees maar niet bang, ik val er niet af."

Eustacie had gelukkig een omgewaaiden boom zien liggen; ze leidde haar moede paard er heen en wist, met den boom als stijgblok, in het zadel te komen. Toen reed zij terug naar Ludovic en verzocht hem, achter haar op te stijgen. Hij slaagde daarin, maar de inspanning berokkende hem bijna weer een bezwijming. Hij nam nog een slok uit de flesch en kwam er voldoende van bij om te zeggen: „Volg dit spoor; dan komen we op den tolweg, ten noorden van den Vijfsprong. Als je Nye in den Rooden Leeuw wakker kunt krijgen, neemt die me wel op."

„Wat moet ik doen, als ik een kommies zie?" vroeg Eustacie.

„Dan wensch je hem vriendelijk goeden nacht," antwoordde hij onbekommerd.

Zij ontmoetten echter geen kommies op het pad door het bosch, en toen zij op den tolweg waren, een mijl van den Vijfsprong, had Eustacie te veel zorg over haar neef, om aan speurende beambten te denken. Ludovic scheen meer door instinct dan door bewuste inspanning in het zadel te blijven. Eustacie dorst Rufus zelfs niet te laten draven. Zij had Ludovic's gezonden arm om haar middel getrokken en hield hem zoo, de machtelooze hand vasthoudend. De afstand naar den Vijfsprong leek eindeloos, maar eindelijk kwam de eenzame herberg in zicht, een donkere vlek tegen den hemel. Het was nu ver voorbij middernacht en er scheen geen licht achter de dichte luiken. Eustacie bracht Rufus voor de deur tot staan en liet Ludovic's hand los. Die viel slap langs zijn zijde. Hij scheen weer flauwgevallen te zijn; hij hing althans zwaar tegen haar aan; ze hoopte, dat hij niet uit het zadel zou vallen, als zij afsteeg. Zij liet zich naar den grond glijden en bemerkte opgelucht, dat hij voorover op Rufus' nek terecht kwam. Zij greep de bel en liet een zenuwachtig gerinkel door de stille herberg woeden.

Er werd buitengewoon vlug opengedaan. Eustacie had al geruchten gehoord, dat Joseph Nye, van den Rooden Leeuw, méér van de smokkelaars wist, dan hij toe wou geven, en nu vermoedde zij, dat hij had staan wachten op het transport, waarmee zij kennis had gemaakt. Hij kwam zelf opendoen, geheel gekleed, met een lantaren in de hand en met een verschrikt gezicht. Toen hij Eustacie zag, keek hij, alsof hij zijn oogen niet gelooven kon en stiet hij uit: „Juffrouw! Hé, juffrouw!"

Eustacie greep hem gejaagd bij den arm. „Help me alstublieft dadelijk! Ik heb mijn neef Ludovic hier gebracht, u zou hem opnemen, zei hij, maar hij is gewond, ik geloof dat hij doodgaat!" En bij die woorden begon zij te snikken, want zij had heel wat opwinding doorgemaakt en was er doodop van.

VIERDE HOOFDSTUK

De herbergier deed onwillekeurig een stap achteruit. „Maar, juffrouw.... bent u gek geworden?"

„Nee!" snikte Eustacie.

Hij keek ongeloovig naar buiten, het maanlicht in, maar toen hij de ineengezakte gestalte op Rufus' nek zag, gaf hij een kreet van schrik, duwde Eustacie zijn lantaren in de hand en liep naar buiten. Hij was een forsche man met sterke spieren, hij lichtte Ludovic met verbazingwekkend gemak uit het zadel, droeg hem de herberg binnen en legde hem op een bank bij den haard neer. „Wat is er gebeurd? Wat doet hij hier?" vroeg hij fluisterend.

„Een kommies heeft op hem geschoten. Zou hij doodgaan, denkt u?"

„Doodgaan! Nee! Maar als ze hem hier vinden...." Hij voltooide den zin niet. „Ik moet eerst dat paard wegzetten. Blijft u hier, juffrouw, maar raak hem niet aan! Heere Heere, wat een toestand!" Van den hoogen schoorsteenmantel nam hij een kaars, hij stak die aan de vlam van de lantaren aan en gaf haar aan Eustacie. „Steekt u die kaarsen even aan, juffrouw, en houd u zoo stil mogelijk! Ik heb menschen in huis." Hij nam de lantaren mee, toen hij naar buiten ging, en deed zacht de deur achter zich dicht.

Er stond een kandelaber met half-opgebrande kaarsen op tafel. Eustacie stak ze aan, keerde zich toen om en zag bang neer op haar neef.

Hij lag met één arm over den rand van de bank en zijn gezicht was angstwekkend bleek. Niet wetend, wat ze voor hem zou kunnen doen, knielde ze naast hem neer en nam ze de neerhangende hand tusschen de hare. Nu voor 't eerst kon zij hem duidelijk zien. Als ze hem bij daglicht ontmoet had, dacht zij, zou ze hem aanstonds herkend hebben als een Lavenham, want hij had den haviksneus en den luimigen mond van Sylvester, door de jeugd minder scherp, maar toch duidelijk. Hij was lang en slank, grooter dan Sylvester geweest was, maar hij had juist zulke slanke handen en welgevormde voeten, en óók zoo'n kloofje in zijn eigenzinnige kin.

Hij haalde haast geen adem, meende Eustacie. Zij legde zijn arm over zijn borst en maakte den zakdoek om zijn hals los. „O toe, neef Ludovic, niet sterven!" smeekte zij.

Zij hoorde iets bewegen op de trap achter haar, keek om en zag een groote vrouw in een ochtendjapon op de bovenste tree, met een kaars in de hand, op haar neer staan kijken. Zij sprong op en nam een houding aan, als wilde zij den bewusteloozen Ludovic verdedigen, en zij keek de vrouw uitdagend aan.

De dame met de kaars zei, met een tinteling in haar grijze oogen: „Schrikt u maar niet! Ik ben heusch geen spook. Ik ben wakker geworden door de bel, en ik ben nogal nieuwsgierig, en daarom kom ik maar eens kijken, wat er te doen is." Zij kwam al sprekend de trap af en zag Ludovic. Zij trok de wenkbrauwen op, maar zei kalm: „Een ongeluk gebeurd, schijnt 't. Is hij erg gewond?"

„Ik geloof, dat hij doodgaat," antwoordde Eustacie met tragisch geluid. „Hij heeft zóó ontzettend gebloed!"

De dame zette de kaars neer en kwam naar de bank. „Dat klinkt niet zoo mooi, maar misschien valt 't mee," zei ze. „Zullen we eens naar de wond kijken?"

„Ik mocht hem niet aanraken van Nye," antwoordde Eustacie aarzelend.

„O, is 't een vriend van Nye?" vroeg de dame.

„Nee — ten minste, ja, in zekeren zin wel. Hij is mijn neef, maar u moogt me niets over hem vragen en u moogt aan niemand vertellen, dat u hem gezien hebt!"

„Goed, ik zal er om denken," zei de dame onverstoorbaar.

Op dit moment kwam de kastelein uit het achterhuis de gelagkamer binnen, gevolgd door een kleinen man met een rimpelig, lederachtig gezicht en dunne beenen. Nye keek erg ontevreden, toen hij de lange dame zag, en zei met zijn zware stem: „Neemt u niet kwalijk, madam, dat we u wakker hebben gemaakt. 't Is niets — een kennis van me heeft een beetje last gekregen met stroopen."

„Dat begrijp ik — stroopen midden in Februari," zei de dame. „Breng hem maar naar bed en verzorg zijn wond!"

„Was ik net van plan, madam," antwoordde Nye knorrig. „Neem jij zijn beenen, Clem."

Eustacie zag de beide mannen haar neef voorzichtig van de bank tillen en de trap op dragen. Zij keek de groote dame aan, die haar met een zekere vroolijke belangstelling in 't gezicht zag. „U zult 't wel vreemd vinden," zei ze verwijtend, „maar waarom komt u ook beneden?"

„Pardon," zei de dame. „Maar stuurt u me niet weer naar bed, want ik zou geen oog dicht kunnen doen nu er eens iets te beleven valt ! Mag ik me even voorstellen ? Mijn naam is Sarah Thane, meer valt er niet van me te vertellen. Ik ben onderweg naar Londen met mijn broer — dien kunt u boven hooren snorken."

„O !" zei Eustacie. „Ja.... Als u goed begrijpt, dat 't een diep geheim is...."

„Dat begrijp ik volkomen !" zei juffrouw Thane ernstig.

„Maar ik moet u waarschuwen, dat er gevaar bij is, veel gevaar !"

„Prachtig !" riep juffrouw Thane. „Ik heb tot nu toe zóó'n saai leven gehad...."

„Houdt u óók van avontuur ?" vroeg Eustacie, met iets welwillender blik.

„Beste juffer, ik zoek al mijn heele leven naar avontuur !"

„Dan hebt u hier," zei Eustacie somber, „een zeer romantisch avontuur, en ik weet wel zeker, dat mijn neef Tris.... dat ze naar me zullen komen zoeken. U moet beloven, dat u me niet verraden zult en vooral mijn neef Ludovic niet, want die mag niet in Engeland komen, begrijpt u."

„Geen macht ter wereld zal één lettergreep uit me krijgen," beloofde juffrouw Thane stellig.

„Dan moogt u me misschien helpen, om mijn neef Ludovic verborgen te houden," stond Eustacie toe. „Maar 't lijkt me beter, dat ik u niets vertel vóór ik hem gesproken heb, want ik ken hem nog niet zoo goed — misschien heeft hij liever niet, dat u iets weet."

„Vertelt u me maar niets !" zei juffrouw Thane. „Als u 't uitlegde was 't misschien niet zoo leuk meer. Wordt u misschien door uw neef geschaakt ?"

„Nee, natuurlijk niet ! Hij kan me toch niet schaken, als ik hem pas ken ? Dat zou toch te gek zijn !"

„Ja, als u hem pas kent.... dat is zoo," erkende juffrouw Thane spijtig. „'t Is jammer — ik heb altijd gehoopt, dat ik eens een schaking mee zou mogen maken. Enfin, een mensch kan niet alles tegelijk hebben. Maar 't lijkt me hard noodig, dat we eens kijken, wat er aan zijn wond te doen is. Niet dat ik me er mee wil bemoeien, maar...."

„U hebt groot gelijk," zei Eustacie. „Ik ga meteen naar hem toe. Komt u maar mee, als u zin hebt."

„Dank u, graag," zei juffrouw Thane bescheiden.

Joseph Nye had Ludovic naar een slaapkamertje achter in huis gebracht en hem op zijn zijde gelegd in het bed met sitsen gordijnen. De knecht was vuur aan 't aanleggen, Nye had Ludovic's jas uitgetrokken en den schouder bloot gemaakt, toen de twee vrouwen binnenkwamen.

Eustacie huiverde, toen zij de wond nog hevig zag bloeden, maar juffrouw Thane ging naar het bed en keek, wat Nye deed. Zijn handen, hoe groot ook, werkten bekwaam. Juffrouw Thane knikte goedkeurend en zei : „Zoudt u er den kogel uit kunnen krijgen ?"

„Jawel, maar ik moet water en verband hebben. Clem ! haal gauw een kom en zooveel mogelijk linnen."

„Breng meteen brandewijn mee," zei juffrouw Thane, en zij nam den knecht den blaasbalg uit de handen en ging er mee aan 't werk.

Eustacie, aan den voet van het bed staande, zag Nye een knipmes uit zijn zak halen en opendoen, en ietwat overhaast verliet zij haar post. „Misschien kan *ik* beter voor 't vuur zorgen, mademoiselle," zei ze, „en helpt u Nye dan. Ik kan wel tegen bloed," lichtte zij toe, „maar ik kijk liever niet, als hij kogels uit mijn neef Ludovic opgraaft."

Juffrouw Thane gaf haar dadelijk den blaasbalg en zei, dat ze 't gemoedsbezwaar heel goed begreep. Clem kwam even later terug met een kom water en wat oud linnen, en toen bepaalde Eustacie eenigen tijd al haar aandacht bij het vuur.

De herbergier bleek tegen zijn taak opgewassen te zijn, dus deed juffrouw Thane zwijgend wat hij haar zei. Alleen toen hij den kogel had uitgetrokken en de wond wiesch, vroeg zij zacht, of er geen edele deelen geraakt waren. Nye schudde het hoofd.

„Ik zal wat teerpoeder halen," zei juffrouw Thane, en zacht ging zij naar haar eigen kamer.

Toen het poeder was aangewend en de schouder verbonden, scheen het bewustzijn bij Ludovic weer te keeren. Juffrouw Thane hield hertshoorn onder zijn neus, zijn oogleden knipperden en wat zuivere brandewijn, door Nye toegediend, bracht hem geheel bij zinnen. Hij deed zijn blauwe oogen verbaasd open en keek vragend naar den herbergier.

„Zoo, dat gaat beter, meneer Ludovic !" zei Nye.

Ludovic's blik ging langs hem heen naar juffrouw Thane, wijlde fronsend even bij haar en bezag toen weer Nye's vierkant gezicht. Er kwam licht van herkenning. „Joe ?" zei hij met zwakke stem.

„Ja meneer, Joe. Kalmpjes aan nu maar !"

Herinnering brak door. Ludovic kwam op zijn gezonden elleboog overeind. „Die vervloekte kommies ! Waar is 't kind.... mijn nichtje ?"

Eustacie had den blaasbalg losgelaten en was naar het bed gekomen, zoodra ze zijn stem hoorde. „Hier ben ik, neef !" zei ze, naast hem neerknielend.

Hij stak zijn gezonde hand uit en nam er haar kin in, haar gezicht zoo keerend, dat hij het bekijken kon. „Ik was benieuwd om je te zien, nicht," zei hij. Er was 'n lachje om zijn mond. „Dacht ik wel ! Als een beeldje zoo mooi." Hij zag een traan op haar wang glinsteren en zei : „Waar huil je om ? Valt je romantische neef Ludovic je niet mee ?"

„O ja, maar ik dacht, dat je doodging !"

„Welnee !" zei hij vroolijk. Hij liet zich door Nye terugleggen in de kussens, trok Eustacie's hand naar zijn mond en kuste die. „Je moet me beloven, dat je van die reis naar Londen afziet. Dat gaat niet."

„Natuurlijk zie ik er van af ! Ik blijf bij je !"

„Kon dat maar," zei hij.

„Dat kan zeker ! Waarom niet ?"

„Past niet," mompelde Ludovic.

„Daar trek ik me niets van aan ! Aan zulke dingen denk je niet, als je op avontuur uit bent. Trouwens, als ik niet hier blijf, moet ik met Tristram trouwen, want ik ben mijn hoededoozen kwijt, dus naar Londen kan ik niet eens !"

„Hm — met Tristram trouwen gaat in geen geval !" zei Ludovic, merkbaar onder den indruk van haar betoog.

Hier kwam Nye er tusschen. „Wat doet u hier eigenlijk, meneer Ludovic ?" vroeg hij. „Bent u niet wijs, om in 't bosch te komen ? Wie heeft u gewond ?"

„Zoo'n ellendige kommies. We zijn voorverleden nacht met een lading brandewijn en rum aangekomen en ik was benieuwd, hoe de zaken hier stonden. Ik ben met Abel meegekomen."

Nye legde snel een hand op zijn mond en keek waarschuwend naar juffrouw Thane.

„Let maar niet op mij," zei ze geruststellend. „Ik heb me verplicht tot geheimhouding."

Ludovic keerde zijn hoofd naar haar. „Neem me niet kwalijk, maar wie bent u ?"

„'t Is juffrouw Thane, mijnheer — zij logeert hier."

„En ik geloof dat ze erg veel gevoel heeft, neef," vulde Eustacie aan, „en ze wil ons dolgraag helpen."

„We hebben geen hulp noodig !"

„Dat hebben we wèl, want Tristram komt natuurlijk naar me zoeken, en de kommiezen naar jou, dus we moeten je verbergen."

„Ja, dat is zoo," zei Nye. „U kunt hier vannacht wel blijven liggen, maar langer mogen we 't niet wagen. U moet ergens heen, waar u den kelder in kunt schieten, als er onraad komt."

„Ik laat me niet in een kelder stoppen !" riep Ludovic. „Zoodra ik weer staan kan, poets ik de plaat."

„Dat doe je niet," zei Eustacie. „Ik wil dat je ophoudt met vrijhandelen en dat je lord Lavenham wordt."

„Dat lijkt me een heel goed idee," zei juffrouw Thane. „Zal zeker doodmakkelijk gaan ?"

„Als Sylvester dood is, bèn ik lord Lavenham. Maar wat heb ik er aan ? Ik kan niet in Engeland blijven."

„Maar we zullen onderzoeken, wie de moordenaar is van dien man, hoe heet hij ook weer," verklaarde Eustacie.

„O ja ?" zei Ludovic. „Ik vind 't best, maar hoe moeten we dat aanpakken ?"

„Dat weet ik nog niet, maar we vinden wel iets, en juffrouw Thane kan heel goed helpen, denk ik, want ze schijnt me heel goede ideeën te hebben, en als ze inziet, dat je leven van haar afhangt, zal ze 't zoo interessant vinden, dat ze graag wil helpen."

„Hangt zijn leven van mij af ?" vroeg juffrouw Thane. „Als 't zoo is, vind ik 't natuurlijk heel èrg interessant. Ik zal graag mijn best voor u doen. Ik zou de kans voor geen geld van de wereld willen missen."

Ludovic verschoof in zijn kussens en zei met een trek van pijn : „U schijnt zooveel te weten, madam — dan zal ik u meteen maar vertellen, dat 't gerecht me zoekt wegens moord !"

„O ja ?" zei juffrouw Thane, voorzichtig een kussen verschikkend. „Verschrikkelijk ! Zoudt u een beetje kunnen slapen, als we u alleen lieten ?"

Hij keek haar aan en lachte zwakjes. „Past u maar op mijn nichtje tot morgen, madam, dan zal ik u zeer dankbaar zijn."

„Met alle pleizier," zei juffrouw Thane rustig.

Tien minuten later zat Eustacie op de kamer van juffrouw Thane in een stoel bij den haard en dronk zij dankbaar een kop heete melk. Juffrouw Thane kwam naast haar zitten en zei met haar gezellig lachje : „Nu hoop ik, dat je me alles gaat vertellen, want ik sterf van nieuwsgierigheid, en ik weet nog niet eens, hoe je heet."

Eustacie keek haar aan. „Hm, ik moest 't maar doen," besloot zij. „Ik heet Eustacie de Vauban en mijn neef Ludovic is lord Lavenham van Slot Lavenham. Hij is de tiende baron."

Juffrouw Thane schudde het hoofd. „Wat kan een mensch zich toch vergissen," zei ze. „Ik dacht, dat 't een smokkelaar was."

„Hij hoort zich liever vrijhandelaar noemen," zei Eustacie waardig.

„Pardon," zei juffrouw Thane. „Dat klinkt beter, ja. Had ik om moeten denken. Hoe kwam hij er toe om te sm.... in den vrijen handel ? 't Lijkt me nogal vreemd."

„Ik zal u die kwestie van den talisman-ring moeten vertellen, zie ik," zei Eustacie, en zij haalde diep adem.

Juffrouw Thane luisterde met warme belangstelling naar het verhaal en schoof er slechts een vraag tusschen, als de geschiedenis onbegrijpelijk ingewikkeld werd. Zonder de minste aarzeling geloofde zij in Ludovic's onschuld, en aan 't einde zei ze, dat ze héél graag zou helpen, om den waren schuldige te ontmaskeren.

„En weet u wat ik denk ?" zei Eustacie. „Misschien is het mijn neef Tristram, want die heeft een juweelenverzameling en hij lijkt me best iemand om een ander te vermoorden — alleen is hij heelemaal niet romantisch," besloot zij.

„Geen prettige man, dunkt me," zei juffrouw Thane.

„Heelemaal niet ! Misschien was 't tòch maar beter, als ik met hem trouwde, want dan liet hij me zeker zijn collectie zien, en als ik den talisman-ring vond, was alles in orde voor Ludovic."

Juffrouw Thane boog neer om het vuur op te poken. Met een lichte beving in haar stem zei ze : „Maar als u den ring dan eens niet vond ! Dan was u voor niets met hem getrouwd, en dat was niet mooi ! Bovendien, misschien zou hij niet eens met u willen trouwen."

„Dat wil hij wel !" zei Eustacie. „We zijn eigenlijk verloofd. Daarom ben ik juist weggeloopen. Hij heeft geen conversatie. En hij heeft gezegd, dat ik heelemaal geen aandacht zou trekken, als ik naar Londen ging."

„Dat had hij dan mis," zei juffrouw Thane met overtuiging.

„Dat vind ik ook ; maar hij is niet sympathiek, ziet u, en hij houdt niet van vrouwen."

Juffrouw Thane keek haar aan. „Weet u dat zeker ?" zei ze. „Ik bedoel, als hij met u wou trouwen...."

„Wat u willen noemt ! Een verstandshuwelijk, dat grootvader bedacht heeft, om practische redenen ! Maar nu is grootvader dood en ik ga niet met iemand trouwen, die zei, dat 't hem niet schelen kon, of ik in een mestkar naar de guillotine ging."

„Heeft hij dat gezegd ?" vroeg juffrouw Thane. „Dan is 't een monster !"

„Nu ja, precies zoo gezegd heeft hij 't niet," erkende Eustacie. „Maar toen ik vroeg, of hij geen medelijden met me zou hebben, als ik, zoo'n jong meisje, in een mestkar, en heelemaal in 't wit, naar de guillotine ging, zei hij, dat hij iedereen zou beklagen, die in een mestkar zat, al was 't een oud leelijk mensch of een man !"

„Zegt u maar niets meer ; hij heeft geen eergevoel," zei juffrouw Thane. „'t Verwondert me niets, dat u van hem weggeloopen bent, naar uw neef Ludovic."

„Dat bèn ik niet !" antwoordde Eustacie. „Ik bedoel, ik wist niet, dat ik Ludovic zou ontmoeten. Ik ben weggeloopen om gouvernante te worden."

„Pardon," zei juffrouw Thane, „maar hebt u uw neef Ludovic dan nu pas voor 't eerst ontmoet, bij toeval ?"

„Ja zeker, dat zei ik toch ! En hij zei, dat ik niet deugde voor gouvernante." Zij zuchtte. „Kon ik maar iets interessants bedenken om te worden ! Ik wou, dat ik een man was."

„Ja," gaf juffrouw Thane toe. „U had beslist

Vervolg op blz. 25

BRIEVEN VAN DEN DRÉ

Ulvenhout, 3 Maart 1938.

Amico,

We zitten dus in 't stille tij veur Paasch ! Assiewoensdag zijn we gepasseerd en.... den vastelavond ! Waarvan in deus contreien nie veul anders meer te bespeuren is, dan.... 'n bietje heimwee naar dat ouwe plazier ! Langzamerhand wordt 't menschdom te beschaafd, te deftig veur 'n bietje leut.

't Is 'n aarige weareld, ja !

Den eenvoudigen mensch verstaat er nie veul meer van, als ie geleerddoende snotpieken hoort redeneeren over wat wel en wat nie mag. Wat zus mot en zoo mot. Waarom 't hier te breed en daar te lang is ! Waarom wit zwart en zwart wit genoemd wordt. Waarom.... O. L. H. 't allemaal zoo ingewikkeld maakte — want al dié „geleerdheden", ze trejen op, of ze Onzenlievenheer nog pas gesproken hebben over dat witte zwart en over dat zwarte wit.... !

Zoo den Blaauwe — ocherm !

„Zoude gij ook denken, Dré," vroeg ie me onderlest : „dat handel en bedrijf 'n bietje beter gaan worden ?"

„Waarom, Tiest ? Hoe vraagde dat zoo ?"

„Omda'k 't al zoo dikkels gelezen heb, Dré, en er, eerlijk gezegd, nog niks van gemorken heb, eigens."

Ochja, hij zou 'n „bietje meer florisantigheid", zooals ie 't uitdrukte, best kunnen gebruiken in zijnen handel, want zijn huishouwen wordt grooter en zwaarder en d'inkomsten ... ?

„Ja, Tiest, oe 't precies op m'n vingers veurrekenen kan ik nie. Maar ik kan oe wel mee 'n verhaaltje duidelijk maken, hoe ik 't begrijp."

„Laat 's heuren, Dré," zee-t-ie gedwee, zette z'n tabakspruim wat makkelijker en ging er eigens ook 'ns veur zitten.

„Beschouw 't maatschappelijk bestel, Tiest, als 'n zee...."

„Maak 't nie te nat, Dré, nie te vochtig !"

„Als 'n zee, houd oewen kop, waarop wij allemaal varen mee ons kleine, kleinere, groote en grootere schepen, tot en met de zeekasteelen toe. Daar stikt storm op, de lochten betrokken en...."

„De Bilt veurspelt mooi weer !"

„Zwijg nou toch, Blaauwe. 't Weer wordt slechter en slechter ! Wat zien we nou gebeuren ? 't Zeekasteel ondervindt ginnen last nog, vaart kalm en vast deur de woelige zee, maar de kleinere schepen beginnen te wiemelen. En de notedopkes dansen als bezeten over 't zeeschuim !"

„Ge wilt dus zeggen, Dré : den sturm mot veul erger worden, aleer 't zeekasteel gaat wiemelen en ten leste dansen !"

„Sjuust. Bij 't kwaaie weer, als de barometer op malaise staat, zijn 't eerst de kleintjes, die de lasten en de gevaren van 't sturmweer gaan ondervinden."

„Da's 'n goei veurbeeld," zee den Tiest. „Laat z'n eigen verstaan. Maar nou gaat den sturm liggen.... Hoe dan ?"

„Luister."

„Ja, pa."

„Den sturm is deuze keer nog nie van dieën aard gewist, dat de zeekasteelen, de weareldzaken, vergingen. Ze hebben efkens meegedeind, 'n paar manschappen en 'n looze schouwpijp verloren, maar 't had veur de kapteins nie meer beteekenis, dan 'n bietje averij, waarveur ze gin sigaar minder rookten. Middelgroote scheepkes (den middelstand) kwamen er veul slechter af. Veul van die schipkes vergingen, andere kregen zware averij, de meeste verloren heel de lading en veul volk ! Kléében de lochten, dan klieft 't zeekasteel weer rustig de uitwoeiende golven, 't middelgroot schipke tolt en tobt nog en pas, als de lochten prachtig blaauw en de zee spiegelglad is, kan dat weer goed voortkomen ! Zoo zijn wij de lesten die op stoom komen.... !"

„'k Mot zeggen, Dré, ge hebt er 'nen ordentelijken pin aan gedraaid !"

„'t Veurbeeld gaat nog wijer op, Blaauwe !"

Hij zette z'n pruim weer naar den anderen kant van zijn gezicht : 'k had dus aandacht !

„'t Komieke is, heel kleine schipkes, lijk 't jouwe b.v., tobben veul mee 't zware weer, maar.... ze vergaan nie licht. Die zijn zoo locht, die kunnen nie zinken. Blijven altij op 't water, al is 't.... mee den bojem naar boven ! 't Middelsoort, den middelstand, die maakt de kwaaiste kans !"

„Dus," zee-t-ie, na efkens nadenken : „al die berichten over betere tijen betreffen nog pas de zeekasteel-affaires. Ik heb dus nog wel efkens den tijd !"

Ocherm, amico, 't „schip" van den Blaauwe ! 't Is merakel, zooals hij teugen den kwajen tijd opbokst !

Om te beginnen heeft ie z'n boerderijke en z'n verkensfokkerij. Daarnaast doet ie 'n handeltje in turf, limonade en schietbogen. „Wild" is ook weer een van z'n artikelen.... En dan bezit ie nog 'n goei recept teugen kletskoppen, beweert ie. „Deuzen zalf is teugen 't zeer," verklaart ie, „en deus fleschke veur den haargroei."

Als ge hum aan den gang ziet teugen den crisis, dan bedooit g'oew eigen. Maar 't veurnaamste is : hij lapt 't 'm !

November, December, dan gaat ie veul uit slachten. Dan heeft ie nog z'n hoenderpark van 'n honderd kiepen en 'n eigengemaakt broeimachien.

„Maar aan dat broeimachien hapert iets," zee-t-ie onderlest : „want 't is vergimd, daar broeien altij meer hanen uit, dan kiepen !" Hij werkt van den vroegen miergen tot den laten avond en z'n Antje weegt zoetekesaan tweehonderd pond ! Eigens is ie zoo mager als 'nen giraf. Z'nen nek stikt tien duim boven z'n hemdsboordeke uit, z'nen adamsappel rolt daar sjuust deurhenen als 'nen knikker deur 'n flesch.

En z'n kinders meugt ge allemaal zien, horre ! Zeuven nog thuis. D'n oudste, Gradus (die hiet naar z'n vader, Gradus Bogers zaliger) zit onder Notsel te wonen ; heeft mee z'n Mieneke, dochter van den Jaan, ook al drie kinders. Den lesten keer was 't 'nen tweeling ! „Om zoo op te freten," zee den Blaauwe, die trotsch is op z'n grootvaderschap. „Allee," zee-t-ie, „'t moest er toen tóch van komen, die twee waren mee ginnen stok van malkander te slaan en als onzen Gradus mee z'n achttiende jaar getrouwd is, dan was ie er beter achter dan ik, die 't na mijn vijftigste dee. Iederen dag freten ze malkaar weer overnieuw op van liefde en wat kan ik als schoon- en grootvader meer verlangen, Dré ? En dat den Jaan en ik op zo'n onverwachte manier familie van malkaar zijn geworden, kost nie uitblijven, goed beschouwd, want we hadden malkaar al vijfentwintig jaren gepest."

Als ie me al die verhalen zoo op z'n eigen, ongezouten, leutige manier zat te doen, dan kwam den Fielp ook efkens aangestoken.

Den Blaauwe had 'n wageltje turf bij ons gebracht, dus de Fielp, die 't wageltje had zien staan, kwam daar efkens op uit. En als ie den Blauwe daar zoo op z'n gemak bij me zag zitten, aan 'n bakske troost en 'n sigaar, dan zee den bakker : „Wat 'n leventje, wat 'n leventje ebben sommige menschen toch !"

„Gin beter leven, dan 'n goei, Hedelhachtbare," ketste de Blaauwe terug.

„Ik docht wel, dat ge ier waart, 'k ad oew gerij hal zien staan," den Fielp weer.

„Nou je 't daar over hebt...., mot jouw vrouw gin turf hebben van me ?"

„Die mokt de kachel haan, mee de krieken van mijnen hoven."

„Limonade veur oewen winkel dan ?"

„Van den zomer, jonk. Wie drinkt er nou limonade ? Van 't gedacht alleen, krijgt 'nen mensch al winterteenen !"

„Gin kletskoppen thuis, Fielp, buiten den jouwe ?"

Toen zee den Fielp iets, amico, dat veur den druk niet geschikt is. Als ge efkens zo'n gesprekske laat betijen, dan lacht g'oew eigen kriek !

Mee droge gezichten ketst den humor overentweer als pingpong.

Allee, ik schei er af. Veul groeten van Trui, Dré III en als altij, gin horke minder van oewen

t. a v. DRÉ.

In alle gemeenten des lands had de openbare afkondiging plaats van de gewijzigde grondwet. — We zien hier de burgemeesters van Maastricht en Den Bosch op de raadhuisbordessen de officieele voorlezing doen.

De heer P. van Poppel, machinist der Nederl. Spoorwegen, mocht zijn zilveren jubileum vieren. — Hoofdingenieur Hagedoorn wenscht, tijdens de huldiging, den „meester" van harte geluk.

Tot burgemeester van Mheer werd benoemd de E. A. heer J. Beckers. — Wij plaatsen hier de foto van den nieuwen burgerrader.

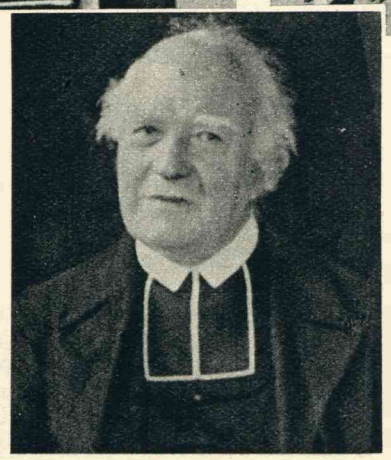

Op 89-jarigen leeftijd is te Roermond overleden Mgr. L. N. Le Bron de Vexela, oud-deken van Roermond, geheim kamerheer van Z. H. den Paus. — Een foto van den overleden priester.

De burgemeester van Lutterade, de E. A. heer Dahmen, heeft officieel den vanwege het departement van Sociale Zaken gehouden dienstbodencursus gesloten. — De autoriteiten en de leerlingen gekiekt.

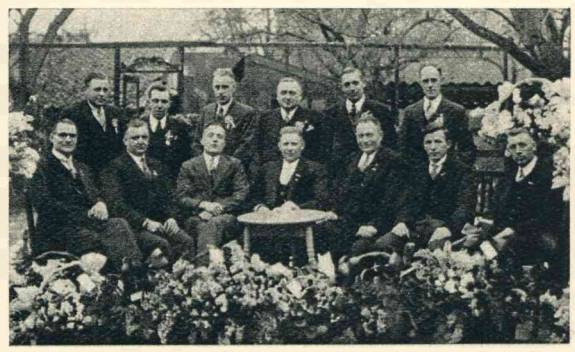

Te Oosterhout vierde de voetbalvereeniging „T.S.C." haar dertigjarig bestaan. — Bestuur en feestcommissie in de bloemetjes.

DE TALISMAN-RING

Vervolg van blz. 23

een man moeten zijn, dan had u met uw neef kunnen gaan smokkelen."

Eustacie keek haar met vurige oogen aan. „Dat had ik ook gewild! Maar Ludovic zegt, dat hij nooit vrouwen meeneemt!"

„Wat een leelijke egoïst!" zei juffrouw Thane verontwaardigd.

„Ja, maar misschien is 't niet heelemaal zijn schuld, want hij zei, dat hij mij toch wel graag bij zich had. Maar de anderen vinden 't niet prettig, Ned vooral niet — die wou me een klap op mijn hoofd geven."

„Is Ned ook een s.... vrijhandelaar?"

„Ja, en Abel ook. Maar dat zijn eigenlijk geen vrijhandelaars, maar landsmokkelaars, wat iets erg mins is, geloof ik."

„'t Klinkt wèl min," zei juffrouw Thane. „Bent u uw neef Ludovic en Ned en Abel op weg hierheen tegengekomen?"

„Ja, en toen Ludovic me greep, dacht ik, dat het de Ruiter zonder Hoofd was."

Juffrouw Thane keek haar als betooverd aan. „Natuurlijk!" zei ze. „U dacht zeker een ruiter zonder hoofd tegen te komen, niet?"

„Ten minste," antwoordde Eustacie voorzichtig, „mijn kamenier zei, dat er een door 't bosch rijdt, en dat hij achter je op 't paard komt, maar neef Tristram zegt, dat 't maar een legende is."

„Hoe meer ik over neef Tristram hoor," zei juffrouw Thane, „hoe beter ik inzie, dat 't heelemaal geen man voor u is."

„Nee, en hij is eenendertig ook, en hij gaat nooit naar speelholen of hanengevechten, en toen ik hem vroeg, of hij in een dollen galop naar mijn sterfbed zou komen rijden, zei hij neen!"

„Afschuwelijk!" zei juffrouw Thane. „Die man heeft geen hart!"

„Hij gelooft, dat ik nog lang niet doodga," zei Eustacie bitter.

„Echt iemand om te beweren, dat de Ruiter zonder Hoofd een legende is" vonniste juffrouw Thane.

„Dat dacht ik ook, maar 't was mijn neef Ludovic — en ik moet toegeven, dat ik den Ruiter zonder Hoofd heelemaal niet gezien heb, en den Draak, die in 't bosch heeft gewoond, ook niet."

„Dan is 't eigenlijk een saai ritje geweest."

„Vóór ik neef Ludovic tegenkwam wel, maar daarna was 't niet saai meer, want toen Ludovic merkte, wie ik was, wou hij me meehebben, en ik heb de kommiezen om den tuin helpen leiden. Hij zat achter me op Rufus, ziet u. Toen ik mijn tweede hoededoos kwijtraakte."

„O, had u een hoededoos?"

„Ja zeker, twee! Een mensch moet practisch zijn. Maar ik heb er één verloren, net vóór ik Ludovic trof — daar heb ik niet eens meer aan gedacht! De andere hebben we weggegooid."

Juffrouw Thane boog zich wat haastig over het vuur. „Dat zal wel 't verstandigste geweest zijn," zei ze met een onzekere stem.

„Zij zat in den weg," legde Eustacie uit. „Maar nu wordt 't een beetje lastig, want ik had al mijn bagage er in."

„Om zoo'n kleinigheid zou ik maar niet treuren!" zei juffrouw Thane. „Ik zal u een nachtpon leenen, dan zien we morgen wel, of we naar de hoededoozen zullen gaan zoeken (wat me eigenlijk nogal flauw lijkt) of dat we 's nachts bij je thuis in zullen breken om andere kleeren voor je te stelen."

Dit idee trok Eustacie dadelijk aan. Terwijl zij zich gereedmaakte om naar bed te gaan, besprak zij met juffrouw Thane de verschillende manieren, waarop men op het Slot zou kunnen inbreken. Juffrouw Thane ging op ieder plan met zooveel geestdrift in, dat Eustacie zei, toen ze de kaars uitblies: „Ik ben blij, dat ik u getroffen heb. Ik zal tegen Ludovic zeggen, dat hij u mee moet laten doen met het avontuur."

Zij was doodmoe van de gebeurtenissen van dien nacht, dus sliep zij al gauw in, naast juffrouw Thane in het groote ledikant genesteld.

Sarah Thane lag nog eenigen tijd wakker. Zij had een verantwoording op zich genomen, bedacht zij, die haar voorloopig de handen vol werk zou geven. Hoe 't allemaal af zou loopen kon zij niet vermoeden, maar zij had nu eenmaal deel aan het avontuur — nu gaf zij het niet meer op.

Zij was achtentwintig jaar oud, een wees; zij woonde al tien jaar in bij haar broer, een gemoedelijk edelman, zes of zeven jaar ouder dan zij. Hij was haar voogd, dus hoorde ze bij hem, had zij gedacht, toen zij van school kwam. Sir Hugh vond het best; dus ondanks de afkeuring van vele vrouwelijke bloedverwanten ging zij de huishouding besturen op de oude huizinge in Gloucestershire, en als sir Hugh het in zijn hoofd kreeg, om op reis te gaan (wat vaak gebeurde) pakte zij haar koffers en ging mee. De eerste paar jaren had zij berust in de aanwezigheid van een bedaagde nicht als chaperon; de bedaagde nicht was in naam nòg haar chaperon, maar sinds lang vergezelde zij sir Hugh en diens zuster niet meer op hun zwerftochten. Want niemand kon ontkennen, dat Sarah Thane zeer goed op zichzelf kon passen, en de bedaagde nicht had het nooit prettig gevonden, door Europa te zwerven volgens de grillen van sir Hugh. Sarah echter vond dat zoo heerlijk, dat zij nooit bekoring had gevoeld, om het gezelschap van een broer voor dat van een echtgenoot te verruilen.

Zij en sir Hugh waren nu onderweg naar de stad, na vriendenbezoek in de omgeving van Brighton. Zij hadden een paar saaie weken achter den rug en wilden nu twee of drie maanden in Londen blijven. Het oponthoud in den Rooden Leeuw was door twee omstandigheden veroorzaakt: een lichte verkoudheid in het hoofd van sir Hugh en de voortreffelijkheid van den brandewijn, dien Joseph Nye schonk. Eigenlijk hadden zij er alleen van paarden willen wisselen, maar toen zij aan den Vijfsprong kwamen, sneeuwde het, en had sir Hugh tweemaal geniesd. Terwijl de paarden uit de lamoenen werden gehaald, had sir Hugh nijdig naar het weer gekeken, en toen het raampje geopend en om brandewijn geroepen. Die was hem gebracht; hij had een slokje genomen, en toen gezegd, dat hij dien nacht in den Rooden Leeuw wou blijven.

„Zooals je wilt," had juffrouw Thane, de inschikkelijke zuster, gezegd. „Maar véél sneeuw zal er wel niet komen."

„Sneeuw?" zei sir Hugh. „O, de *sneeuw*! Ik geloof, dat ik leelijk verkouden word, Sally."

„Dan moeten we maar gauw doorgaan naar Londen," zei juffrouw Thane.

„Ik heb nog nooit zulken goeden brandewijn geproefd," zei sir Hugh ernstig.

„O!" zei juffrouw Thane, aanstonds begrijpend. „Jawel!"

Zij dacht er niet aan, als bezwaar te opperen, dat de kwaliteit van brandewijn haar niet interesseerde. Zij was te zeer gewend aan haar broeders grillen, om ze niet met gelijkmoedigheid op te

VOOR KAMPIOENEN EN TOESCHOUWERS! VOOR OPENLUCHT-MENSEN EN THUISBLIJVERS!

Een heerlijke nieuwe SPORTZEEP, verfrissend en gezond

Hallo, hallo, iets nieuws voor iedereen! Een Sportzeep voor alle actieve mensen. Een gezondheidszeep voor iedereen van 8 tot 80. Een zeep met speciale, verfrissende bestanddelen en een weelde van schuim.

Wanneer U zich moe en loom voelt, of transpireert van inspanning, gebruik dan eens Rexona-zeep. Rexona verdrijft vermoeidheid, geeft nieuwe levenslust, maakt de spieren lenig en het lichaam veerkrachtig.

De geur van Rexona is opwekkend en het heerlijke schuim dringt door tot diep in de poriën, waar het alle stof en vuil volkomen verwijdert. Daardoor komt het, dat U zich na het gebruik van Rexona zo opgewekt voelt. Geheel en al opgefrist! Uw lichaam is door en door schoon.

Nu nog iets anders. Rexona beschermt Uw lichaam tegen gevaarlijke bacteriën. Zoals een Rexona-bad alle vermoeidheid verdrijft, zo voorkomt het ook infectiegevaar voor Uw lichaam. In een Rexona-bad raakt U dat onaangename gevoel van „plotseling tien jaar ouder te zijn geworden" kwijt. Dus voortaan elke dag:

REXONA

DE NIEUWE SPORTZEEP 12½ ct.

REX 1–0225 A

nemen, en zij was meegegaan de herberg in, den tijd van verveling aanvaardend.

Hieruit scheen zij nu op wonderbare wijze gered te zijn. Sir Hugh wist het niet, maar er was weinig kans, dat de reis morgen werd voortgezet. Zijn zuster was in een avontuur geraakt, dat haar levendigen zin voor humor met kracht aansprak, en zij was niet van plan, het prijs te geven.

Zij werd 's morgens vóór Eustacie wakker en ging het bed uit zonder haar te storen. Zoodra zij gekleed was, ging zij de gang door naar haar broers kamer ; hij zat rechtop in bed, met zijn slaapmuts nog op, en werd bediend door den huisknecht, tevens buffetknecht en kellner. Op een tafeltje naast het bed stond een blad met vele schotels : sir Hugh ontbeet.

Hij keek zijn zuster met een slaperig lachje aan, toen zij binnenkwam, nam — meer uit gewoonte dan uit noodzaak — zijn monocle op en inspecteerde een schotel gebakken eieren met ham, waarvan Clem het deksel had afgelicht. Hij knikte en Clem slaakte een zucht van verlichting.

Juffrouw Thane schatte met één blik de afmetingen van het ontbijt en zei hoofdschuddend : „Je schijnt je werkelijk niet heel best te voelen ! Eén schotel ham maar en zoo'n paar plakjes vleesch ! Wat een soberheid !"

Sir Hugh, aan spot gewend, gelijk zooveel dikke mannen, bleef doodkalm bij die opmerking en stuurde Clem met een handgebaar weg. De man vertrok en peinzend gaf juffrouw Thane haar broer den mosterd. „Welke afspraken had je in de stad, Hugo ?"

Sir Hugh dacht hamkauwend na. „Hèb ik afspraken ?" vroeg hij toen.

„Dat weet ik niet. Zou je 't erg vinden, nog een poosje hier te blijven ?"

„Zoolang er nog van die Chambertin is niet," antwoordde sir Hugh eenvoudig. Hij nam nog een hap en ging voort : „Ik betwijfel, of er voor den drank hier ooit accijns betaald is."

„Nee, zal wel allemaal gesmokkeld zijn," beaamde juffrouw Thane. „Ik heb gisteravond een smokkelaar gezien, toen je naar bed was."

„O ja ?" Sir Hugh spoelde de ham weg met een slok ale en kwam weer boven uit den kroes, om een opkomende gedachte te uiten : „Pas maar liever op. Waar heb je hem ontmoet ?"

„Hij kwam hier binnen, heel laat, en gewond. Hij is er nog."

Er vonkte belangstelling in sir Hugh's oogen. Hij liet zijn vork zakken. „Had hij iets bij zich ?"

„Ja, een dame," zei juffrouw Thane.

„Da's nonsens," zei sir Hugh, en zijn belangstelling verflauwde. Hij ging door met eten, maar zei nog : „Dan is 't geen smokkelaar geweest."

„'t Is wèl een smokkelaar, en een edelman — een van de knapste jongelui, die ik ooit gezien heb," zei juffrouw Thane. „Zeg, heb jij wel eens van eenen Ludovic Lavenham gehoord ?"

„Nee," zei sir Hugh, zijn leege bord verruilend voor een, dat vol plakken koud vleesch lag.

„Weet je 't zeker ? Hij speelde vroeger veel kaart in den Cacaoboom — nogal een wildebras, schijnt het."

„In den Cacaoboom knoeien ze met de kaarten," zei sir Hugh. „'t Zit er vol Grieken. 't Gemeenste hol in de heele stad."

„Die knaap heeft er met spelen een kostbaren ring verloren, en later werd hij beschuldigd van moord op den man, waar hij tegen gespeeld had," hield juffrouw Thane aan.

„Ze hebben mij ook een keer bijna ingemaakt," herinnerde zich sir Hugh. „Kreeg een echten valschspeler te pakken — ik dacht al, wat rollen die steenen raar...."

„Ja maar, kun je 't je niet herinneren ?"

„Natuurlijk wel ! Ik liet een hamer komen, ik sloeg de dobbelsteenen open, en ja hoor, er zat lood in !"

„Nee, dat bedoel ik niet," zei juffrouw Thane geduldig. „Kun je je dat andere geval niet herinneren?"

„Welk andere geval ?"

Juffrouw Thane zuchtte en begon nauwgezet te herhalen, wat Eustacie haar verteld had. Sir Hugh luisterde met een ontsteld gezicht en aan het einde schudde hij zijn hoofd. „Lijkt me een verdraaid malle geschiedenis," zei hij. „Je moet niet met onbekenden praten."

Toen hij vernam, dat zijn zuster zich verplicht had, die onbekenden te helpen, hoeveel gevaarlijks zij ook wenschten te ondernemen, begon hij met protesteeren, zoo krachtig als te verwachten was van een man met zoo tragen aard, en toen smeekte hij haar, hem niet in dolle avonturen te mengen.

„Zal ik niet doen," beloofde juffrouw Thane, „maar je moet een eed van geheimhouding afleggen, Hugh !"

Sir Hugh legde mes en vork neer. „Waar moet dat toch heen ?" vroeg hij.

Zij lachte. „Dat weet ik evenmin als jij. Maar ik zie duidelijk mijn plicht : ik moet 't heldinnetje chaperonneeren. En eerlijk gezegd ben ik een beetje nieuwsgierig, om dien boozen neef te zien. Op 't oogenblik weet ik zelf niet, of sir Tristram Shield de schurk in 't stuk is, of alleen maar een stakker, die zich gek heeft laten maken."

„Shield ?" herhaalde sir Hugh. „Lid van Brooks ?"

„Dat weet ik niet. Jij ?"

„Als hij de man is, dien ik denk, jaagt hij met de Quorns. Geweldige vossenjager. Goed bokser ook."

„Dat klinkt veelbelovend," zei juffrouw Thane. „Wat is 't voor iemand ?"

„Zei ik toch al," antwoordde sir Hugh. „Reuzenstoot met zijn rechterhand."

Juffrouw Thane gaf het op en ging terug naar haar kamer, om te zien, hoe 't met haar beschermelinge was.

Eustacie had door het avontuur niets geleden. Zij trachtte voor den spiegel haar haar op te maken. Zij had nog nooit zooiets gedaan, dus bijzonder fraai was het resultaat niet. Juffrouw Thane lachte en nam haar borstel en spelden af. „Laat mij maar doen," zei ze. „Hoe voel je je vanmorgen ?"

Eustacie verklaarde uitbundig, dat zij zich nog nooit zoo goed had gevoeld. Zij wenschte dringend te gaan zien, hoe haar neef het maakte, dus zoodra juffrouw Thane haar kapsel had verzorgd, gingen zij samen naar het achterkamertje.

Nye was bij Ludovic en trachtte blijkbaar hem te bewegen, om in den kelder af te dalen. Ludovic, wiens oogen wat te helder en wiens wangen wat te blozend waren, zat op in bed met een kom dunne pap. Toen de dames binnenkwamen, zei hij onverschillig : „Zit niet te zagen, Joe ! Ik zal zelf zien wat ik doe." Hij keek op en groette zijn bezoeksters met een guitig lachje. „Morgen, nicht ! Madam, uw dienaar ! Nog kommiezen gezien beneden ?"

„Uw sporen leiden recht naar mijn deur, meneer Ludovic, en er ligt bloed op de sneeuw !"

„Dat heb je me al tweemaal verteld," zei Ludovic volkomen onbewogen. „Waarom heb je Clem de sneeuw niet laten wegvegen ?"

„Dat heb ik gedaan, maar begrijpt u niet, dat ze van 't bosch af uw spoor kunnen volgen ?"

„Natuurlijk begrijp ik dat ! Ik weet

FYNNON SALT

EEN NIEUW MIDDEL TEGEN RHEUMATISCHE PIJNEN

Stelt U zich eens een hardnekkig geval van rheumatisch pijn voor. Alles wordt geprobeerd, niets helpt, integendeel, het wordt zoo mogelijk nog erger. Plotseling komt er echter verbetering en ten slotte is de pijn verdwenen. Zoudt U dan het middel, dat een dergelijk resultaat boekte, niet „wonderbaarlijk" noemen ? Door deze benaming is Fynnon Salt beroemd geworden. De reden hiervan is, dat na slechts één dagelijksche kleine dosis Fynnon Salt, het natuurlijke zout, dat men ook in de minerale bronwateren aantreft, de rheumatische pijn verbetert. Dit lijkt U overdreven misschien ? Rheumatieklijders over het geheele land hebben ongevraagd hun loftzangen over Fynnon Salt gezongen. Fynnon Salt verloste hen van rheumatische pijnen, die zij anders misschien voor hun geheele verdere leven zouden hebben gehouden.

Fynnon Salt bevat Soda, Potasch, de elementen van Lithium, en vele andere zouten, waarvan elk op zichzelf een belangrijk aandeel heeft in de verdrijving van de afvalstoffen, die de oorzaak kunnen zijn van deze rheumatische pijn. Toch zal Uw eigen ondervinding U het beste overtuigen. Begint morgenochtend eens met een halven theelepel Fynnon Salt in Uw eersten kop thee, koffie of een glas warm of koud water. Houdt het een week vol en U zult zelf bemerken, dat Uw rheumatiek duidelijk minder wordt, zoodat ook U het woord „wonderbaarlijk" zult gebruiken....

Fynnon Salt kost slechts f 1.25 per grooten flacon en is verkrijgbaar bij elken drogist of apotheker.

Imp. The Globe Trading Comp. Ltd. Singel 44, Amsterdam. Tel. 31326.

Een beroemde Engelsche scheikundige verklaart : „Na vele jaren van proefnemingen ben ik er ten slotte in geslaagd een veilige en gemakkelijke methode te vinden om een eind te maken aan ontsierend, ongewenscht haar U wascht het eenvoudig weg, even eenvoudig, als U Uw gelaat wascht. Geen onaangename reuk, geen omslachtig geknoei." Deze opzienbarende vinding is aangekocht door de fabrikanten van Vieto. Nieuwe Witte Vieto wordt volgens deze nieuwe formule gefabriceerd, waardoor het haar eenvoudig oplost. Nieuwe Witte Vieto lijkt precies een toiletcrême van voortreffelijke kwaliteit en ruikt even heerlijk. Men gebruikt het rechtstreeks uit de tube en wascht de plek daarna af. Elk spoor van haar is dan verdwenen. De huid is zacht, glad en blank. Geen stoppels, geen grove wederaangroei. De scheermesmethode is ouderwetsch — behoort tot het verleden, want zij deed het haar slechts sneller en grover aangroeien. De veilige, moderne, wetenschappelijke methode is Nieuwe Witte Vieto. Indien U niet in elk opzicht tevreden is over de resultaten, wordt Uw geld terugbetaald. In tuben van 40 en 75 cent en f 1.25 bij drogisten, kappers en parfumeriezaken.

best wat ik doe Eustacie, lieve nicht, wil je mij aannemen als rijknecht?"

„O ja, ik neem je aan voor al wat je wilt!" zei Eustacie aanstonds.

Zijn oogen tintelden. „O ja? Dat zal ik je helpen onthouden, als ik mijn zaken fatsoenlijk in orde kan krijgen!"

„Luistert u nu eens, mijnheer," smeekte Joe.

Een vinger dreigde hem. „Stil jij! Ik zit weer in 't zadel, Joe, denk daarom!"

„Is 't heusch? Als ik dan maar niet achter u hoef te zitten, meneer Ludovic, want ik weet zóó wel, hoe 't afloopt."

„Weg die pap!" beval Ludovic. „En denk er om, ik ben geen meneer Ludovic! Ik ben mademoiselle's lakei, en die leelijke smokkelaars hebben op me geschoten."

Nadenkend hield hij het hoofd schuin. „Ik zal me maar Jem laten noemen," besloot hij. „Jem Brown."

„O nee!" zei Eustacie onwillig. „Da's zoo'n gewone naam!"

„Lakeien *zijn* gewoon. Ik vind 't een besten naam."

„Ik niet. Humphrey lijkt me beter."

„Humphrey! Dank je wel! Als ik aan één naam 't land heb, is 't die."

Juffrouw Thane kwam er kalm tusschen. „Redeneer maar niet met hem, Eustacie. Hij heeft koorts, geloof ik."

Hij keek haar lachend aan. „Dat geloof ik ook," zei hij. „Maar mijn hoofd is best in orde."

„Als 't voldoende in orde is om zoo'n bewering vol te houden, zegt u dan maar eens, waar 't paard van den lakei gebleven is," zei juffrouw Thane.

„Dat hebben de smokkelaars doodgeschoten," opperde Eustacie.

Ludovic schudde het hoofd. „Nee, dat gaat niet. Geen lijk. Dat lamme paard! Wacht, ik weet al! Toen ik gewond werd, heeft 't beest me er af gewipt en is toen naar stal geloopen."

„Dol van den schrik," knikte juffrouw Thane. „Dat is dus in orde. Laat nu de kommiezen maar komen."

„Zeg, neef," zei Eustacie opeens, „denk je, dat Tristram je ring heeft?"

De lach week uit Ludovic's oogen. „Wist ik dat maar!"

„Goed, dan heb ik gisteravond iets moois bedacht," zei Eustacie. „Ik zal met Tristram trouwen, dan kan ik zien of hij den ring in zijn verzameling heeft."

„Dat zul je laten!" snauwde Ludovic.

Nye berispte: „Schaam u, meneer Ludovic! Wat is dat voor nonsens? Sir Tristram is uw vijand toch niet?"

„O niet?" antwoordde Ludovic. „Wie was er, buiten mij, dan nog meer in de Longshaw-boschjes dien vervloekten nacht?"

Nye's gezicht betrok. „U wilt toch niet zeggen, dat sir Tristram een laffen moord heeft begaan om een voddigen ring, mylord? 't Is te gek!"

„Ik zeg alleen, dat hij naar me toe gekomen is in de boschjes en dat hij zijn heele verzameling zou willen geven voor dien vodderigen ring. En hij heeft me nooit uit kunnen staan. Durf je te beweren van niet?"

„Misschien mag ik even beweren, dat ik trek heb in mijn ontbijt," kwam juffrouw Thane er kalm tusschen.

Met een kort lachje liet Ludovic zich neervallen in de kussens. Nye, aan zijn plicht herinnerd, bracht de dames aanstonds naar het salon, zich verontschuldigend, dat slechts hij en Clem er waren om te bedienen. „Verder is er alleen mijn zuster, die kookt," zei hij, „en een paar stalknechts natuurlijk. We krijgen hier haast geen menschen 's winters. Misschien maar goed ook, nu hij hier is, maar u bent 't waarschijnlijk anders gewend, madam."

Juffrouw Thane stelde hem gerust. Hij zette een koffiepot voor haar neer en zei neerslachtig: „Ik geloof, dat geen mensch met oogen in zijn hoofd meneer Ludovic voor een rijknecht aan zal zien, madam. Misschien kunt u hem tot rede brengen....! Ofschoon, dat is nog nooit gelukt, en misschien lukt 't nooit. En dat sir Tristram zijn ring zou hebben, da's het dolste idee, dat ik ooit gehoord heb! Sir Tristram heeft hem zelf 't land uit geholpen — op 't nippertje!"

„Ja, maar daardoor heeft hij meteen bekend, zegt mijn neef Basil!" sprak Eustacie.

Nye keek haar aan. „O ja? Nou, ik ben met meneer Lavenham nooit op de vuist geweest, maar met sir Tristram heb ik menigmaal gebokst, en ik verzeker u, dat hij raak kan slaan! Met uw permissie, madam, ik ga maar weer naar meneer Ludovic."

Wordt vervolgd

Onze Gratis Ongevallenverzekering

Sinds onze laatste opgave keerden wij te zamen met onze zusterbladen op grond van onze gratis ongevallenverzekering de volgende bedragen uit:

Wed. D. J. Blom-Bremer, 1e Const. Huijgensstraat 92III, Amsterdam	f	600.—
W. E. R. Sichtermann, Vrankstraat 39, Heerlen	,,	250.—
Wed. J. G. Hoebe, Boekweitstraat 39, Rotterdam	,,	600.—
Wed. S. Schaiewitz-Bokkie, St. Anthoniebreestr. 52II, Amsterd.	,,	600.—
Wed. van J. Ringelenberg, Patrimoniumhof 5, Rotterdam	,,	600.—
Wed. G. Vervloet, Br. Hilledijk 70, Rotterdam	,,	600.—
Wed. C. F. Snepvangers, Heerleschebaan 31, Bergen op Zoom	,,	500.—
	f	3750.—
Vorig totaal bedrag	f	374086.—
Totaal	f	377836.—

PANORAMA. Geïllustreerd weekblad. Verschijnt Donderdags. Tezamen met een der periodieken De Stad Amsterdam. Groot Rotterdam, 's Gravenhage in Beeld, Ons Land, Ons Zuiden of Ons Zeeland f 1,62½ per kwartaal of f 0,12½ per week. Franco per post f 1,75 per kwartaal bij vooruitbetaling. Koloniën f 7,65 per jaar bij vooruitbetaling. **Voor postabonnementen en adreswijzigingen van post abonnementen gelieve men zich uitsluitend te wenden tot het bureau te Haarlem. — Bureaux: HAARLEM, Nassaulaan 51. Tel. Int. 13866. Giro nr. 142700.** AMSTERDAM, N.Z. Voorburgwal 262. Telefoon Interc. 35170. Giro nr. 97946. ROTTERDAM, Stationsweg 24. Telefoon Interc. 30540. Giro nr. 101981. 's GRAVENHAGE, Stationsweg 95. Tel. Interc. 111066. Giro nr. 45141. UTRECHT, Biltstraat 14. Telefoon Interc. 13475. Giro nr. 149597. 's HERTOGENBOSCH, Stationsweg 27. Telef. Interc. 1215. Giro nr. 129730. MAASTRICHT, Stationsstraat 20. Telef. Interc. 3851. Giro nr. 124690. VLISSINGEN, Badhuisstraat 5. Tel. 81. — De voorwaarden van onze gratis ongevallenverzekering zijn op aanvraag verkrijgbaar.

Ook Uw haar kan prachtig glanzen!

Stelt U prijs op fraai glanzend haar? Neem dan eens een proef met Blondona of Brunetta, de nieuwe, alkalivrije haarwasmiddelen. Blondona bevat Kamilloflor en geeft hierdoor zelfs aan donkerder geworden blond haar weder een fraaie, lichte tint, terwijl Brunetta, doordat het Hequil bevat, aan donker haar de mooie, diepe glans geeft, die het haar van Brunetten de grootste aantrekkelijkheid verleent. En... na behandeling met deze moderne haarwasmiddelen laat het haar zich bijzonder gemakkelijk kappen, terwijl geen speciaal naspoelbad nodig is.

VOOR BLOND HAAR
BLONDONA
BRUNETTA
VOOR DONKER HAAR

VH 81-021

Geen hinder meer van droge nagelriemen.

Het nieuwe Cutex-oliehoudende nagelriemwater (Cutex Oily Cuticle Remover) houdt Uw nagelriemen soepel en glad.... en verwijdert de oude nagelriemen op gemakkelijker en eenvoudiger wijze.

Cutex artikelen zijn overal verkrijgbaar.

CUTEX
voor gesoigneerde nagels.

Marie vraagt: „Waarom ben ik zoo lekker ik zacht?"

CÉCILE

ANNETTE

EMILIE

YVONNE

De Canadeesche vijflingetjes gaan haar vierde verjaardag tegemoet... en zij zijn nog steeds even schattig! Ziet eens hoe frisch en stralend haar teint is! Zoudt U niet wenschen een even zachte huid te bezitten? Gebruikt dan *haar* zeep, Palmolive, waarin zooveel olijfolie verwerkt is. Haar roomachtig schuim maakt de huid zacht en stralend. Neemt schoonheid in voorraad, door vandaag nog vijf stukken Palmolive bij Uw winkelier te koopen.

Tegen inzending van 5 zwarte bandjes aan Palmolive, A'dam-C., ontvangt U gratis het uitknipboek van de Canadeesche Vijfling.

World Copyright reserved - Reproduction forbidden

In 1873 beleefde Weenen drukke dagen, toen de wereldtentoonstelling stroomen bezoekers naar de Oostenrijksche hoofdstad lokte. De ballonvaarder Godard, dezelfde, die tijdens de Parijsche tentoonstelling van zich had doen spreken, kwam naar Weenen en zweefde in zijn ballon boven de stad. Hierboven reproduceeren wij een lithografie uit die dagen, waarop men den luchtreiziger boven Weenen ziet; op den voorgrond de prachtige St. Stephanstoren.

„Mij blijft niets bespaard....”

DE TRAGISCHE LEVENSGANG VAN FRANS JOZEF I EN ELISABETH VAN OOSTENRIJK

door BERTITA HARDING

12

Na Nieuwjaar zocht keizerin Elisabeth haar eigen haard weer op, terwijl iets van haar vroeger wezen in haar terugkeerde. De Sisi van Possenhofen scheen weer opgestaan.

Een direct gevolg van de Italiaansche reis was haar besluit om haar hof van Garatshausen naar Gödöllö over te brengen zonder zich in Weenen op te houden. Elisabeth's belangstelling voor paarden was herleefd; zij wilde naar haar Hongaarsche stallen terug. Bovendien was de kleine Valérie nu bijna twee jaar en begon te praten. Zij moest in de Hongaarsche taal worden opgevoed, de taal van haar geboorteland. Zeker waren al deze redenen tegelijk motieven om den ouden afkeer van een ontmoeting met aartshertogin Sophie te maskeeren.

In Weenen nam men haar een en ander nogal kwalijk. Onlangs had Elisabeth ook gravin Königsegg, die te veel babbelde, heengezonden en in haar plaats de Hongaarsche Ida von Ferenczy gesteld, die nu in plaats van achttienhonderd goudguldens ruim drieduizend verdiende. Daarenboven had zij den Hongaarschen baron Ferenc Nopcsa als financieel controleur van haar huishouden aangesteld en aldus aan haar onmiddellijk gevolg een Hongaarsch stempel gegeven. Oostenrijk had inderdaad geen keizerin meer. Elisabeth scheen slechts koningin van Hongarije te willen zijn.

„Het spijt me,” hoorde men haar zeggen, „maar van politiek begrijp ik niets.”

De dichter uit Boedapest, Moritz Jókai, antwoordde: „Uwe majesteit heeft het verstaan het hart van een natie te winnen.” En de Hongaarsche pers sprak over haar als: „de goede geest van ons land.”

Te Gödöllö snelden de dagen gelukkig voorbij. De koninklijke stallen weerklonken van leven. „Ballerina”, een gedresseerd circuspaard, vertoonde de caracole en den langen Spaanschen draf onder persoonlijk toezicht der keizerin. Met Elisabeth in het zadel ging het dier op gebogen achterpooten staan in de houding van de levade. Enkel de capriole, een luchtsprong op de achterpooten, bracht eenige moeilijkheid mee. Maar het paard zou het wel leeren. En Elisabeth ook.

Wat later in de lente rees er tusschen Frankrijk en Pruisen eenige ontstemming over de eventueele bezetting van den Spaanschen troon.

De monarchisten te Madrid hadden prins Leopold van het katholieke huis Hohenzollern-Sigmaringen de kroon aangeboden, hetgeen door hem geaccepteerd was. Doch dit strookte niet met de wenschen van het Fransche gouvernement.

„Wij kunnen op den Spaanschen troon,” aldus was de tekst van Napoleon's officieele nota aan Berlijn, „geen Duitschen heerscher dulden.”

Dit was voldoende voor prins Leopold om zijn candidatuur terug te trekken, hetgeen geschiedde op den twaalfden Juli 1870. Hiermee had de zaak afgedaan kunnen zijn, doch de Fransche regeering stelde nog meer eischen. De koning van Pruisen werd verzocht een openbare verklaring af te geven, waarin vervat stond, dat geen prins uit het huis Hohenzollern ooit den Spaanschen troon zou beklimmen. De witharige koning Wilhelm zond Bismarck een copie van de Fransche nota. De staatsman zette zijn stekels op als een woedende egel. Hij lichtte de scherpste zinsneden uit den origineelen samenhang en legde dit uittreksel aan de pers voor. Het was een moedwillige verminking, maar zij strookte uitstekend met de agressieve bedoelingen van den jonker. Nu Frankrijk zoo aan het oog der wereld was blootgegeven, voelde het zich verplicht de nationale eer te verdedigen door op den negentienden Juli aan Pruisen den oorlog te verklaren.

Het was Eugénie's „petite guerre”, haar „kleine oorlog”, dien zij sinds jaren bepleit en afgewacht had. De London Times schreef in die dagen, dat dit slecht gemotiveerde conflict de grootste nationale misdaad was sinds de eerste Fransche revolutie.

Frans Jozef, die openlijk verklaarde, dat het gezond zou zijn voor Bismarck om door de Franschen verslagen te worden, besloot neutraal te blijven en geld noch troepen aan een der strijdende partijen te verschaffen.

De oorlog zette voor de Franschen gunstig in, maar spoedig keerde het lot. Zij verloren bij Weissenburg, Wörth en Spichern. Toen de toestand kritiek werd,

zond Eugénie, die te Parijs de regeering waarnam, haar zoon Loulou naar het front. De veertienjarige jongen moest de gedemoraliseerde troepen tot nieuwen moed aansporen.

Napoleon was intusschen tot Metz teruggetrokken aan de zijde van zijn vroegeren maarschalk in Mexico, Bazaine. Maar nu het beleg van Metz op een ander Queretaro ging lijken, liet de keizer de verdediging aan Le Grand Baz over. Bazaine, die weinig keus had, nam de twijfelachtige eer met meer angst dan dankbaarheid aan. Hij hield nog zes weken stand, eer hij de citadel overgaf.

De gebeurtenissen volgden elkander in een snel tempo op. Op den eersten September werd Napoleon te Sédan ingesloten en gedwongen de wapens neer te leggen. Koning Wilhelm beschrijft de scène als volgt in een brief aan zijn schoondochter, koningin Victoria :

,,De keizer kwam te voet naar mij toe, terwijl zijn koets en gevolg op den achtergrond bleven. Hij droeg een wandelstok. De ontmoeting ontroerde ons beiden diep. Deze man, die nog maar drie jaar geleden als heerscher van de wereld geschitterd had in al den glans der wereldtentoonstelling, zonk nu gebroken in een veldstoel. Hij bekende mij, dat hij al sinds langen tijd physiek geleden had.... Van de keizerin, die hij had kunnen redden was dagenlang geen bericht gekomen.... Om hem maar niet noodeloos te kwellen, maakte ik het onderhoud kort. Hij gaat naar kasteel Wilhelmshöhe als mijn eeregevangene en zal door de beste dokters verzorgd worden. Wij zullen een en ander aan Eugénie berichten."

Eugénie was in Londen, een vluchtelinge in het rijk van koningin Victoria. Op den vierden September was zij door een achterdeur van de brandende Tuilerieën aan het krijschende grauw van Parijs ontsnapt, dat de derde Fransche republiek had uitgeroepen. Evenals Maximiliaan en Carlota, evenals Bazaine en evenals die poging in het vergeten Mexico was het Bonapartisme onzalig aan zijn eind gekomen. De oorlog besloot met een lange vredesconferentie te Versailles, waar Bismarck — thans tot prins verheven — zijn eischen stelde. Door Pruisen, dat niet langer enkel Pruisen wilde zijn, werd het Duitsche rijk gesticht, geregeerd door keizer, bondsraad en rijksdag.

De wereld moest zich daarin schikken en afwachten, wie het volgende slachtoffer van den ijzeren kanselier zou worden.

,,Waarschijnlijk zijn wij nu aan de beurt," zei Elisabeth. De keizerin, die in den laatsten tijd enkele hofdames had zien vertrekken, koos behalve een Oostenrijksche gravin ook een Hongaarsche, gravin Maria Festetics, om hen te vervangen.

Deze laatste dame zou het nageslacht vele kleine bijzonderheden van Elisabeth's karakter meedeelen, want zij hield met een hartstochtelijke nauwkeurigheid haar dagboek bij. Eer zij 's avonds haar kandelaar uitblies, schreef zij vlijtig notities neer en voordat zij 's morgens haar veeren bed verliet, waren er alweer enkele bladzijden volgekrabbeld. Zij liep nog liever haar ontbijt mis, dan dat zij enkele gebeurtenissen onvermeld liet.

,,Marie," zei de keizerin wel eens, ,,je gaat scheel kijken van al dat schrijven."

Maar Marie hield vol, onversaagd en zij beschreef Elisabeth in de meest vleiende termen :

,,Zij is zoo heerlijk schoon als ik nooit iemand gezien heb. Waardig en toch wonderlijk-lief en met een stem, zoo innemend. Haar oogen zijn prachtig. Zij leeft op haar instinct en laat zich leiden door sympathieën en antipathieën, die haar somtijds tot een haast wreedaardige eerlijkheid drijven. Maar zij is nimmer huichelachtig of banaal...."

,,Haar liefde voor de vrijheid doet haar alle belemmeringen haten. Op kleine en intieme feesten kan zij zeer charmant zijn, als niemand haar hindert. Maar bij de ontmoeting van iets, dat haar vreemd is, gedraagt zij zich soms uiterst stijf...."

,,Zij voelt, wie haar liefheeft en wie niet. Als zij gelukkig is, verpersoonlijkt zij de lieftalligheid...."

,,Toch kan geen beeldhouw- en geen schilderkunst haar recht doen wedervaren. Haar persoonlijkheid heeft iets onuitsprekelijks, iets onverklaarbaars, iets dat onmiddellijk aantrekt en betoovert...."

Aldus gaat Festetics eindeloos door, bladzijden lang en op 'n toon van verheerlijkende rhetorica, die mettertijd de toon van heel Hongarije zou worden ten opzichte van deze schutspatrones.

Gravin Schaffgotsch daarentegen hield er geen dagboek op na. Zij stelde zich ermee tevreden haar meesteres zoo goed en zoo rustig mogelijk te bedienen en ook de zwaarste plichten stipt te vervullen. Zij was het, die hare majesteit goedhartig begeleidde op de reeds algemeen bekende wandelingen, die meestal urenlang duurden en voor de hofdame met eeltknobbels en blaren eindigden. Na elk van deze tochten zag de vermoeide gravin zich gedwongen haar voeten in een teil met permangaankali-oplossing te baden, terwijl ze innig op regen hoopte. Want slecht weer was het eenige, dat de keizerin kon doen thuisblijven.

Toch wist Elisabeth deze trouwe diensten wel te waardeeren. Zij roemde haar boven alle andere hofdames en toonde haar erkentelijkheid door de familie der gravin met weldaden te overladen. Niemand zou Schaffgotsch bij haar hebben kunnen verdringen.

,,Gravin Schaffgotsch is onschatbaar en zij heeft een engelachtig karakter," merkte Elisabeth tegen haar echtgenoot op, ,,maar het zeldzaamste aan haar is wel haar parmantig zwart snorretje...."

Ex-keizerin Eugénie van Frankrijk.

VIJFENTWINTIGSTE HOOFDSTUK

De oorlog van 1870 en alle roem en eer, die daaruit voor Pruisen, den parvenu-staat, waren voortgevloeid, hadden een verschrikkelijken indruk op aartshertogin Sophie gemaakt. Zij, die nooit had opgehouden te droomen van een vereenigd Duitsch rijk onder Habsburgschen schepter, was geheel overbluft door de ontwikkelingen na Sedan. De gedachte alleen, dat het huis Hohenzollern, tot nu toe slechts koninklijk, eenvoudig zijn rang veranderd had, alsof 't 'n hemd was! Hoe was het mogelijk, dat die oude koning Wilhelm zich opeens zelf tot keizer had uitgeroepen! Sophie kon het niet verdragen. Zij kreeg er congesties van, en het verhoogde haar bloeddruk. Zij begon te sukkelen.

Loulou, 't veertienjarig zoontje van 't Fransche keizerpaar, dat door keizerin Eugénie naar 't front werd gestuurd.

In het voorjaar van 1872 was zij uiterst nerveus en leed aan slapeloosheid en zinsbegoochelingen. In Mei voelde zij zich wat beter en woonde een voorstelling in 't Hofburgtheater bij. vatte bij deze gelegenheid kou en werd ernstig ziek naar Schönbrunn overgebracht, waar een lange doodstrijd begon. Van den tienden tot den zesentwintigsten Mei lag de oude vrouw te sterven, terwijl het geheele hof zich om haar bed vergaderde. Niemand durfde langer dan een uur wegblijven uit de vertrekken, die aan de ziekenkamer grensden. Bijzonder Elisabeth mocht geen oogenblik van het ziekbed wijken, want nu lette Weenen meer dan ooit op haar gedrag.

Langzaam sleepten zich de dagen en nachten voort, totdat tegen de morgenschemering van den zevenentwintigsten Mei het einde scheen te naderen. De stervende werd bediend en om acht uur kon de keizerlijke familie, vermoeid van de nachtwake, zich voor een haastig ontbijt terugtrekken. Alleen Elisabeth bleef bij de oude vrouw achter. De uren verliepen, het werd middag en namiddag. Elisabeth week niet van het sterfbed. Haat en vijandschap waren vergeten. Deze schoonmoeder, die het meest gruwelijke voorbeeld van haar soort was geweest, lag daar nog maar als een arm menschelijk omhulsel, dat van minuut tot minuut meer verviel. Die taaie en ontembare Sophie! Nu was haar tong verlamd, ofschoon zij tot het laatste toe bij bewustzijn bleef ; en tot het laatste toe zag zij iemand, die haar niet eens alleen wilde laten als de anderen gingen eten : Elisabeth. Wanneer ze haar oogen ook opsloeg, en zelfs in den nevel van den dood, totdat haar oogen om kwart voor drie dichtvielen, zag zij Elisabeth en steeds Elisabeth!

Bij de begrafenis kon men de bevolking van Weenen hooren klagen, dat de ,,ware keizerin" gestorven was. De andere, de echtgenoote van Frans Jozef, was een vreemde geworden. Als koningin van Hongarije had zij haar Oostenrijksche kroon verloren.

In het rouwjaar, dat nu volgde, genoot Elisabeth voor het eerst een onbeperkt samenzijn met haar kinderen. Tot nu toe had zij wel eenig toezicht op Gisela en Rudolf gehad, maar er waren bepaalde tijden geweest, waarop hun grootmoeder haar rechten had doen gelden. In het bijzonder had de aartshertogin zich met hun opvoeding bezig gehouden en dit feit droeg nu treurige vruchten. De paedagogische opvattingen, die in den jongen tijd van Sophie hadden geheerscht, waren verouderd voor het huidige geslacht. Onder het strakke regiem van hun grootmoeder waren zoowel Gisela als Rudolf wat ouwelijk en vroegrijp geworden. Gisela, die nauwelijks zestien jaar was, ging gekleed als een matrone. Toch had zij reeds een vereerder, namelijk prins Leopold van Beieren. Deze ontdekking was een slag voor Elisabeth. Zij kende haar dochter nog nauwelijks en nu werd zij plotseling een vrouw....

Met Rudolf was het nog erger gesteld. Van zijn zesde jaar af was hij aan den generaal-majoor graaf Gondrecourt toevertrouwd, een favoriet van aartshertogin Sophie. Gondrecourt achtte de Spaansche opvoedingsmethode de beste. Daar Rudolf een gevoelig kind was, leidde dit bij hem tot averechtsche gevolgen. Om den jongen te harden werden hem ijskoude douches toegediend, maar in plaats van de bloedcirculatie te verbeteren, brachten zij hem aan het klappertanden en hij werd zoo blauw als lood in 't gezicht, als hij de kraan maar hoorde loopen. Ook placht de strenge opvoeder zijn pupil mee te nemen naar den dierentuin te Lainz om hem hier lessen in de onverschrokkenheid te geven. Hij rende dan een boschje in en kwam opeens weer te voorschijn, met angstaanjagende stem brullend : ,,Hier komt een wilde beer aan! Hier komt een walvisch aan!"

SPANNING
ENERGIE
ZENUWEN

24½% meer denkvermogen

Dit is een tijd van spanning, die een onuitputtelijke energie vraagt. Vermoeidheid vermindert niet slechts de paraatheid der hersens, maar bederft ook Uw vrijen tijd. Geniet het leven ten volle — tijdens het werk en er na, door Uzelf in prima conditie te houden met Sanatogen. Een zenuwarts onderzocht bij 20 personen (advocaten, kooplieden, onderwijzers en studenten) den invloed van Sanatogen op hun herinnering en tegenwoordigheid van geest.
Reeds na een veertiendaagsch gebruik van Sanatogen werd gemiddeld 24½% méér denkvermogen geconstateerd (*Medical Echo, 3e Jaarg. No. 12*).

Ook U kunt Uw denkvermogen met Sanatogen verhoogen, waardoor Uw kansen in het leven vergroot zullen worden.

Een gezonde geest in een gezond lichaam!

En dat alles dank zij die paar lepeltjes Sanatogen, 3 × per dag.

SANATOGEN

Wanneer de bevende kleine kroonprins daarop weg wilde rennen, greep de wijze paedagoog hem bij den arm en weidde uit over de logische onmogelijkheid van het geval. Maar dit stelde het verschrikte kind nauwelijks gerust. Voor hij zeven jaar oud was, kreeg Rudolf hysterische krampen.

Elisabeth had over dit opvoedingssysteem duidelijk genoeg haar meening uitgesproken. Jaren geleden al had zij in een geschreven ultimatum aan haar echtgenoot verklaard: ,,Het lijkt mij eenvoudig belachelijk om een kind te terroriseeren en het heldenmoed bij te willen brengen door koudwaterkuren. Ik kan het niet langer meer aanzien. Als Gondrecourt niet heengaat, dan ga ik!"

In 1865 was Gondrecourt gegaan. Elisabeth' verving hem door kolonel van Thurnburg, terwijl haar lijfarts, dr. Widerhofer, voor Rudolf's lichamelijke opvoeding zorgde. Deze twee mannen werkten samen om het kwaad, dat aan den kleinen kroonprins gedaan was, te herstellen. Zij slaagden er ook in zijn vertrouwen te winnen en zijn vrees te bannen.

Maar nu deed zich een vreemd verschijnsel voor.

De jongen, die thans zelf niet meer gekweld werd, wenschte anderen te kwellen. Met zijn speelgoedsabel en geweer maakte hij jacht op dieren, vogels, konijntjes, eekhoorntjes, niets was meer veilig voor hem.

Deze neiging tot wreedheid uitte zich nog op andere wijze. Rudolf, die niet zonder teekentalent was, schetste graag wilde jachtscènes. Hijzelf stond dan in het midden als de koene jager en rondom hem lag het landschap bezaaid met bloedende fazanten, eenden of patrijzen. Elisabeth was van oordeel, dat hij wel wat erg veel en erg rood bloed schilderde.

Toen hij veertien jaar was, konden de speelgoedsabel en het teekenpotlood hem niet meer voldoen. De jonge kroonprins had nu een echt geweer, waarmee hij levende dieren kon schieten. Het wapen was een Kerstgeschenk geweest van grootmoeder Sophie, het laatste, dat hij van haar had ontvangen.

Deze kinderlijke neiging tot dooden vervulde Elisabeth met afschuw, te meer daar zij zoo buitengewoon veel van dieren hield. Zij besloot dadelijk zijn levenswijze te veranderen en hem evenals Valérie door Hongaren te laten opvoeden. Bisschop Hyazinth von Ronay, een vriend van Andrássy, werd tot gouverneur van den prins benoemd.

In het rouwjaar kwam Frans Jozef er ook toe den algemeenen gang van zaken in zijn rijk wat nader op te nemen. Nu de natie zich langzamerhand hersteld had van de verwoestingen, door den oorlog aangericht, had zij behoefte aan nieuwe activiteit. Frans Jozef zelf zocht naar een mogelijkheid om de regeering en het volk in 'n gemeenschappelijke daad te vereenigen. Hij herinnerde zich Napoleon en de wereldtentoonstelling. Tentoonstellingen waren besmettelijk. Zij kwamen altijd als epidemieën, zooals cholera of de mazelen. Eerst zwichtte de eene stad, dan de andere, dan nog meer, met steeds toenemende heftigheid. Maar het was in ieder geval 'n goed idee. Frans Jozef besloot tot een tentoonstelling.

Weenen, dat altijd snel reageerde, sloot zich dadelijk bij het keizerlijke plan aan. Ja, er moest hier een wereldshow georganiseerd worden aan de oevers van den Donau. Waarom niet? Hoe spoediger hoe beter. In het volgende jaar, 1873.

Men begon onmiddellijk met de voorbereidselen.

Juist zooals in Parijs was geschied, werden er tenten gebouwd, tentoonstellingshallen geopend, straten verbreed en triomfbogen opgericht. De bekende speeltuin, die als het Prater bekend stond, zou uitstekend als middelpunt van het geheel kunnen dienen. De papierfabrieken zorgden voor enorme hoeveelheden almanakjes, guirlanden, confetti en souvenirs. Een groote bezending vlaggen van vreemde landen werd ingeslagen en monsieur Godard uit Parijs teekende een gunstig contract, dat hem met zijn ballon voor een seizoen naar Weenen riep.

De regeeringen van alle geciviliseerde naties ontvingen een uitnoodiging. Een bijzondere kennisgeving werd gezonden aan den gevallen heerscher Napoleon III, die thans te Chislehurst (Kent) in ballingschap leefde. Het noodlot antwoordde echter in zijn plaats: op den negenden Januari van het jaar der tentoonstelling liet de ex-keizer van Frankrijk het leven op een operatietafel. Eugénie zou graag gekomen zijn, maar de rouwplicht weerhield haar daarvan.

De feestelijkheden zouden in Mei aanvangen. Kort voor dien datum, op den twintigsten April, trouwde aartshertogin Gisela haar Beierschen Leopold. De toeschouwers konden maar moeilijk gelooven, dat de vijfendertigjarige keizerin, die zelf nog een jong meisje leek, de moeder was van de bruid. Daar de jonggehuwden met een bijzonderen trein naar München moesten vertrekken, omdat hier de voornaamste ceremonie plaats zou vinden, kreeg Weenen slechts een klein gedeelte van het bruiloftsprogram te zien. Er werd in het Hofburgtheater echter een galavoorstelling gegeven van Midzomernachtdroom, een stuk, dat altijd voor koninklijke huwelijken werd uitgekozen.

,,Waarom, vraag ik mij af," aldus Elisabeth, ,,moeten zij een stuk spelen, waarin de prinses verliefd wordt op een ezel?"

De bruidegom verdiepte zich eveneens in dit probleem. Maar een gedienstige ceremoniemeester gaf hun de verklaring, dat hiermee geen beleediging bedoeld was en dat de traditie wel eens meer met moderne opvattingen in conflict kwam.

Spoedig nadat dit familiefeest tot het verleden behoorde, kwamen de eerste buitenlandsche gasten aan voor de tentoonstelling. Uit Londen verschenen de prins van Wales en zijn broer hertog Arthur van Connaught, terwijl Duitschland door kroonprins Friedrich en diens echtgenoote Victoria vertegenwoordigd werd. Uit St. Petersburg kwam czaar Alexander II, zooals gewoonlijk met groot gevolg. Maar hij hield evenals de prins van Wales van jonggezellenreizen en had zijn echtgenoote thuisgelaten. Ofschoon de beide gevallen wel eenigszins van elkaar verschilden.

De czarina immers lag te Livadia in de Krim ziek aan tuberculose, terwijl de Deensche Alexandra in den salon van Marlborough House zat, weliswaar slecht gemutst, maar overvloeiend van gezondheid. Zeker zou de zeer aantrekkelijke prinses van Wales haar echtgenoot maar al te graag vergezeld hebben.

Ofschoon de Weensche tentoonstelling practisch dezelfde persoonlijkheden aantrok, die enkele jaren geleden Parijs hadden bezocht, maakte de pers af en toe scherpe opmerkingen over het wegblijven van koning Wilhelm van Pruisen, thans Duitsch keizer. Er werd echter geen aanstoot aan genomen. De oude monarch, die zijn tachtigste jaar naderde, verliet zijn ,,Schloss" te Berlijn zelden meer en een korte toer in zijn rolstoel door het park rondom was zijn eenige uitgang. Om dit feit te verklaren en valschen geruchten van ontstemming

Een nieuw recept tegen hoest, verkoudheid en influenza.

U kunt het zelf klaarmaken.

Influenza, verkoudheid en catarrh zijn moeilijk te bestrijden, omdat het slijm de fijne luchtkanaaltjes verstopt en daardoor verhindert, dat de geneesmiddelen de infecteerende ziektekiemen bereiken. Maar hier volgt een middel, dat snel verlichting zal brengen. Vraagt Uw apotheker of drogist 30 gram Vervus (dubbel geconcentreerd) en vermengt het met een kwart liter heet water en een eetlepel suiker, stroop of honing. Roert het goed door, tot het geheel is opgelost. Neemt vier maal daags een eetlepel. Dit brengt snel verlichting van dien hinderlijken hoest; de verstopte neusgaten worden geopend, de ademhaling wordt gemakkelijker en het slijm wordt uit de keel verwijderd. Dit recept is heel gemakkelijk te bereiden, kost heel weinig en is smakelijk om in te nemen. Iedereen, die last heeft van catarrh of verkoudheid in welken vorm ook, moet dit middel eens probeeren. Er is geen beter.

Knipt dit recept uit om U eraan te herinneren Vervus bij Uw apotheker of drogist te koopen.

Generaalvertegenwoordiging: J. WINKEL JZN., Den Haag, Merwedestraat 47

den kop in te drukken, kwam keizerin Augusta tegen einde Juni, gewapend met een brief en een gesigneerde foto van haar heer en meester. In Juli en Augustus arriveerden nog enkele andere laatkomers, waaronder de heerscher van Perzië, Nasiru'd-Din Shah. Hij kwam met een karavaan uit het verre Teheran, zijn vaderstad, en werd de sensatie van het seizoen. Iederen dag stond een groote menigte in het Prater op hem te wachten om hem met zijn kameelen te zien voorbij trekken. De verblufte Weeners staarden den shah onbeschaamd in het gezicht en hij staarde even onbeschaamd terug. Het was een fascineerende ervaring voor beide partijen.

In den Hofburg veroorzaakten sommige pittoreske oud-Perzische gewoonten niets minder dan ontzetting. De shah hield van gestremde melk en belegen geitekaas. Hij had zijn eigen geiten meegebracht. De dieren werden in de appartementen der gasten uit Teheran dagelijks gemolken. Een geur, die ongetwijfeld aan het weideland van Samarkand herinnerde, vervulde de corridors van het paleis. Eens werd 't geval werkelijk kritiek, toen de shah, vermoeid door de verstrooiingen van den dag, te middernacht ontwaakte met een vervaarlijken honger. Toen werd er voor zijn bed onmiddellijk een schaap geslacht om boven het haardvuur geroosterd te worden. De beenderen, de ingewanden en de huid werden in een groote zilveren waschkom gedaan om te worden weggehaald door een ontsteld kamermeisje, dat reeds op den drempel flauw viel. Waarop de Perzische heerscher vol deelneming een klinkenden trap tegen de zilveren kom gaf, het meisje ophief en haar teeder op beide wangen kuste.

De shah van Perzië Nasiru'd-Din, die met een heele karavaan uit Teheran naar Weenen kwam en de sensatie der wereldtentoonstelling werd.

Hij interesseerde zich sterk voor dames. Toen hij Elisabeth, van wier groote schoonheid hij zoo gloeiende beschrijvingen had vernomen, voor het eerst in levenden lijve ontmoette, bleef hij als vastgenageld staan. Toen haalde hij een gouden lorgnon voor den dag en spande zijn bijziende oogen tot 't uiterste in, terwijl hij langzaam om haar heen draaide. Daarna wendde hij zich tot Frans Jozef en kreunde afgunstig :

„Wat is ze mooi, wat is ze mooi!"

Hierop gaf hij Elisabeth spontaan zijn portret. Maar toen bedacht hij zich en gaf er ook een aan Frans Jozef. Toen de hofmaarschalk voorzichtig hem er op attent maakte, dat het wel passend zou zijn om ook den overigen leden van 't keizerlijk gezelschap een foto aan te bieden, keek Nasiru'd-Din fronsend rond.

„Nee, dat doe ik niet," zei hij naïef, „die vind ik niet aardig."

Ofschoon hijzelf luidruchtig genoeg was, kon hij geen luide vrouwenstemmen verdragen. De goedhartige keizerin Augusta van Duitschland, die nogal een doordringende stem had, noemde hij „de misthoorn" en hij wilde niets met haar te maken hebben. Toen hij in de opera Wagner's „Walküre" bijwoonde, vroeg de shah, wat Brünhilde toch deed boven al die vlammen. Op 't antwoord, dat dit de scène was, waarbij de Walküre in diepen slaap moest liggen op den brandstapel, door Wodan zelf aangestoken, riep Nasiru'd-Din toornig uit :

„Goed! Zij verdient den brandstapel voor zoo'n lawaai...." En lang voordat het bedrijf ten einde was, zei hij beleefd : „Merci, het is genoeg," en wandelde heen.

Elken dag bezorgde de Perzische gast de Weensche élite nieuwe lachkrampen. Geen banket, waar hij aanzat, verliep zonder incident. Daar de grootvizier steeds achter den stoel van zijn meester moest staan, kwam het nogal eens voor, dat de shah zich naar hem omdraaide voor lange conversaties in de Iransche taal. Soms zette hij zijn stoel opzij en ging er schrijlings op zitten om tegelijkertijd zijn brood en zijn grootvizier in het oog te kunnen houden. Ook keurde zoowel de meester als de vazal het voedsel en wisselden zij hun meeningen daarover uit. De shah bijvoorbeeld had nooit tevoren mayonnaise gezien en vond 't een verdachte zaak. De groengele kleur ervan herinnerde hem namelijk aan de goddelooze alchemistische mengsels, die hij thuis in Shiraz en Azarbaijan had gezien. Wanneer hij dergelijke twijfels koesterde, stak de shah eerst een vinger in de hem aangereikte juskom. Hij wiegde nadenkend met 't hoofd, likte en begon daarna te stralen : ja, dat was lekker!

Als daarentegen een duister vermoeden hem ingaf, dat giftmengers aan het werk waren geweest, herhaalde hij met sluwe, kleine oogen de woorden, waarmee hij ook voor de groote opera had bedankt :

„Merci, het is genoeg!"

Natuurlijk trof hij ook dagen met menu's, die hem minder vreemd toeschenen. Zoo gebeurde het, dat er een groote schaal aardbeien aan de keizerlijke tafel werd rondgereikt. Toen men er den shah van aanbood, zag men aan zijn stralend gezicht, dat hij deze vruchten kende. Hij nam de heele schaal uit de handen van den lakei, zette ze voor zich neer en begon te eten. Hij knikte tevreden. „Heel goed," scheen elke hoofdbeweging te willen zeggen. Maar niettemin overwoog Nasiru'd-Din bij zijn aardbeienorgie de feilen van de westersche beschaving : „Wat werden deze arme menschen toch slecht bediend, zelfs hier in den Hofburg. Nu was hij al klaar met zijn dessert en alle andere gasten zaten nog te wachten. Hij zou ze wel eens naar Teheran willen uitnoodigen om te laten zien, hoe dat bij hem thuis toeging. Een koninklijke hofmeester van Perzië zou niet meer zeker zijn van zijn hoofd, als hij niet evenveel bedienden met schalen aardbeien naar binnen had gestuurd, als er gasten aan den disch zaten...."

Op den dertienden Augustus ten slotte vertrok de shah, een onvergetelijken indruk achterlatend. Nog jarenlang zouden de Weeners nagenieten van zijn verrassende openhartigheid, zijn onbedwingbaren levenslust en de verbaasde vreugde, waarmee hij kennis nam van een wereld, totaal verschillend van de zijne. De barbaarsche pracht van zijn reizend circus had aan Frans Jozef's tentoonstelling 'n exotische tint gegeven, die men anders zeer zou gemist hebben.

6
schilderijen
gratis!

De zes prachtige schilderijen, gereproduceerd op den bekenden Blooker Kunstkalender, stellen wij thans in **origineel**, compleet met keurige gouden lijsten, ter beschikking van diegenen onzer verbruikers, die ons een SLAGZIN toezenden, welke betrekking moet hebben op Blooker's Cacao, (bijv. „Half elf Blookertijd", „Blooker's Cacao, het goedkoopste der voorname merken") of in een korten zin de reden aangeven, waarom zij aan Blooker's Cacao de voorkeur geven boven andere merken. De zes, ons inziens, beste inzenders krijgen elk een schilderij met lijst cadeau, terwijl de volgende duizend beste inzenders, ieder een fraaie vergulden lijst ontvangen, bestemd voor de platen van den Blooker Kunstkalender!

Hierover kan geen correspondentie worden gevoerd.

WAT TE DOEN?

Schrijf Uw naam en adres en 't schilderij, dat Uw voorkeur heeft, op de achterzijde van een bruin etiket met cacaovrucht van een half ponds bus Blooker's Cacao, die U bij Uw winkelier kunt koopen voor 44½ ct. Schrijf op dit etiket den slagzin of Uw antwoord op onze tweede vraag, zooals hiernaast vermeld. Inzendingen moeten ons uiterlijk 15 April 1938 bereiken. Op de enveloppe in den linkerbovenhoek vermelden: „Schilderij". Adresseer Uw brief aan Blooker's Cacaofabrieken te Amsterdam.

HALF ELF BLOOKERTIJD

873 a

Knippatronen verkrijgbaar in de maten 40-42-44-46-48 à **20 ct.** p. stuk
Verzending per post 5 ct. extra

Waarom nu een blouse?

Omdat het zoo'n prettige dracht is, vooral voor 't komende voorjaar.
Maar ook omdat het zich zoo vlot en gemakkelijk laat maken. Probeert U het ook eens met dit leuke blousje en bestelt nog heden het knippatroon.
Ook U zult vol lof zijn over het resultaat.

Bestellingen kunnen als volgt geschieden: door bemiddeling van Uw bezorger; door girostorting op No. 293631; door toezending van het bedrag per postwissel of in postzegels aan

PATRONENKANTOOR PANORA
NASSAUPLEIN 1 - HAARLEM

IRIUM geeft aan millioenen de sensatie van ongekende schittering der tanden!

Anita Louise, star of Warner Brothers Pictures, appearing in „THE GO-GETTER"

PEPSODENT is de eenige van alle tandpasta's, die IRIUM bevat, waardoor op verrassende wijze de natuurlijke glans der tanden verhoogd wordt. IRIUM is de nieuwe moderne manier om de doffe, verkleurende tandfilm te verwijderen - de tanden te glanzen en de mond schoon en frisch te houden.

Zóó doeltreffend is IRIUM, dat reeds éénmaal flink borstelen met Pepsodent Tandpasta het glazuur schooner en glanzender maakt dan ooit tevoren mogelijk was.

De groote tube is voordeeliger

PEPSODENT TANDPASTA

de eenige met IRIUM

Nu- minder geld voor een wittere was!

U bespaart 7½ ct. op Radion door de nieuwe, verlaagde prijs.

Koken met Radion — dat is al wat nodig is om Uw wasgoed die blinkende helderheid te geven, die elke vrouw zo gaarne ziet. Radion wast alléén, want het volmaakt reinigende Radion sop verwijdert al het vuil veilig en volkomen. Radion maakt het goed **witter,** omdat Radion beter reinigt. En thans doet Radion het zuiniger dan ooit door zijn enorm verlaagde prijs en onveranderde, volmaakte kwaliteit.

RADION
MET BON
VOOR GESCHENKEN

42-0141

Talrijke vreemdelingen bezochten de Oostenrijksche show alleen om zijne majesteit uit Perzië over den „Ring" te zien paradeeren, gevolgd door haremschoonheden in hun draagstoelen.

Er was nog iets anders, dat aan Nasiru'd-Din bleef herinneren, lang nadat hij alweer aan gene zijde van den Kaukasus was aangekomen. Want zelfs toen de tentoonstelling was opgeruimd en de Weensche burgers weer tot een normaal leven waren teruggekeerd, rook het in de corridors van den Hofburg nog onmiskenbaar naar geiten.

„Nu weten we ten minste, wat ons te wachten staat, als we naar Perzië gaan," zei Elisabeth.

Het tentoonstellingsjaar was tegelijkertijd het jubileumjaar van den keizer. Ofschoon hij met zijn drieënveertig jaar nog een betrekkelijk jonge man was, had Frans Jozef reeds 'n kwart eeuw zoo gewetensvol mogelijk den schepter gevoerd. Een nieuwe generatie was onder zijn regeering opgegroeid en hij wist zichzelf bemind. Den tweeden December, den verjaardag van zijn opvolging, zouden in de kerken van het geheele land plechtige diensten plaats hebben.

De keizer had een decreet uitgevaardigd, waarbij kostbare demonstraties werden verboden, daar de gemeentekas al hard genoeg was aangesproken voor de wereldtentoonstelling, die 'n deficit had opgeleverd, niettegenstaande het voordeelige gastspel van den shah. Daar Frans Jozef een vermeerdering der gemeentelijke schuld wenschte te voorkomen, gaf hij als zijn wensch te kennen, dat de dag van zijn zilveren regeeringsjubileum slechts herdacht zou worden door een Te Deum in iedere kathedraal zoowel als in het kleinste dorpskerkje, terwijl Weenen des avonds nog van een groot vuurwerk zou genieten.

Het jubileum bracht een welkom besluit van den drukken tijd, waarin de keizerlijke familie zich telkens weer in het openbaar had moeten vertoonen. Het waren bijna tien maanden geweest. Eindelijk wenkte er een periode van rust en verademing. Terwijl het hof zich op den winterslaap voorbereidde, kwam op den achtsten Januari 1874 een telegram uit München, dat opnieuw eenige beroering veroorzaakte: Gisela had een dochtertje gekregen. Elisabeth, die er zelf nog uitzag als 'n jong meisje, was grootmoeder geworden.

ZESENTWINTIGSTE HOOFDSTUK

Een grootmoeder van zesendertig jaar... Het was moeilijk te gelooven. Elisabeth zelf vond het 'n beetje belachelijk en wist niet precies, hoe zij zich in deze nieuwe rol moest voegen. De kleine Valérie, die nog geen zes jaar was, zou voortaan tante zijn! Het scheen grotesk.

Frans Jozef had op den morgen van den elfden Februari Weenen verlaten om een wellevendheidsbezoek te St. Petersburg te gaan brengen en hij zou de spreekwoordelijke „acht of tien dagen" uitblijven. Elisabeth bleef gedurende den carnavalstijd alleen in de stad, waar het carnaval vroolijker gevierd wordt dan ergens ter wereld. Zij luisterde naar Ida von Ferenczy, die haar eindelooze coupletten van den dichter Jókai voorlas — doch ditmaal verveelden zij haar. Buiten den Hofburg ging Weenen lachend en dansend zijn gang en vierde zich uit in bals en feesten, voor het Aschwoensdag werd. Op carnavalsdinsdag opende het „Musikverein" zijn poorten voor een gecostumeerd bal, waar zoowel de aristocratie als de rest der burgers welkom was. Elisabeth, de jonge grootmoeder, droomde van harlekijnsbellen en potsenmakerij. Opeens voelde zij zich overweldigd door een niet langer te bedwingen verlangen om één enkelen keer de boeien van het keizerschap af te werpen.... Zij stond op en riep:

„Ida, als ik toch eens naar de „redoute" kon gaan!"

De zoo bruusk onderbroken hofdame keek op van haar boek en nu zij merkte, dat hare majesteit niet de minste aandacht aan haar lectuur had geschonken, legde zij het weg. Maar wat er van te denken, dat de keizerin naar een bal wilde gaan en dan nog wel naar 'n gecostumeerd bal, zoo maar in het „Musikverein"?

„Ik zou me natuurlijk moeten verkleeden," dacht Elisabeth hardop.

Ida von Ferenczy staarde haar meesteres ontsteld aan, want zij begreep nu, dat 't ernst was. Zij voelde zich tijdens de afwezigheid van den keizer wel wat verantwoordelijk voor den gang van zaken hier thuis. Zij zou Elisabeth beslist niet aanmoedigen in haar onzinnig plan om een publieke braspartij bij te wonen. Bovendien kon zij zich geen enkel costume voorstellen, dat de keizerin met succes zou vermommen.

„Ja," gaf Elisabeth toe, „ik ben zoo bekend als de bonte hond. Maar als ik nu eens geen bepaald costume koos en een domino aantrok?" In een dominopakje zou zij zoo onherkenbaar zijn als in een monnikspij. Dan nog een pruik en een masker en de zaak was in orde. Verheugd belde de keizerin om Gabriele Schmidl, haar kamenier.

Ida von Ferenczy protesteerde met smeekend opgeheven handen, maar Elisabeth was geheel vervuld van haar plan. Zij gaf Schmidl het bevel om elke kleerkast van het paleis te doorzoeken naar een kleedingstuk, dat op een domino leek, terwijl Fanny Angerer, haar kapster, onmiddellijk voor een blonde pruik moest zorgen. Verder zou Ida meegaan naar het bal. Zij moest voor zichzelf ook naar een geschikt tenue uitzien.

Tegen den avond waren er een prachtige gele domino met kap voor de keizerin en een roode regencape voor haar weerstrevende gezellin opgediept. De trouwe Fanny kwam met een groote pruik vol vlaskrulletjes aandragen, waaronder Elisabeth's eigen haarmassa gemakkelijk verborgen kon worden. De maskers van zwart satijn waren maar klein en verborgen enkel de oogen; met zorgvuldige steken werd een breede reep kant aangenaaid, zoodat ook mond en kin verborgen waren. Toen alles klaar was, nam Elisabeth haar drie medeplichtigen den eed af, dat zij over het avontuur nimmer een woord zouden loslaten.

Laat op den avond, toen het paleis reeds sliep, haastten zich twee lenige figuurtjes de breede trappen af en de straat op. Bij de portiersloge wachtte 'n huurrijtuig op Ida en haar vriendin „Gabriele" (de keizerin leende Schmidl's naam, voor het geval dat er iets uit zou lekken).

Na een korten rit kwamen zij bij het „Musikverein" aan. De twee dames kochten elk een kaart en werden binnengelaten. Maar nu stonden zij een oogenblik verlegen. Zij zagen zich te midden van een menigte lachende, drinkende en dansende menschen, in de meest bonte kleuren. De keizerin, die aan zulk een uitgelatenheid niet gewend was, kreeg direct spijt en voelde haar moed in de schoenen zinken. Zij kreeg een kinderachtig verlangen om naar huis te loopen. Maar haar gezellin had zich intusschen geacclimatiseerd.

Wordt vervolgd

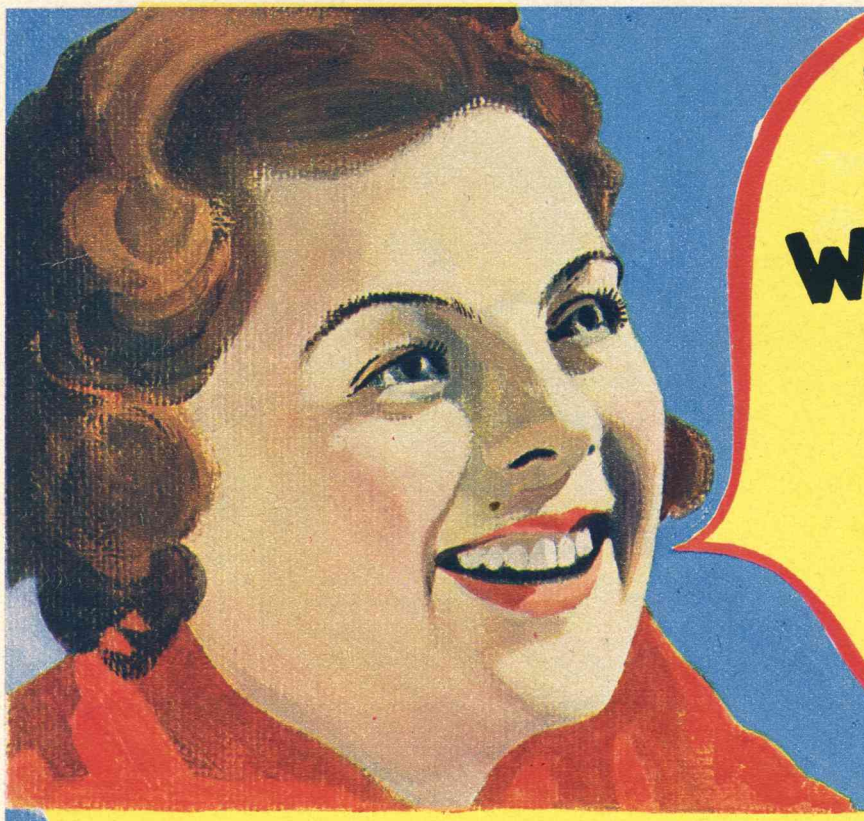

HA HA !!!
WIE ZOU NIET LACHEN
25 GULDEN PER WEEK
VOOR 1 KWARTJE

NEEM UW KANS IN DEZEN
GROOTEN PAASCH-REBUS-WEDSTRIJD

die U gróóte, zeer groote kansen biedt de meest origineele en practische prijzen te winnen. Vandaag Uw oplossing ingezonden, binnen enkele dagen Uw kansen in huis en reeds na 4 weken de trekkingslijst! **TREKKING ZONDER UITSTEL 12 APRIL A.S.,** des voormiddags 10 uur ten huize van NOTARIS W. G. PAUWELS, Laan van Meerdervoort 53E te 's-Gravenhage.

STEL NIET UIT! UW OPLOSSING KAN U JUIST NU DE KANS GEVEN PRACHT-HOOFDPRIJZEN TE WINNEN! DE KANS, WAAROP U JARENLANG WACHT! KIJK HIER, WAT U VOOR EEN KWARTJE WORDT GEBODEN!!

1e Prijs **EEN LIJFRENTE VAN 25 GULDEN PER WEEK** in den vorm van een **volledig** levensonderhoud, gedurende één jaar. Ha, ha, stelt U zich eens goed voor: 52 weken geen zorgen voor Uw dagelijksche levensbehoeften. Daarvoor zorgt de firma ALBERT HEIJN te Zaandam (die U immers het leven goedkooper maakt) Neêrlands grootste Levensmiddelenbedrijf, of een harer 250 filialen. Verder door leveranciers ter plaatse waar de hoofdprijs valt. **WAARDE f1300.-.**

2e Prijs **WIJ INSTALLEEREN UW WONING** of vernieuwen Uw meubelen. 3 pracht-ameublementen: zitkamer, slaapkamer en eetkamer, wachten op den prijswinnaar bij N.V. WOLTERING'S MEUBILEERING MIJ., Amsterdam. **WAARDE f900.-.**

3e Prijs **WIJ ZORGEN OOK VOOR DE LINNENKAST** een pracht-gelegenheid voor haar, die den inhoud van de linnenkast eens geheel wil vernieuwen. Alles gezoomd en gelust, te leveren door de bekende WALRA-linnenfabrieken VAN DIJK, MANDERS en Co. te WAALRE. **WAARDE f 200.-.**

4e Prijs **WIJ ZORGEN VOOR DE GARDEROBE** van Moeder en Dochter, op een zeer modieuze wijze, te leveren door de firma GEBR. LAMPE te Amsterdam. **WAARDE f 200.-.**

5e Prijs **WIJ VERGETEN VADER EN ZOON NIET,** een complete WAARBORG-zomergarderobe, te leveren door de firma KREYMBORG te Amsterdam. **WAARDE f 200.-.**

6e Prijs **WIJ BIEDEN U EEN REIS NAAR HONGARIJE** op een tijdstip naar eigen verkiezing. Te verzorgen door N.V. Reisbur. LISSONE. **WAARDE f150.-.**

7e Prijs **HET GEHEELE GEZIN OP TANDEMS OF RIJWIELEN** voor 'n fraaien zomertocht door mooi Nederland. Deze Tandems of Rijwielen zijn van het bekende oersolide SIMPLEX-fabrikaat. **WAARDE f 150.-.**

8e Prijs **PRACHT-CASSETTE WELLNER TAFELZILVER** Wie zou dezen prijs niet gaarne ontvangen! Totaal 78 stuks in cassette. **WAARDE f122.-.**

9e Prijs **WIJ INSTALLEEREN UW KEUKEN** met een pracht KUPPERSBUSCH-GASFORNUIS te leveren door de N.V. IMENEXCO te Leiden in luxe uitvoering. **WAARDE f 100.-.**

10e Prijs **WIJ VERFRAAIEN UW SALON OF HUISKAMER** door een pracht-haard of haardkachel van de KONINKLIJKE HAARDENFABRIEKEN E. M. JAARSMA te Hilversum. **WAARDE f100.-.**

Verder honderden prachtprijzen: COMPLETE B.K. KEUKEN-INSTALLATIE - plateel- en kristalwerk, etsen, schilderstukken, boeken, houtsneden, luxe en practische voorwerpen, enz. enz. De beknopte ruimte laat niet toe al deze pracht-prijzen nader te omschrijven.

AL DEZE PRACHTPRIJZEN WORDEN 12 APRIL ONDER DE OPLOSSERS VERLOOT!

Goedgekeurd bij Min. beschikking van 23 Februari, 2e afd. A No. 1231 voor 60.000 loten. De baten worden bestemd voor het uitzenden van zwakke kinderen.

WAT MOET U NU DOEN OM AAN DEZEN WEDSTRIJD DEEL TE NEMEN!!

Schrijf Uw oplossing van den rebus op onderstaande coupon of op een velletje papier. Sluit 25 cents aan postzegels in voor het LOT, dat wij U FRANCO toezenden, alsmede een postzegel van 5 cent voor de TREKKINGSLIJST en verzend alles in gesloten couvert (porti 5 cents). **Naam en adres van den afzender op coupon en enveloppe DUIDELIJK te vermelden.** Te adresseeren aan den secretaris van de Rebuswedstrijd-Commissie:

Dr. J. P. CH. DE BOER – WILLEMSTRAAT 59 – DEN HAAG – GIRO 240489

BEDENK ECHTER, DAT U met meerdere kansen aan deze origineele verloting kunt deelnemen, b.v. zend de oplossing van den rebus en f. 2,55 aan postzegels en kijk .... binnen enkele dagen ontvangt U **10 loten = 10 kansen**, of f. 5.05 en .... 20 loten, dús 20 kansen zijn Uw eigendom. Alleen inzenders(sters), die 5 cents voor de trekkingslijst hebben gezonden, ontvangen deze direct na trekking gratis en franco.

HET GELUK ZIT IN EEN KLEIN HOEKJE!! OOK U KUNT DE GELUKKIGE ZIJN en dat voor een kwartje! Los dus nog heden den rebus op en laat Uw kans U niet ontglippen!

VOOR GIRO-HOUDERS: schrijft Uw oplossing a.d. achterzijde van het biljet. **VOOR POSTWISSELS:** schrijft de oplossing op de achterzijde van de strook.

ZET U THANS AAN DE OPLOSSING VAN DEN REBUS, DIE U HET WINNEN VAN PRACHTPRIJZEN MOGELIJK MAAKT!

HIER is de COUPON !

DOE W + ZIE (-AR) IET -BO

OPLOSSING

NAAM ADRES

TARANTELLA

Een schilderachtig bruggetje, kwakende eendjes, een vrouw die aan den oever van het beekje de wasch doet — het is alles bij elkaar 'n omgeving, welke voor 'n verliefd paartje bij uitstek geschikt is om lieve woordjes te wisselen en echt ouderwets te minnekoozen. Het is een oud lied, dat door alle eeuwen heen nieuw blijft. (Jeanette MacDonald en Allan Jones.)

HOOFDROLLEN:
NINA MARIA **Jeanette MacDonald**
DON DIEGO **Allan Jones**
REGIE: Robert Z. Leonard
METRO GOLDWYN MAYER

Jeanette MacDonald

Dat Jeanette MacDonald rood-gouden haren en zee-groene oogen heeft is reeds meer dan eens verteld, doch minder bekend is, dat zij vijf maaltijden per dag gebruikt en desondanks nog steeds kan bogen op een perfect figuur en 'n lichaamsgewicht van 122 pond. Zij werd 30 jaar geleden in Philadelphia geboren en trad op vijfjarigen leeftijd voor het eerst in het publiek op bij een schoolvoorstelling. Eerst in 1929 kwam zij in Hollywood en ze was tot aan haar film: De Liefdesparade een tamelijk onbekende ster. Lange jaren heeft zij op dien roem kunnen teren, totdat zij in 1936 van de vijfendertigste plaats der hoogst betaalde sterren met 'n geweldige vaart tot de negende plaats opklom, om in 1937 iets te dalen tot aan de dertiende plaats. Dat heeft zij te danken aan haar prachtige stem (in Hollywood noemt men haar: The songbird, of 't zangvogeltje) en haar bekoorlijk uiterlijk. Hoewel zij in haar films gewoonlijk met Nelson Eddy huwt, zoo is zij 't vorige jaar Juni in werkelijkheid met Raymond Guion (beter bekend onder zijn filmnaam Gene Raymond) in het huwelijk getreden. Voor beiden was het de eerste maal dat zij zoo'n gewichtigen stap ondernamen en dat was zelfs voor die vrijbuiterskolonie Hollywood een reden, dat feest op een meer dan uitbundige wijze te vieren. Dit voormalige koormeisje van Broadway (want dat was zij tot aan 1929) bezit flair, tact en bovenal gevoel voor humor. Eens kreeg zij een geweldigen uitbrander van een regisseur wijl zij te laat was. Den volgenden morgen begroette zij dien filmkoning vanuit een groot hondenhok, dat de timmerman van de studio voor haar gemaakt had. De regisseur begreep, dat hij te ver gegaan was met zijn afblaffing en herstelde de vriendschap.

Dat Jeanette MacDonald lang geen slechte danseuse is, bewijst zij in de film „Tarantella" door 'n alleraardigst stukje dans weg te geven.

Wanneer de hoofdrolvertolkers goed kunnen zingen en spelen, de muziek pittig en bekoorlijk, de aankleeding verzorgd en de intrige boeiend is, dan is een operette een der kostelijkste en gezelligste ontspanningen, welke er bestaan, want zij bevredigt zoowel de liefhebbers van muziek en zang als van spel en romantiek.

En als er één actrice is, die in deze kunst doorkneed is, dan zeker wel Jeanette MacDonald, die haar roem en reputatie practisch aan de operette te danken heeft! Want het was de Love-Parade, welke haar een wereldroem bracht van een dusdanige afmeting, dat deze film zelfs acht jaar later nogmaals in roulatie werd gebracht. En al stelde die hernieuwde kennismaking ook eenigszins teleur (het is nu eenmaal niet mogelijk straffeloos acht jaren filmraffinement over het hoofd te zien), toch was het wel goed dat te doen, al was het alleen maar om te bewijzen, dat Jeanette later heusch wel betere dingen gemaakt heeft.

Tot die betere behoort dan ook deze Tarantella, die na een iet of wat lijzig begin de aandacht van de toeschouwers volledig opeischt en tot aan het einde toe weet vast te houden. Verrassende wendingen brengen er zelfs het element van spanning in, want ondanks het feit, dat het au fond een operette is, blijft het toch een spionnagefilm, welke, vooral wat de ontknooping betreft, niet voor een gedegen spionnenfilm onderdoet. Daarom kunnen zelfs zij, die niet bepaald enthousiast zijn voor filmoperetten, gerust naar deze Tarantella gaan. Zij zullen er alle sensatie van een goede speelfilm in vinden.

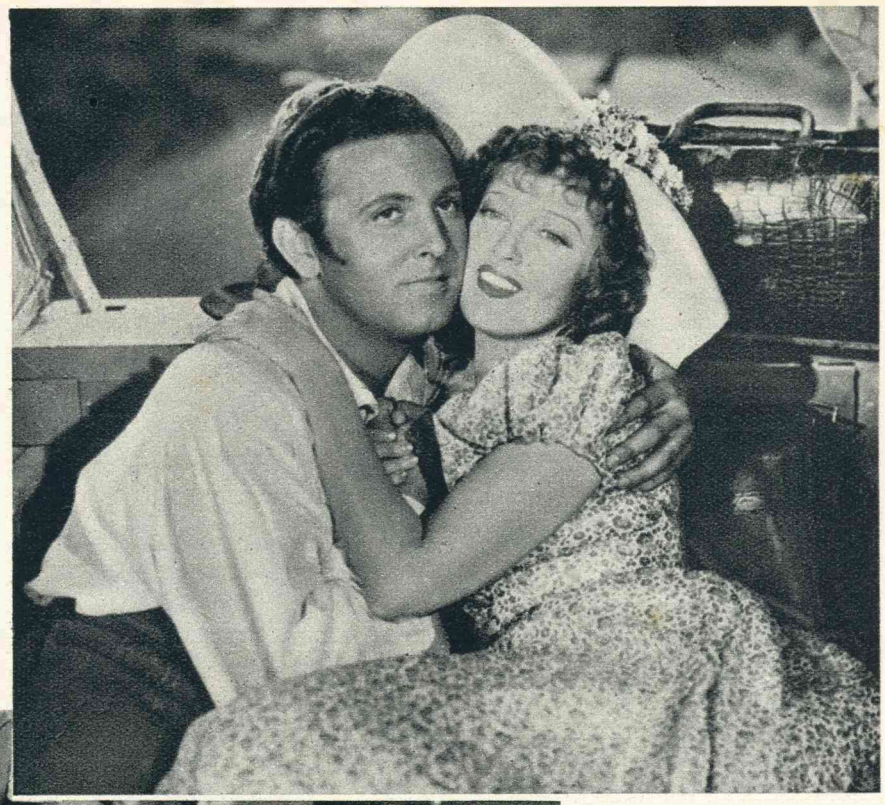

Het joyeuze entrée van Allan Jones, een acteur met een uitstekende stem en behoorlijke spelkwaliteiten. Hij is op het eerste gezicht verliefd op de Tarantella-danseres en steekt dit niet onder stoelen of banken.

En dit is het einde — het happy end — het hebben van elkaar — de ineensmelting van twee zielen en de welgedane rust na harden arbeid. Het is een slot, dat zelfs de meest moderne en meest hardvochtige mensch graag aan een jong menschenpaar gunt en dat hij in een lauw plekje van zijn kil hart misschien zelf ook graag wel eens zou willen beleven.

Overigens heeft deze film nog een bepaalde actualiteit, want er komt namelijk het beleg van Madrid uit het begin der negentiende eeuw in voor. Daarin zit ook de climax verwerkt, welke tevens een zeer goede vondst is.

Laten zij, die Jeanette MacDonald alleen maar aardig vinden als honingzoete koningin, of als een makke, bloedlooze prinses, eens naar deze spionneerende Jeanette gaan kijken; zij zullen hun opinie subiet wijzigen en het haar en Allan Jones zelfs vergeven, dat zij aan het eind niet den heldendood sterven, maar een smakelijken kus in elkaars armen tot slot prefereeren. Dit lijkt misschien een venijnigheidje, maar het is het toch niet. Dat teedere einde is uitsluitend gekozen, om vooral den sentimenteele tevreden te stellen, die niet kan slapen, als de beide gelieven elkaar niet gekregen hebben. En aangezien zijn geld niet minder hard is dan dat van den hardvochtige, zoo heeft hij evenveel recht een slot te eischen naar zijn smaak als de ander, die niets anders heeft te doen dan twee minuten vóór het einde te vertrekken.

Voor hen, die een heerlijk romantisch, goed uitgewerkt gegeven meer op prijs stellen dan een cerebraal filmisch knapheidje, is deze film een lafenis.

POP WORDT AANGEKLEED

WIT GARNITUURTJE IN TUNISCHEN HAAKSTEEK

(GROOTTE DER POP 52 CM.)

Wat restjes witte en gekleurde babywol, eenige draadjes gekleurde splijtzijde en in een oogenblikje heeft moeder dit snoezige garnituurtje voor zusjes pop in elkaar getooverd.

Ieder deeltje op zich wordt volgens bijgaand knippatroon gehaakt in Tunischen haaksteek. Men begint met *het rokje* en zet hiervoor een aantal steken op ter lengte van plm. 52 cm. Vervolgens haakt men :

1e toer : (heen) uit iedere losse een lusje ophalen, die men allemaal op de naald laat staan ; dan teruggaande eerst één lusje en vervolgens steeds 2 lusjes te zamen telkens met één omslag afwerken.

Bij alle volgende, heengaande toeren haalt men de lusjes telkens uit de rechtopstaande lusjes van den vorigen toer. Alle volgende teruggaande toeren worden op dezelfde wijze als de 1e teruggaande toer afgewerkt.

Dit gedeelte van het rokje is plm. 14 cm. hoog. Heeft men deze hoogte bereikt, dan worden de naden met elkaar verbonden en wordt het rokje aan den bovenkant een weinig ingehaald of in kleine plooitjes gelegd. Het voorste en achterste gedeelte van *het lijfje* worden onderaan begonnen. Men zet een aantal steken op, dat overeenkomt met de breedte van den ondersten rand van het bijbehoorende knippatroontje en haakt in heen- en teruggaande toeren zooals voor het rokje werd beschreven. Is men bij het armsgat gekomen, dan slaat men volgens knippatroon steken over door tot aan het begin van den toer met kettingsteken te haken en laat op het einde van den toer steken staan. Bij het halsje wordt het lijfje in twee afzonderlijke deelen verder gehaakt. Zoodra de hoogte van de schouders van beide deelen is bereikt (zie knippatroon) worden de draden afgehecht en naait men vóór- en achterkant van het lijfje aan elkaar. Daarna worden rokje en lijfje met elkaar verbonden.

Over den naad tusschen lijfje en rokje wordt een zalmkleurige rand van lossen gehaakt, waarvoor men in de steken van het rokje insteekt.

Langs halsje, armsgaten en ondersten rand van het rokje haakt men :

1e toer (zalmkleurige wol) vasten.

2e toer (lichtblauw) : hoog opgetrokken te zamen

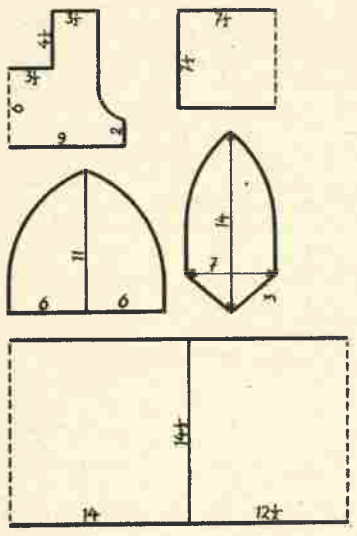

afgewerkte vasten, die men als volgt werkt : 1 vaste in de volgende vaste en 1 vaste in de 2e volgende vaste, die te zamen worden afgewerkt. Dan 1 losse, * 1 vaste in dezelfde vaste, 1 vaste in de 2de volgende vaste en beide vasten te zamen afwerken. Dan 1 losse. Vanaf * herhalen. De schoudertjes worden met 2 kleine drukknoopjes gesloten. De figuurtjes worden van gekleurde wol of met een dikken draad splijtzijde volgens afbeelding op het rokje en lijfje geborduurd in spansteek.

Mutsje. Het mutsje wordt in drie deelen gehaakt volgens knippatroontje. Men begint onderaan bij den rand van het voorste gedeelte, haakt eerst een recht gedeelte en mindert daarna volgens knippatroontje aan weerszijden.

De beide zijstukjes van het mutsje worden eveneens volgens knippatroon gehaakt. Men begint met de puntjes en meerdert aan weerszijden. Vervolgens wordt daarna volgens knippatroon weer geminderd.

Dan haakt men de drie deelen van het mutsje aan elkaar door met lichtblauwe wol telkens afwisselend 1 vaste en 1 losse te haken.

De onderste rand wordt met 1 vastentoer zalmkleurige en 1 vastentoer lichtblauwe wol omgehaakt.

Bovenop het mutsje wordt een pomponnetje bevestigd, dat men maakt van de witte wol. Hiervoor knipt men twee cirkelvormige kartonnetjes met een middellijn van plm. 5 cm., maakt in het midden een tamelijk groot gaatje en omwoelt de kartonnetjes met een langen, dikken draad van de wol.

Tusschen de beide kartonnetjes knoopt men een draad, die stevig wordt aangetrokken, dan knipt men de draadjes tusschen de kartonnetjes door, trekt ze door het gaatje, pluist ze met een naald wat uit en naait het pomponnetje op de muts. Aan de puntige uiteinden worden twee lange koorden van lossen gehaakt, die eveneens in twee pomponnetjes eindigen.

N.B. Het garnituurtje kan ook voor 'n baby dienst doen, wanneer alle afmetingen wat grooter worden genomen.

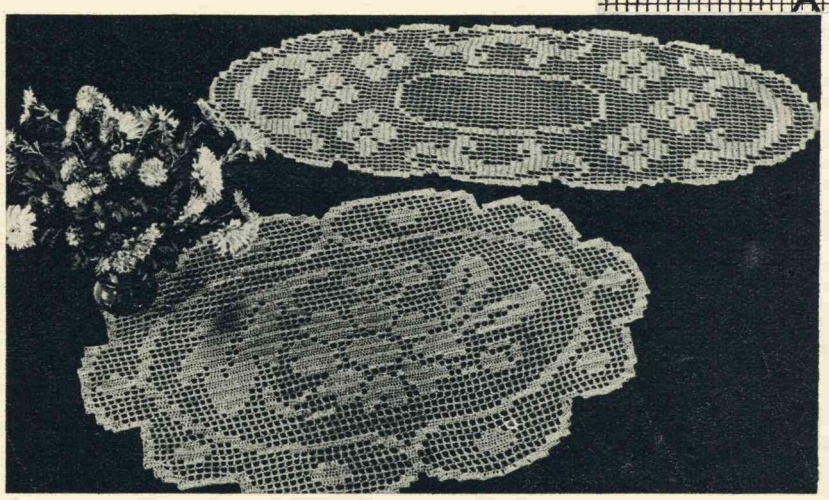

SIERLIJK KLEEDJE

IN FILETHAAKWERK

(42 × 58 cm.)

Dit sierlijke ovale kleedje kan voor allerlei doeleinden worden gebruikt. Zoo zal het heel goed kunnen dienst doen als een presenteerblad, op een dressoir, op tafel of op een dienblad.

Als materiaal gebruikt men plm. 100 gram kunstzijden haakgaren of gewoon katoenen haakgaren nr. 20 in wit, écru of crème.

Tien vierkantjes moeten te zamen plm. 8 cm. groot zijn, wanneer we het kleed op bovenvermelde grootte willen haken.

Men haakt volgens bijgaand telpatroontje, waarvan een open vierkantje telkens 2 lossen en 1 stokje in de 3e volgende losse voorstelt, terwijl voor een vierkantje met kruisje telkens 3 stokjes naast elkaar worden gehaakt.

Het kleedje wordt onderaan bij A begonnen, aan een smalle zijde dus, met een opzetrand van 27 lossen en nog 3 lossen voor het 1e stokje.

Dan haakt men geheel volgens telpatroon.

Het meerderen en minderen voert men uit als volgt :

Voor een nieuw vierkantje haakt men bij het begin van 'n toer 5 lossen en voor ieder nieuw vierkantje, dat er dan nog bij gemaakt moet worden, haakt men er telkens nog 3 lossen bij. Omkeeren en daarna eerst in de 4e losse van het einde van den toer insteken. Bij het meerderen op het einde van den toer haakt men voor ieder nieuw vierkantje 3 stokjes er bij. Voor het 1e stokje slaat men den draad een keer om de naald, steekt in het stokje, dat op het einde van den vorigen toer gehaakt werd in (hierop is al een stokje gewerkt) en haalt den draad als een lus door. Nu 1 losse haken en dan het stokje zooals een gewoon stokje afwerken. De volgende stokjes, die erbij gemaakt moeten worden, haakt men op dezelfde wijze, behalve dat men nu voor de 1e lus, die doorgehaald moet worden, insteekt in de losse, die bij het vorige stokje gehaakt is.

Bij het minderen aan het begin van een toer haakt men met kettingsteken tot aan het punt van uitgang van den nieuwen toer ; bij het minderen aan het einde van den toer laat men het noodige aantal stokjes staan.

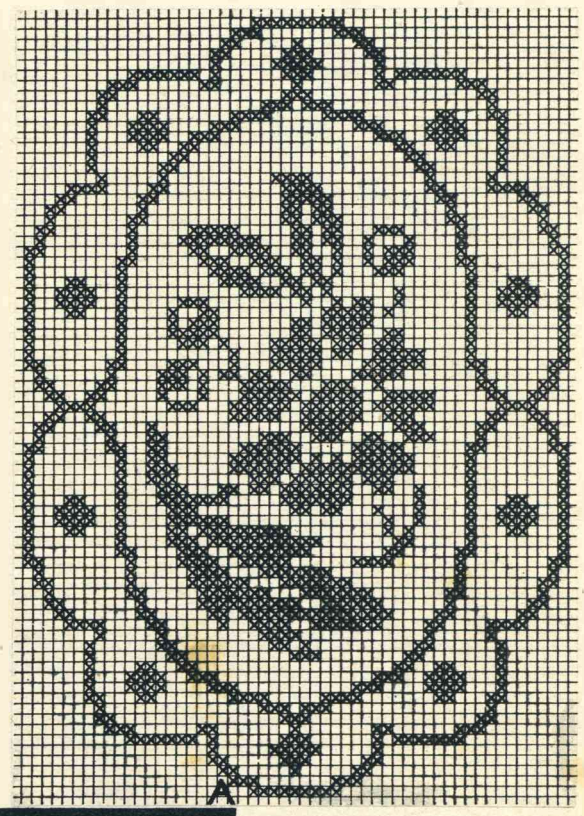

WAT ZULLEN WE ETEN?

Zondag : Bloemkoolsoep à la crème.
Ossenhaas.
Gestoofd Brusselsch lof.
Aardappelen.
Chocoladepudding.

Maandag : Koude ossenhaas.
Raapsteeltjes.
Aardappelen.
Marmeladebroodje.

Dinsdag : Irish stew.
Appelmoes.

Woensdag : Gebakken zalm (uit blik).
Worteltjes.
Aardappelen.
Botersaus.
Noorsch gerecht.

Donderdag : Varkenslapjes.
Andijvie.
Aardappelen.
Gestoofde pruimen.

Vrijdag : Gekookte schelvisch.
Roodekool.
Aardappelen.
Mosterdsaus.
Tapioca met pruimen.

Zaterdag : Kerrieschotel van rijst en resten visch.
Flensjes.

UIT ONS MENU

Bloemkoolsoep à la crème

(4 personen)

1 klein uitje, 1 selderijstengel of 1 selderijknol, 1 laurierblad, 60 gram boter, 6 dl. water of bouillon, 1 kleine gekookte bloemkool, 4 dl. melk, wat peper en zout, 3 eetlepels fijngehakte peterselie.

Kook het gesnipperde uitje, de in stukjes gesneden selderij en het laurierblad 5 minuten in de gesmolten boter. Haal de groenten en het laurierblad er uit en voeg er den bouillon of het water, de door een zeef fijngewreven bloemkool en de melk bij. Voeg er ook het zout en de peper bij, laat de soep roerende eenige minuten koken, strooi er even voor het opdienen de gehakte peterselie doorheen en dien de soep desverkiezend met in boter gebakken dobbelsteentjes brood.

Irish stew

(4 personen)

750 gram schapenvleesch, 750 gram uien, 1 kg. aardappelen, 1 selderijstengel of selderijknol, peper en zout.

Schil de uien en snijd ze in schijfjes. Verdeel het vleesch in kleine stukjes en snijd de geschilde aardappelen in groote stukken. Leg een laag van de uien in een stoofpan, vervolgens een laagje vleesch en ten slotte 'n laag aardappelen. Voeg hierbij wat van de fijn gesnipperde of in stukjes gesneden selderij. Ga op deze manier door tot alle ingrediënten zijn gebruikt, strooi telkens een weinig zout en wat peper over de drie laagjes en zorg dat de bovenste laag uit aardappelen bestaat. Giet er wat water bij, breng het mengsel aan de kook, schep er het schuim met een schuimspaan af en laat het gerecht zachtjes 2 uur koken. Dien het daarna in één schotel op.

Gebakken zalm uit blik

(4 personen)

1 busje zalm, zout en peper, 55 gram boter of margarine, 1 theelepel fijn gehakte peterselie, 4 schijfjes citroen.

Verdeel de zalm uit blik in vier gelijke stukken en laat deze op een vergiet uitdruipen. Doe de stukken in een pan, voeg er zout, peper en peterselie bij en stoof de zalm in de boter. Doe een deksel op de pan, zet deze in een tamelijk warmen oven en laat het gerecht 20 minuten in den oven bakken. Garneer de zalm met schijfjes citroen en dien ze op met doperwten of worteltjes en botersaus.

Tapioca met pruimen

(4 personen)

Pruimennat of bessensap met water aangevuld tot een hoeveelheid van 1 liter, het sap van 1 citroen, pl.m. 75 gram suiker, een snuifje zout, 75 gram tapioca, restjes gekookte pruimen, 1 theelepel kaneel.

Vermeng het bessensap of pruimennat en het water met het citroensap en breng het aan de kook. Voeg er de suiker, het zout en de tapioca, die 2 uren geweekt heeft in wat water, bij en laat de massa koken tot de tapioca-korrels doorschijnend zijn geworden.

Doe de restjes gekookte pruimen in een vuurvasten schotel, die met koud water is omgespoeld, strooi er wat kaneel overheen en bedek de pruimen met de tapioca. Zet den vuurvasten schotel in den oven, die matig warm is en laat het gerecht hierin 1 uur staan.

Dien het gerecht in den schotel op.

CORRESPONDENTIE

Mevr. A. v. d. H. te Zeist. Geelgeworden bont van Indisch lam is vaak prachtig op te knappen door het af te wrijven met een doekje, dat in waterstofsuperoxyde (3%-oplossing) is gedrenkt. Of de gele kleur heelemaal verdwijnen zal, durven wij natuurlijk niet voorspellen.

Mevr. de Kl. te Amsterdam. Een uitstekend ontvlekkingsmiddel voor vertovloermatten is een zeepsopje van witte zeep, waarbij wat glycerine is gevoegd, alsmede een scheutje ammoniak. U kunt het beste een niet te harden borstel gebruiken. De matten moeten met helder water worden nabehandeld en vanzelfsprekend goed drogen, vóórdat er weer op wordt geloopen.

Mevr. C.P.K. te Aalst N.B. Om uw clivia in bloei te krijgen moet u vooral den rusttijd in acht nemen. In October langzamerhand minder water geven en ook langzamerhand het voeden staken. De grond mag natuurlijk niet stofdroog worden, maar moet even vochtig zijn, aan den drogen kant. Weer gaan voeden en normaal gieten als de bloemsteel 15 cm. lang is. Na den bloei den stengel half afknippen ; de stengel wordt dan geel en is er met een rukje gewoon uit te trekken. Na den bloei is het eveneens tijd, om te verpotten. Dit gebeurt om de 2 à 3 jaar. Oppotten in een iets grooteren pot in ouden, verteerden mest met bladgrond vermengd. Den pot tevoren aan den binnenkant met mest bestrijken. Vooraf worden alle bruine en rottende worteldeelen eruit gesneden (de wonden in houtskool gedroogd). Stekken kunnen eventueel van de plant worden losgesneden en afzonderlijk worden opgepot. De plant kan nu binnen blijven, maar mag in de warmste maanden ook naar buiten. De plant moet in die periode *goed gevoed* worden. Af en toe wat vloeimest is uitstekend. Kamerkunstmest om de veertien dagen en wel die voor bloeiende planten.

Hebben we de plant buiten gehad, dan in September weer binnen halen. In October breekt de rustperiode weer aan. De plant staat dan het best in de koele kamer. Als de bloei begint liefst wat warmer plaatsen.

Als Uw kind last heeft van de kou, gauw moe is en te weinig belangstelling toont, probeer het dan ook eens met een dagelijksch bord heerlijke H-O of Quaker Havermout. Tien tegen een, dat zijn levenskracht en levenslust daarmee terugkomen. Dank zij de onontbeerlijke Vitamine B, rijkelijk aanwezig in H-O en Quaker Havermout, maar weinig of niet te vinden in ander voedsel. Vitamine B zorgt voor een flinken eetlust, voor een sterk zenuwgestel en een goede spijsvertering.

GRATIS BESCHIKBAAR

zoolang de voorraad strekt, vijf groote kleurenreproducties (elk 18 x 23 cm.), zonder eenigen reclame-opdruk, van de Canadeesche vijflingen, tegen inzending van slechts 2 H-O of Quaker mannetjes; knip ze uit de pakken en zend ze franco als drukwerk met uw adres aan: Quaker, afd. A, Postbus 905, Rotterdam.

H-O en QUAKER havermout

BLOUSES

Na de mantelpakjes van vorige week ditmaal een collectie blouses. De blouse, die juist door de populariteit van den tailleur weer midden in de belangstelling staat. De blouse ook, die door menige vrouw terecht verafschuwd wordt, omdat zij de hebbelijkheid heeft van de figuur als het ware in tweeën te verdeelen en daardoor korter en zwaarder te doen schijnen. De blouse is daarom énkel geschikt voor langere slanke figuren. Ten minste de blouse, die in den rok gedragen wordt. Voor de anderen is er keuze in overvloed in casaques en vesten. Daar de blouses voor verschillende gelegenheden moeten dienen, spreekt het wel vanzelf dat ze in verschillende graden van gekleedheid gebracht worden. Van het eenvoudige sportieve bloesje tot de meest gekleede exemplaren in kostbaar satijn, lamé, kant en taf. Uiterst correct kleedt de overhemdblouse, die in vele gevallen voorzien is van smalle stiksels of met de hand genaaide open zoompjes.

Voor het jonge meisje zijn er allerlei sportieve modellen, die in den rok gedragen worden en veelal van een mooie soepele jersey gemaakt zijn. 'n Materiaal dat niet alleen soepel valt, doch daarnaast ook sterk is en zich goed laat wasschen.

MODEL VENUS

Van den zomer zal die collectie echter nog aangevuld worden met fel-gestreepte of geruite katoentjes, die zelfs het saaiste rokje nog weten op te halen.

Bij de effen donkere tailleurs worden ook tafzijden blouses in een kleurig ruitje of streep gebracht om voor degenen, bij wier type het niet past, het wat ál te strenge effect weg te werken. Ten slotte nog de vest-blouse van wit piqué. Deze moge dan al niet erg flatteus zijn als zij zonder manteltje gedragen wordt, er is toch welhaast geen dracht die het zoo goed doet onder een donker tailleurjasje.

MODEL VENUS

Het Voorjaar nadert!

824a. Elegante mantel van groen velours, kraag en revers, sluiting met ceintuur. Benoodigde stof: 3 m. à 140 cm. breed.

825a. Japon van gestreepte stof, dwarse voorbaan en mouw, wit vestje, zakken op taille en rok. Benoodigde stof: 3 m. à 140 cm. breed.

826a Japon van zwarte stof, gegarneerd met bonte zijde, opgezette schoot. Benoodigde stof: 3.25 m. à 140 cm. breed.

827a. Japon van wollen stof, voorpand gegarneerd met biezen, mouw met plooien, tweebaansrok. Benoodigde stof: 3 m. à 140 cm. breed.

VERKRIJGBAAR IN DE MATEN 42 - 44 - 46 - 48.

Van alle in deze rubriek afgebeelde genummerde kostuums, die ontleend zijn aan het modealbum „Winterweelde", zijn patronen verkrijgbaar tegen den prijs van 50 cts. voor complets, 35 cts. voor mantels en japonnen en 20 cts. voor rokken, blouses, kleine avondjasjes en kinderkleeding. Bij bestelling vooral opgeven het gewenschte maatnummer. Bestellingen kunnen geschieden bij uw agent of bezorger; door girostorting op No. 293631; door toezending van het bedrag per postwissel of in postzegels (s.v.p. niet van 6 ct.) aan het PATRONENKANTOOR „PANORA" — NASSAUPLEIN 1, HAARLEM waarbij 5 cts. extra voor bestelkosten verschuldigd is. Men kan echter de patronen ook afhalen aan het bureau van dit blad.

Recept voor gestoofde tongfilets in witten wijn (6 personen)

6 filets van tongen, zout en citroensap; 75 gram boter, 3 dl. witte wijn, ½ dl. water, wat fijn gehakte peterselie, kervel en selderij, bloem en kappertjes.

Wasch de visch, wrijf ze in met wat zout en druppel er wat citroensap op. Rol de filets op, steek een tandenstoker door ieder rolletje, zet de rolletjes in een vuurvasten schotel, voeg er de gesmolten boter en den wijn met het water en tevens de fijn gehakte kruiden bij.

Laat de opgerolde filets in den oven in pl.m. 25 minuten gaar stoven en bind het nat, waarin ze gestoofd zijn, met wat aangemengde bloem.

Roer even voor het opdienen nog 1½ eetlepel kappertjes door de saus.

CORRESPONDENTIE

Mej. M.W. te Breugel. 1e. U kunt gerust het slobpakje nabreien (losjes breien!) zooals het in ons blad staat aangegeven. Precies het aantal steken voor den leeftijd van 4 jaar opgeven is onmogelijk, daar de eigenlijke maten voor ieder kind bijna individueel zijn. Het beste kunt u, wanneer u het patroon juist passend wilt hebben, eerst even een knippatroontje van papier maken of laten maken en dan telkens het breiwerk hierop leggen, op deze manier krijgt men ieder gebreid kleedingstuk op de meest juiste maat. De meerderingen en minderingen kunt u aanhouden volgens de beschrijving en waar het breiwerk niet geheel met het patroon van het papier overeenstemt, wijzigt u deze eenigszins.

2e. De kaarsvlekken uit een karpet worden eerst zooveel mogelijk met een scherp mesje er af gekrabd. Dan legt u er een stuk grauw papier op en strijkt hier met een flink warm strijkijzer overheen. De laatste sporen van het kaarsvet zullen op deze manier gemakkelijk verdwijnen.

3e. Dat witte, wollen, gebreide kleedingstukken geel worden, moet hoofdzakelijk geweten worden aan de zeepresten, die na het spoelen in de kleedingstukken achterblijven. *Goed spoelen* is daarom dè methode!

A. v. E. te Best. Wisselbaden zijn een uitstekend middel tegen winterhielen. U neemt het water zoo heet als u het verdragen kunt, houdt er uw voeten een flinke poos in en steekt ze dan onmiddellijk daarna in ijskoud water. Dit enkele malen herhalen.

Tegen wratten zijn tinctuurs, stiften e.d. in den handel.

Zwarte puntjes in het gelaat zijn vaak het gevolg van een te vette voeding. Waar u reeds zooveel middelen geprobeerd heeft, is het aan te raden, eens een huidarts te raadplegen.

Mevr. v. W. te Enschede. De tafzijden jurk kunt u stijven in een oplossing van Arabische gom (bij den drogist verkrijgbaar). De zij mag vooral niet met een te heeten bout gestreken worden.

OPA HEEFT DE GRIEP